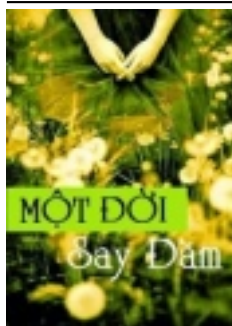

Một Đời Say Đắm

Contents

Một Đời Say Đắm	1
1. Chương 01 - Part 01	2
2. Chương 01 - Part 02	8
3. Chương 02	14
4. Chương 03	15
5. Chương 04	18
6. Chương 05 - 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	30
9. Chương 09 - 10	35
10. Chương 11 - 12	40
11. Chương 13 - 14	43
12. Chương 15 - 16	48
13. Chương 17	54
14. Chương 18	59
15. Chương 19 - 20	65
16. Chương 21 - 22	71
17. Chương 23 - 24	79
18. Chương 25 - 26	83
19. Chương 27 - 28	88
20. Chương 29 - 30	94
21. Chương 31 - 32	100
22. Chương 33 - 34 - End	106

Một Đời Say Đắm

Giới thiệu
Gồm 34 chương

---

1. Chương 01 - Part 01

CHƯƠNG 1

Lúc sáu giờ sáng chuông đồng hồ báo thức vang lên. Kate-Harper cựa mình, rút tay khỏi chăn bấm tắt chuông, lằm nhăm như không nghe thấy nó reo. Nàng muốn ngủ lại. Nhưng bất thành linh chuông điện thoại đổ hồi.

- Thật quái quỷ. Nàng ngồi dậy, mái tóc màu nâu mượt xoa xuống vai. Nàng có khuôn mặt thật đẹp với nước da nâu mịn màng, chiếc miệng xinh xắn và cặp mắt xanh. Nàng đã tỉnh hẳn.

- Chào Kate.

Nàng mỉm cười khi nghe giọng nói quen thuộc của Felicia, một người bạn gái rất thân của nàng. Ngoại trừ Felicia ra, không ai biết nơi ở của nàng.

- Em đang làm gì vào giờ này thế?

- Ô! Chị không có gì làm hơn là kiểm soát em hả, Licia?

- Dĩ nhiên không. Có gì mới không?

Felicia có mái tóc vàng óng cắt rất khéo, xoa ngang vai, đôi mắt xanh lạnh lùng trên khuôn mặt đẹp như tạc tượng. Giống như Kate, cô có gương mặt của một người mẫu, nhưng cô hơn Kate mười hai tuổi.

- Không có gì mới cả. Và em vẫn mạnh, vẫn yêu chị... Kate cười nhỏ.

- Tốt lắm. Chị chỉ nghĩ là em muốn chị đến đó hôm nay.

“Đến đó” một chữ vô danh để chỉ một nơi vô danh. Và Felicia phải lái xe hai tiếng đồng hồ “đến đó” chỉ để gặp nàng và để làm gì? Nàng biết rằng bây giờ nàng phải tự xoay sở một mình, chứ không thể dựa vào người khác mãi được.

- Không, Licia, em vẫn khỏe. Cửa hàng có lẽ sẽ cho chị nghỉ việc nếu chị dùng quá nhiều thì giờ săn sóc em đấy!

Felicia là người biểu diễn thời trang ột trong những cửa hàng nổi tiếng nhất San Francisco, và Kate đã gặp cô khi cô đang biểu diễn thời trang.

- Đừng ngốc nghếch, họ không làm thế đâu?

Nhưng cả hai đều biết đó là một lời nói dối.

- Anh bạn nhỏ của chị thế nào rồi?

Giọng Felicia thật nhẹ nhàng khi hỏi điều này làm Kate mỉm cười. Nàng đưa tay sờ vào bụng. Thêm ba tuần nữa... ba tuần... và Tom.

- Làm sao chị có thể tin chắc đó là một đứa con trai? Chị cũng làm em tin như thế đấy!

- Felicia mỉm cười khi nghĩ đến bộ quần áo trẻ con cô đặt mua tuần trước.

- Dù sao con trai thì cũng tốt hơn! Cà hai cùng cười.

- Tom nói nó sẽ là con trai – Kate ngừng một lúc rồi tiếp.

- Chị đừng đến đó nhé! Hôm nay em không cần người giữ trẻ, chị có thể ngủ thêm hai tiếng nữa, và rồi sẽ cảm thấy khỏe khoắn để đi làm. Nếu thấy cần em sẽ gọi chị ngay. Em hứa.

Felicia nhẹ nhàng trong điện thoại.

- Nếu chờ em gọi, chị sẽ chết vì già mất. Chị sẽ đến đó cuối tuần này được không?

- Được.

- Em có cần gì không?

- Không! Felicia, nếu chị mang áo bầu đến nữa, em sẽ hét lên đấy! Chị nghĩ em sẽ mặc những chiếc áo bầu đó đi đâu! Tôi siêu thị chắc? Thừa phụ nhân, tôi sống ở trong một thành phố quê mùa, nơi mà đàn ông mặc áo may ô, quần đùi. Và đàn bà mặc đồ bộ.

Kate nói đùa.

Nhưng Felicia không vui.

- Đó là lỗi của em, chị đã nói với em rằng...

- Ồ! Im đi. Em rất vui khi ở đây.

- Em thật gần gũi. Đó chỉ là nơi em ẩn náu khi mang bầu thôi. Chờ đến khi đứa bé ra đời. Em sẽ vui vẻ trở lại.

Felicia đang trông mong ngày đó. Cô vẫn để ý tìm kiếm nhà cho thuê.

Kate muốn khùng lên khi ở đó, nhưng nàng cố khắc phục và bây giờ tâm hồn nàng đã lắng dịu. Chỉ vài tháng nữa. Nàng nhìn đồng hồ báo thức.

- Licia, em yêu chị, tạm biệt.

Kate gác điện thoại, nàng ngồi trên mép giường và thở dài. Khi nhìn những ngọn núi cao qua cửa sổ, nàng nghĩ về nhiều năm trước.

- Tom.

Nàng chợt nhận ra, nàng đã gọi tên anh một cách âu yếm. Tại sao anh không ở đây, ôm nàng trong vòng tay và hôn nàng... Anh đã thực sự ra đi rồi sao! Anh đã luôn luôn bên nàng, cao lớn, khỏe mạnh, vui vẻ và thật đẹp.

Nàng đã gặp Tom lúc nàng học năm thứ nhất đại học, khi đội banh của anh đến San Francisco. Nàng đi xem trận đá banh và gặp lại anh trong buổi tiệc sau đó. Nàng đã yêu anh ngay phút đầu gặp gỡ. Yêu một cầu thủ bóng đá, ý nghĩ đó lúc đầu dường như rất ngộ nghĩnh đối với nàng. Nhưng anh không chỉ là một cầu thủ bóng đá. Ở anh có một cái gì đó thật đặc biệt, anh là Tom Harper. Anh thật đáng yêu, dịu dàng, chín chắn. Cha anh là một người thợ mỏ than ở Pennsylvania. Và mẹ anh làm việc tại một quán ăn để giúp anh ăn học, chính anh cũng phải làm việc ngày đêm để có tiền, học đại học và cuối cùng đã tốt nghiệp.

Sau đó anh trở thành cầu thủ bóng đá, một đấu thủ nhà nghề. Rồi là một ngôi sao thật sự. Một anh hùng quốc gia. Nàng gặp Tom Harper khi anh là một ngôi sao. Và nàng, mười tám tuổi! Tom...

- Chào công chúa. – Ánh mắt anh thật ấm áp khi nhìn nàng.

- Chào. – Nàng thấy mình thật ngu xuẩn. “Chài” là tất cả những gì nàng có thể nghĩ để nói. Nàng thật sự không biết nói gì với anh. Đôi mắt xanh sáng ngời của anh như tìm kiếm gì đó trên khuôn mặt nàng làm nàng phải nhìn đi nơi khác. Anh mỉm cười. Nhìn vào mắt anh giống như cố gắng nhìn vào mặt trời.

- Cô ở San Francisco?

Anh mỉm cười nhìn xuống nàng. Anh thật cao lớn, rất thích hợp ột cầu thủ bóng đá. Nàng tự hỏi không biết anh nghĩ gì về nàng: “Có lẽ anh nghĩ nàng thật buồn cười và trẻ con.”

- Vâng, còn anh?

Cả hai cùng cười, bởi vì nàng biết anh ở đâu. Mọi người đều biết Tom Harper từ đâu đến. Đội banh của anh ở Chicago.

- Tại sao cô lại bên lên thế?

- Tôi... ồ! Không...

Họ rời xa khỏi đám đông trong buổi tiệc.

- Các bạn cô có bực mình không?

- Có lẽ có.

Thật vậy, nàng có hẹn với bạn. Nhưng bây giờ nàng đang đi với Tom Harper. Anh không như những truyền thuyết nói về anh. Anh chỉ là một người đàn ông. Nàng thích anh. Nhưng không phải vì anh là một cầu thủ nổi tiếng, chỉ vì anh thật đáng yêu. Không... hơn thế nữa... nhưng nàng chưa biết đó là gì.

- Cô có thường làm thế không, công chúa? Tôi muốn nói là lỗi hẹn trong các buổi tiệc.

Anh nghiêm trang nhìn nàng hỏi. Nàng mỉm cười.

- Không bao giờ.

- Tôi hy vọng cô không làm thế với tôi chứ!

- Không, thưa ngài.

Nàng cảm thấy thật an toàn khi đi với anh, như thể nàng suốt đời chờ đợi để anh che chở nàng. Đó là một cảm giác lạ lùng nhưng nàng thích cảm giác ấy. Anh đưa nàng đến Carmel. Họ đi bộ dọc bờ biển, tay nắm tay, và nói chuyện cho đến khi mặt trời lên, trao đổi với nhau những chuyện thầm kín lúc còn bé.

- Em là một cô bé thật xinh đẹp, Kate. Em muốn làm gì khi lớn lên?

Nàng mỉm cười và bốc một nắm cát nhét vào áo sơ mi của anh. Nàng tự hỏi không biết anh có muốn hôn nàng không, nhưng anh không làm điều đó. Nàng rất muốn hôn anh.

- Em không biết, em chưa vào đại học. Em nghĩ sau khi tốt nghiệp em sẽ đến làm ở một cửa hàng bán mỹ phẩm.

Anh mỉm cười nhìn nàng.

- Em bao nhiêu tuổi, Kate?

Nàng nghĩ có lẽ anh đã biết câu trả lời.

- Em mười tám, còn anh?

- Hai mươi tám, em yêu. Hơn em mười tuổi?

- Anh sẽ làm gì khi từ già bóng đá?

- Anh sẽ cùng đi bán mỹ phẩm với em.

Nàng cười. Anh cao hơn một mét tám. Ý nghĩ anh bán bất cứ món gì nhỏ hơn chiếc tàu biển làm nàng buồn cười.

- Những cầu thủ bóng đá khi từ già sân cỏ họ sẽ làm gì hử anh?

- Lấy vợ, có con, uống bia. Béo phì, bán bảo hiểm. Thật là những điều tốt đẹp trong cuộc sống.

Anh nói nửa đùa, nửa thật.

- Nghe thật khủng khiếp.

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng và nhìn ra biển khi anh vòng tay ôm vai nàng.

- Không thực sự như thế đâu.

Anh đang nghĩ về việc bán bảo hiểm và rồi anh nhìn nàng.

- Hôn nhân và con cái nghe có vẻ rùng rợn lắm phải không? Kate?

Nàng nhún vai.

- Em đoán như thế. Điều đó còn thật xa vời với em.

- Em còn trẻ.

Anh nói điều đó một cách nghiêm trang làm nàng buồn cười.

- Vâng, thưa ông nội.

- Em thật sự nghĩ em sẽ làm gì khi tốt nghiệp hả Kate?

- Đi Âu châu. Em muốn ở đó vài năm.

- Tại Châu Âu, em muốn ở đâu?

- Vienne, Milan, Bologna hay Munich. Em chưa quyết định, nhưng ở một nơi yên tĩnh.

Họ ngồi bên nhau như hai đứa trẻ con, tay anh vòng quanh nàng và nói chuyện thật tự nhiên.

- Bố mẹ em như thế nào?

- Rất nghiêm khắc, nhưng tử tế, em nghĩ thế. Em là đứa con duy nhất. Bố mẹ em thích có nhiều con cái. Họ muốn em luôn bên họ. Đó là lý do tại sao em thích đi xa vài năm. Em có thể đi vào hè tới.

- Dĩ nhiên phải do bố mẹ em trợ cấp phải không?

Giọng anh châm chọc làm nàng nhìn anh tức giận.

- Em tự kiếm tiền cho chuyến du lịch nếu em kiếm được một việc làm ở đó.

- Rất tiếc, công chúa. Anh không biết... nhưng em và các bạn em mà anh gặp trong buổi tiệc hôm nay đều là những tiểu thư.

Kate gật đầu. Nàng đồng ý với anh, nhưng nàng không thích bị xếp cùng hạng với những đứa trẻ đó. Nàng biết anh muốn nói gì. Họ có mọi thứ, và nàng cũng vậy. Nhưng ít nhất nàng còn biết được cuộc sống đó không hữu ích gì.

- Em muốn nói gì, em tự kiếm tiền à? – Anh giễu cợt hỏi.

Nàng khó chịu.

- Em sẽ làm người mẫu.

- Cho tạp chí hay cho cái gì?

- Em đã từng làm kiểu mẫu thời trang cho những cửa hàng.

Anh vòng tay ôm sát nàng vào mình và hỏi tiếp.

- Đó có là điều thực sự em muốn làm khi đến Châu Âu không?

- Thật ra em muốn làm những việc khác?

- Thí dụ như những việc gì?

Nàng nhìn anh thật lâu. Anh là mẫu người đàn ông mà các cô gái đều mong muốn. Anh thật dịu dàng và tử tế.

- Nói đi Kate. Những việc khác mà em muốn làm ở Châu Âu là gì? - Giọng anh có vẻ trêu chọc làm nàng buồn cười.

- Em không biết. Làm việc ột tòa báo hay tạp chí, hay là một phóng viên.

Mắt nàng ngời sáng và anh vuốt tóc nàng.

- Hãy nghe đây cô bé. Tại sao em không làm kiểu mẫu ở đây?

- Cha em không đồng ý.

Nàng cười khúc khích.

- Anh cũng vậy.

Anh kéo sát nàng vào mình hơn nữa, như muốn bảo vệ nàng thoát khỏi mọi cám dỗ.

Nàng tiếp:

- Anh là một chàng ngốc, Tom Harper, còn em là một văn sĩ nổi tiếng hoặc là một phóng viên tài ba.
- Ai nói em sẽ là một văn sĩ nổi tiếng?
- Em nói, một ngày kia em sẽ viết một quyển sách.
- Em nói nghiêm trang đó chứ, Kate?

Giọng anh thật êm ái và nàng lặng lẽ gật đầu. Anh tiếp:

- Có thể một ngày kia em sẽ viết. Anh cũng đã muốn viết truyện. Nhưng bây giờ anh đã từ bỏ ý định đó.
- Tại sao anh lại làm thế?

Nàng nhìn anh lo ngại, và anh cố giữ cho khuôn mặt thật nghiêm trang. Anh yêu nàng biết bao.

- Anh đã từ bỏ ý định đó vì không thể viết được, có lẽ một ngày kia em sẽ viết cho anh một cuốn.

Họ ngồi im lặng bên nhau nhìn ra biển, thưởng thức làn gió biển nhẹ nhàng. Anh cởi chiếc áo khoác ngoài và choàng lên vai nàng. Một lúc sau anh hỏi nàng:

- Cha mẹ em muốn em làm gì?
- Ông bà muốn em tốt nghiệp đại học, làm việc ở viện bảo tàng và lấy chồng. Thật đáng chán, phải không anh? Còn anh sẽ làm gì khi báo chí không còn nhắc đến cầu thủ Tom Harper?

Nàng nằm xuống trên cát. Anh nhìn nàng, trông nàng như một đứa bé con.

- Anh đã nói rồi. Anh sẽ về hưu và cùng em viết cuốn sách đó.

Nàng cười nhưng không nói gì. Họ cùng im lặng nhìn mặt trời lên rồi sau đó lái xe trở về San Francisco.

- Em có muốn chúng ta cùng dùng điểm tâm trước khi anh đưa em về không?

Họ ở Palo – Alto.

- Có lẽ em phải về nhà.

Nàng sợ mẹ nàng sẽ vào phòng đánh thức nàng dậy và bà sẽ biết nàng ở ngoài suốt đêm.

- Còn tối nay thì sao?
- Em không thể. Em đã hứa với bố mẹ là sẽ dùng cơm tối với hai người. Ông bà có vé đi nghe hòa nhạc. Sau đó có được không?

Mắt nàng chợt buồn. Anh sẽ rời thành phố và nàng sẽ không bao giờ gặp anh nữa.

Anh muốn hôn nàng, ôm nàng sát vào người để nghe tiếng tim nàng đập. Anh muốn... anh cố gắng để từ bỏ ý muốn đó. Nàng còn quá trẻ.

- Sau đó thì không thể được, công chúa ạ! Anh phải dự trận đá bóng vào sáng mai. Anh phải đi ngủ lúc mười giờ. Đừng lo lắng gì, có lẽ anh sẽ tìm cách gặp em vài phút trước khi anh đi, em có muốn ra phi trường tiễn anh không?
- Chắc chắn có?
- Em có muốn đến xem trận đấu bóng đá ngày mai không?
- Ồ! Em bé. Em ghét bóng đá phải không?
- Dĩ nhiên không? - Nàng cười. Em không ghét bóng đá.
- Em chỉ không thích nhiều phải không?
- Đúng rồi Tom. Có gì quan trọng nếu em không phải là người hâm mộ bóng đá không?

Anh nhìn nàng lắc đầu.

- Không, không một chút nào cả.

Họ đã đến trước nhà nàng.

- Anh sẽ gọi em sau.

Nàng muốn bắt anh hứa sẽ gọi cho nàng và nói với anh, nàng không muốn dự cơm tối với bố mẹ nữa. Nhưng anh đã hiểu.

- Kate, anh hứa anh sẽ gọi cho em.

Anh vuốt nhẹ má nàng nói:

- Anh biết em nghĩ gì?

- Thật không?

- Vâng. Giọng anh thật dịu dàng. – Bây giờ em hãy về nằm ngủ một lát đi. Anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Anh đã giữ lời hứa. Anh gọi cho nàng hai lần vào sáng đó, và một lần vào đêm khuya sau khi cùng bố mẹ đi nghe hòa nhạc về. Anh đã lên giường nhưng không thể ngủ được. Anh yêu cầu được gặp nàng sau trận đấu ngày hôm sau.

Nàng đến gặp anh tại phi trường trước khi anh đi Dallas. Đội banh của anh đã thắng.

Phi trường thật đông đúc. Thật nhiều người vây quanh anh, có vài thiếu nữ đến xin hình và chữ ký của anh.

Cuối cùng anh hỏi nàng.

- Em có muốn đi Dallas với anh không?

- Cái gì? Nàng xúc động hỏi.

- Khi nào.

- Ngay bây giờ!

- Ngay bây giờ à?

Anh nhìn nàng chăm chú.

- Sao không?

- Anh thật điên. Em phải... em sắp thi...

Anh hiểu, với nàng anh phải tiến một cách chậm chạp. Nàng là một cô gái đặc biệt.

- Anh nói đùa đấy! Nhưng sau khi em thi xong, chúng ta sẽ gặp nhau có được không?

Anh nói nhẹ nhàng và thầm mong không ai đến quấy rầy anh lúc này...

- Vâng, em sẽ gặp anh.

Nàng cảm thấy xao động.

- Được rồi, chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.

Nhưng anh không nói rõ khi nào họ sẽ gặp nhau. Họ đi ra sân bay và đứng bên nhau một lát, nàng tự hỏi không biết anh có hôn nàng không. Rồi anh mỉm cười dịu dàng và cúi xuống hôn nàng. Nàng vòng tay ôm anh. Anh ôm nàng thật chặt và hôn nàng thật lâu.

Anh nhẹ buông nàng và vẫy tay tạm biệt. Anh đã đi, còn lại mình nàng ngoài sân.

Tối hôm ấy anh gọi cho nàng. Anh gọi cho nàng mỗi đêm, suốt một tháng sau. Anh mời nàng đi những nơi mà anh đến để dự trận đá bóng, nhưng nàng không thể đi được.

- Em đang nói gì thể hả, công chúa. Em không muốn chúng ta gặp lại nhau hay sao?

- Dĩ nhiên có. Nhưng bây giờ thì chưa được.

- Chán quá. Cuối tuần này, em có đến Cleveland được không? Hay anh sẽ đến đón em?

Anh luôn luôn có giọng vui đùa và điều đó làm cho nàng cảm thấy an toàn. Anh là người đàn ông dịu dàng nhất mà nàng biết.

Anh nhấn mạnh rằng anh muốn nàng đến gặp anh. Anh muốn nàng tách xa bạn bè và bố mẹ, anh muốn cho nàng không chỉ một đêm mà là một tuần trăng mật.

- Đến Cleveland cuối tuần này. Giọng nàng xúc động.

- vâng, em yêu, đến Cleveland!

2. Chương 01 - Part 02

CHƯƠNG 1

Cuối cùng nàng quyết định đi Cleveland. Anh đón nàng ở sân bay với nụ cười vui tươi nhất. Anh đứng đó, chờ nàng bước về phía anh, tay ôm bó hoa hồng. Anh đã mượn nhà của chú một người bạn trong đội banh với anh. Đó không phải là ngôi nhà sang trọng nhưng rất ấm cúng. Anh dịu dàng trao cho nàng bó hoa, anh muốn nàng cần anh; từ phút này trở đi nàng là của anh. Cả hai đều biết điều đó.

- Anh yêu em, “công chúa” ạ!

Nàng bẽn lẽn nhìn anh, mái tóc nâu bay trong gió.

- Em có bằng lòng lấy anh không, Kate?

Anh hỏi nàng, khi họ về đến nhà.

- Anh nói đùa à?

Mắt nàng mở lớn. cả hai nằm trên giường nhìn lửa trong lò sưởi. Đã gần ba giờ sáng và hôm sau anh có trận đấu. Nhưng đây là lần đầu anh thấy nàng quan trọng hơn bóng đá.

- Không, Kate. Anh nói nghiêm trang đấy!

- Em không biết, em chưa nghĩ về chuyện đó trước đây. Điều đó còn thật xa vời. Em mới chỉ mười tám và...

Anh mỉm cười, nhưng tỏ vẻ thất vọng. Nàng vội vòng tay ôm anh.

- Em yêu anh, Tom. Và nếu chúng ta lấy nhau, điều đó chỉ vì anh em yêu anh.

Anh hôn nàng. Rồi đứng lên để đi vào bếp lấy bia. Nàng nhìn theo anh, anh có đôi vai rộng, thân hình vạm vỡ và khỏe mạnh, anh thật đẹp. nàng bối rối, thẹn thùng khi anh đột nhiên quay lại nhìn nàng. Anh ngồi xuống bên nàng và hôn nàng.

- Em không phải sợ khi nhìn anh, cô bé ạ!

Nàng gật đầu và nhấp một tí bia.

- Anh thật đẹp.

Nàng nói nhẹ nhàng. Anh vuốt nhẹ chiếc lưng trần của nàng và nhìn ngực nàng.

- Em không muốn chúng ta lấy nhau, nhưng chúng ta sống với nhau một thời gian có được không?

- Chúng ta có thể chờ một thời gian được không?

- Tại sao? Kate, chúng ta đã hiểu nhau thật nhiều. Suốt tháng qua, chúng ta đã chia sẻ với nhau mọi ý nghĩ, giấc mơ, hy vọng qua điện thoại.

Nàng gật đầu, cảm thấy nước mắt trào mi.

- Nhưng, nếu...

- Bố mẹ em không đồng ý phải không?

Nàng gật đầu.

- Em đừng lo. Chúng ta sẽ chờ cho đến khi em thi xong...

Anh nhẹ nhàng hôn nàng. Họ ngủ với nhau đêm hôm đó và nàng thấy anh thật dịu dàng. Anh không muốn làm nàng đau đớn. Nàng đã khóc thật nhiều trong suốt chuyến bay trở về San Francisco. Nàng cần anh. Bây giờ nàng là của anh.

Khi nàng về đến nhà ở Paloalto, nàng thấy những bông hoa hồng đang chờ nàng. Anh gọi cho nàng hai hay ba lần một ngày và họ nói chuyện với nhau hàng giờ. Anh dường như luôn bên nàng, một tuần sau khi nàng đến Cleveland, anh đi máy bay về San Francisco thăm nàng. Anh lại mượn một căn phòng của một người bạn. Anh luôn luôn thận trọng để không bị các phóng viên theo dõi.

Một tuần lễ trước khi chấm dứt niên học, anh lại đến San Francisco. Họ thuê một căn phòng và họ luôn ở bên nhau. Bây giờ anh là điều quan trọng nhất đời nàng, trường học không còn ý nghĩa gì với nàng nữa.

Cha mẹ nàng đã biết chuyện này.

- Con điên rồi hả Kate? Nghỉ học rồi con làm gì? Sống với người đàn ông này. Rồi có con ngoại hôn?

Mắt Tom loé lên tia giận dữ khi anh nhìn ông.

- Bố, đó không phải là điều chúng con bàn bạc... con sẽ không có con với ai cả. - Giọng nàng run run.

- Không à! Làm sao có thể chắc điều đó được? Con có biết cuộc đời con sẽ ra sao nếu sống với người đàn ông này không? Con sẽ có một cuộc sống khốn khổ với một cầu thủ bóng đá, suốt ngày ngồi ở quán rượu, xem bóng đá trên tivi.

- Trời ơi, bố! Con chỉ muốn nghỉ một học kỳ và con yêu Tom. Làm sao bố có thể...

- Điều đó dễ hiểu thôi. Bởi vì con không biết con đang làm cái gì?

Mẹ nàng ngồi im trên ghế, gật đầu đồng ý với cha nàng.

- Thưa bác, cháu có thể nói điều này không?

Đó là lần đầu tiên Tom nói từ khi cha mẹ nàng bắt đầu. Anh biết đáng lẽ chuyện này phải được dàn xếp riêng giữa Kate và bố mẹ nàng, nhưng anh muốn giúp đỡ và bênh vực nàng.

- Cháu nghĩ, bác đã qua sợ hãi cho tương lai của cuộc đời cháu. Mặc dầu đó không phải là cuộc sống đòi hỏi nhiều trí tuệ, nhưng cần phải cần mẫn và thể lực tốt. Và cũng như mọi nghề khác, bóng đá có những con người tốt và xấu, ngu dốt và thông minh. Nhưng cuộc sống của Kate sẽ không phải trải qua với bóng đá. Cháu có một cuộc sống khác.

Cha nàng ngắt lời anh với một giọng giận dữ:

- Kate nếu con dám cãi lời bố mẹ và nghỉ học thì mọi chuyện đều chấm dứt. Bố không muốn thấy con trong nhà này nữa. mẹcon cũng thế.

Mắt Kate đầm lệ vì đau khổ và tức giận.

- Con hiểu không?

Nàng gật đầu.

- Con có thay đổi ý định không?

- Không, con không thay đổi. Con nghĩ bố đã sai lầm. Và con nghĩ bố... không tốt.

Giọng nàng nức lên.

- Không, bố đã làm đúng. nếu con nghĩ bố đã phải chờ mười tám năm để sớm xa đứa con gái độc nhất thì con thật sai lầm. Mẹ và bố đã làm tất cả vì con, cho con mọi thứ, dạy dỗ con mọi điều mà bố mẹ nghĩ là tốt đẹp. và bây giờ con đã phản bội bố mẹ. Đó chẳng khác nào bố mẹ khám phá ra con không phải là con của bố mẹ, mà là của một người khác.

Tom lắng nghe và đột nhiên anh đồng ý với họ. Nàng là của một người nào khác. Nàng là của anh. Anh sẽ yêu thương nàng hơn bao giờ hết.

- Con không phải là của bố mẹ nữa, Kate. Bố mẹ không có một đứa con gái đã làm những điều như vậy! - ...

- Nếu con muốn thu xếp quần áo thì thu xếp nhanh lên.

Mẹ nàng không nói gì, chỉ ngồi nhìn chăm chú đứa con gái độc nhất của bà. Tom tự hỏi, không biết có phải bà quá xúc động để không nói được gì? Rồi bà đứng lên và với một cử chỉ lạnh lùng, bà mở cửa phòng khách – mà trước đó đã được đóng kín vì sợ người giúp việc nghe thấy.

Đến cửa bà quay lại nhìn Kate.

- Mẹ sẽ đợi trong khi con thu dọn quần áo, Kate, mẹ muốn xem con mang theo những gì.

- Tại sao? mẹ sợ con lấy nữ trang à!

Kate nhìn mẹ một cách sững sờ.

- Khó lắm, mẹ đã khóa rồi.

Nàng định đi theo bà, nhưng dừng lại nhìn Tom. Rồi quay về phía cha nàng nói.

- Con không cần gì nữa. Con sẽ đi ngay bây giờ. Bố mẹ có thể giữ bất cứ thứ gì trong phòng con.

- Con tốt quá!

Rồi không nói một lời nào nữa, trong một lúc lâu. Cuối cùng nàng nhìn bố mẹ và chỉ nói.

- Tạm biệt.

Nàng bước ra cửa ngay khi nói lời đó. Tom đi sát bên nàng, ôm chặt vai nàng. Điều mà anh thật sự muốn làm bây giờ là giết cha nàng. Làm sao họ có thể cư xử như thế với đứa con gái độc nhất của họ? Anh nhớ lại tình thương của mẹ đối với anh. Anh muốn khóc. Anh léo nàng thật sát vào người khi họ ra đến xe hơi. Hơi ấm của người anh đã nói lên điều mà anh không thể dùng lời nói với nàng. Anh sẽ không bao giờ để nàng phải trải qua những giây phút như thế lần nữa.

- Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp, và anh yêu em.

Nàng không khóc nhưng hơi run rẩy trong vòng tay anh. Nàng nhìn lên, bắt gặp đôi mắt nghiêm trang của anh, nàng cố mỉm cười.

- Em rất tiếc anh đã phải chứng kiến việc này, Tom.

- Anh cũng rất tiếc em đã trải qua hoàn cảnh khó khăn này.

Nàng lặng lẽ gật đầu. Anh mở cửa xe và nàng bước vào. Nàng thở dài. Cha mẹ nàng đã nói nàng đã phản bội họ. Vì yêu to? Hay vì nàng đòi nghỉ học? Vì nàng đã yêu một người không ra gì, con của một người thợ mỏ than? Nàng đã quên nàng là ai, mẹ của nàng là hiệu trưởng một trường trung học. Cha nàng là luật sư. Và bây giờ nàng ngồi cạnh Tom.

Tom nhìn nàng lo lắng:

- Anh nghĩ cha em sẽ thay đổi ý kiến.

- Có thể có mà cũng có thể không.

Anh vỗ nhẹ tay nàng và mở máy cho xe chạy.

- Can đảm lên cô bé. Thôi chúng ta hãy về nhà.

Nhà của họ lần này là một căn phòng của bạn anh.

Ngày hôm sau, anh thuê được căn nhà nhỏ thật đẹp trên một ngọn đồi trông ra biển. Anh lái xe đưa nàng đến nhà mới, đặt khóa cửa vào tay nàng và bế nàng một cách nhẹ nhàng lên những bậc thềm trong khi nàng vừa khóc vừa cười. Anh thương yêu chiều chuộng nàng hơn bao giờ hết. Nhất là từ khi họ nhận ra rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại bố mẹ nữa.

Đối với anh, gia đình có nghĩa là tình thương, là gốc rễ mà không ai có thể phá hủy được. Kate biết điều đó, vì thế bây giờ đối với nàng, Tom là tất cả, là mẹ, cha, anh trai và bạn của nàng. Nàng phó mặc trong tay anh.

Nàng đi du lịch khắp nơi với Tom. Nàng làm kiểu mẫu, làm thơ, chăm sóc nhà cửa và thỉnh thoảng đến thăm bạn cũ, nhưng họ trải qua hầu hết thời gian với nhau, một năm sau họ làm đám cưới. Cha mẹ nàng từ chối không tham dự. Nàng như một đứa bé xinh đẹp trong ánh đèn lễ rục rờ. Tom và nàng cùng khóc khi họ trao cho nhau nhẫn cưới.

Họ đã hưởng tuần trăng mật ở Âu Châu và nàng chỉ cho Tom những thắng cảnh mà nàng ưa thích. Đây là lần đầu anh ra ngoại quốc.

Năm đầu tiên của cuộc hôn nhân thật thơ mộng. Kate luôn luôn ở bên anh và dùng thời gian nhàn rỗi để làm thơ và viết báo. Vấn đề duy nhất là nàng không thích lệ thuộc Tom về tài chánh. Felicia có thể giúp nàng kiếm việc nhưng vì nàng phải thường xuyên đi theo Tom nên không thể có nghề ổn định được. Nàng chỉ còn một ít lợi tức nho nhỏ do ông bà nàng để lại cho nàng.

Cuối cùng Kate quyết định không theo Tom khi Tom đi dự các trận đấu nữa, mà ở nhà và làm kiểu mẫu thời trang, Tom không đồng ý vì anh cần nàng luôn bên anh. Nhưng nàng đã cương quyết.

Ba tháng sau anh bị gãy chân trong một trận đấu.

- Em yêu, có lẽ mọi việc đã chấm dứt.

Anh nói khi về đến nhà. Nhưng cả hai đều hiểu rằng có thể sự nghiệp bóng đá của anh đã chấm dứt. Anh đã ngoài ba mươi và chân anh lại bị gãy. Dù sao anh cũng đã mệt mỏi vì bóng đá hay ít nhất đó là điều anh đã nói.

Có những điều khác cần thiết với anh hơn như con cái, ổn định cuộc sống cho tương lai. Anh cũng cảm thấy, lo lắng để Kate ở nhà mỗi khi anh phải đi dự trận đấu, nàng sắp hai mươi mốt tuổi. Dẫu sao bây giờ anh đã ở nhà với nàng, nhưng mọi việc lại xoay chiều, anh ở nhà còn Kate thì không. Nàng phải ra ngoài thường xuyên vì nghề làm kiểu mẫu. Anh thấy mình già đi và thật chán nản; anh nhớ bóng đá, có cảm giác như mình đang mất dần lẽ sống. Một lần anh đã đập một gã đàn ông trong quán rượu. báo chí đăng tin này. hăng đêm anh có những cơn ác mộng. Chân anh vẫn chưa khỏi và Kate vẫn thường xuyên đi làm kiểu mẫu.

Một tháng sau anh lại đánh nhau với một tên khác trong quán rượu và đập vỡ hàm gã. Lần này huấn luyện viên của anh khiển trách anh nặng nề.

- Có lẽ anh nên là võ sĩ quyền Anh hơn là cầu thủ bóng đá.

Anh cảm thấy tuyệt vọng. Anh nói với Kate.

- Anh không thể ngồi nhà và chờ chân anh lành được.

Hôm sau, Kate về nhà với một món quà. Nàng đi làm chỉ cốt để có tiền mua quà tặng Tom. Nàng trao cho anh hai chiếc vé đi Paris.

Anh đang cần đi du lịch. Họ trải qua hai tuần ở Paris, một tuần ở Cannes, năm ngày ở Dakar và cuối tuần ở Luân Đôn. Họ trở về khi sức khỏe hồi phục và chân Tom đã lành. Cuộc sống khá hơn trước. Anh không đến quán rượu nữa, bắt đầu đi tập với đội banh trở lại.

Và ngày sinh nhật thứ hai mươi mốt của Kate, anh mua tặng nàng một chiếc xe hơi, một chiếc Mercedes.

Để kỷ niệm lần thứ hai ngày cưới của họ, Tom đưa nàng đi Honolulu. Điều duy nhất mà anh mong muốn bây giờ là có một đứa con trai và anh sẽ cho nó mọi thứ.

Trước Giáng sinh, Kate cho Tom biết là nàng đã có tin mừng, nàng không đi làm nữa. Họ luôn sống những giờ phút hạnh phúc bên nhau. Anh tặng cho Kate một chiếc áo khoác lông chồn nhân ngày Giáng Sinh.

- Tom, em sẽ mặc nó đi đâu?

- Em sẽ mặc nó khi đi nhà bảo sanh.

Anh mua một chiếc nôi cổ bốn trăm đô và một nhẫn kim cương cho Kate.

Họ trải qua Giáng Sinh ở San Francisco và Tom dự định mua một căn nhà, dù không lớn nhưng ấm cúng ở một địa điểm thuận lợi để nuôi dưỡng đứa con trai của anh sắp ra đời, Kate đồng ý với anh nhưng tự hỏi không biết họ có khả năng hay không. Vì năm tới sắp đến, nàng có một ý kiến. Họ sẽ qua những ngày nghỉ tết ở Carmel.

- Em thích đến đó để làm gì? Carmel rất lạnh và đầy sương mù.

- Em thích đến Carmel vì đó là nơi lần đầu tiên chúng ta đi với nhau. Được không anh?

Trông nàng lại như một đứa bé mặc dầu nàng đã sắp sửa hai mươi ba tuổi. Họ đã biết nhau được năm năm và dĩ nhiên anh chiều ý nàng.

Họ ở tại khách sạn sang trọng nhất, mặc dầu thời tiết đẹp nhưng họ luôn ở bên nhau trong khách sạn.

- Anh chưa bao giờ sung sướng hơn bây giờ.

- Vậy đây là lúc tốt nhất để từ giã.

Em muốn nói gì? Anh xúc động nói.

- Em muốn nói anh nên từ giã bóng đá, anh yêu. Bây giờ chỉ còn chúng ta và con.

- Rồi chúng ta sẽ chết đói.

- Can đảm lên. Chúng ta sẽ đầu tư món tiền mà em dành dụm được.

Giọng anh trở nên lạnh lùng.

Đó là tiền của em. Anh sẽ tự kiếm tiền để lo cho em và con. Anh không muốn nghe về chuyện đó nữa.

- Vâng, được rồi.

Hôm sau họ trở về San Francisco. Trên các báo chí có một bài tường thuật nói về Tom Harper đã hết thời. Anh nổi điên khi đọc điều đó, có vài tin đồn cho rằng huấn luyện viên đội banh của anh đã tung tin để hạ gục anh.

Anh đóng sầm cửa nhà, ra đi mà không nói với Kate một lời.

Anh đi đến nhà huấn luyện viên đội banh của anh, và đe dọa giết ông ta. Lúc đó Tom đã say, ông ta tuyên bố rằng Tom là người điên. Trong lúc quá tức giận, Tom rút súng ra và nhắm bắn ông ta, nhưng viên đạn không trúng đích. Trước khi mọi người có thể làm điều gì đó thì Tom quay súng tự bắn vào mình. Lần này anh đã bắn trúng. Anh được đưa ngay vào nhà thương cứu cấp.

Kate nghe tin trên đài phát thanh. Một tấn bi kịch cho nền bóng đá Hoa Kỳ. Nàng đứng lên và vội tắt radio. Không ai ở gần để nói với nàng điều đó không phải là sự thật. Đó không thể là sự thật được.

- Không phải Tom... ô làm ơn... không phải là Tom... làm ơn.

Nàng thì thầm và nhìn quanh phòng, không biết phải làm gì bây giờ. Họ không nói Tom được đưa đến bệnh viện nào? Tại sao không ai gọi cho nàng? Ồ! Trời ơi... chuyện gì sẽ xảy ra ... nếu anh ta chết...

Nàng chạy vội đến bên điện thoại và gọi cho Felicia... Felicia có lẽ biết ... cô ấy sẽ giúp nàng. Felicia bảo nàng ngồi chờ bên máy và đi hỏi tin tức. Tom đang ở bệnh viện San Francisco và vẫn còn sống.

Khi Felicia đến, Kate vẫn còn bàng hoàng. Xe taxi chờ họ bên ngoài.

- Nhanh lên mang giày vào.

Kate đi theo Felicia mà không kịp mặc áo khoác ngoài và mang túi xách. Tom vẫn còn hôn mê. Nhưng dù sao anh cũng đã thoát chết. Felicia ở với bạn suốt bốn ngày đêm.

Khi Felicia đi làm lại, Kate tiếp tục công việc như một cái máy, nàng luôn ngồi bên Tom và khóc suốt ngày.

Bóng đá là lẽ sống của anh và bây giờ chính nó giết anh – Ý nghĩ Tom đã định giết người thật là khủng khiếp, nhưng nàng không tin anh có thể làm điều đó. Nàng không có thì giờ để nghĩ về đứa con sắp ra đời. Nàng chỉ nghĩ về Tom. Cơ ác mộng kéo dài suốt bảy tuần.

Dù Tom đã hồi tỉnh nhưng anh không bao giờ đi lại được nữa. Nhiều tuần lễ hôn mê đã làm anh mất trí nhớ và anh lại trở thành như một đứa bé con. Anh không nhớ gì về tai nạn vừa qua nhưng anh nhớ Kate. Anh khóc trong tay nàng, điều duy nhất mà anh thật sự hiểu được là anh thuộc về nàng, nhưng anh không biết chắc bằng cách nào. Đôi khi anh nghĩ nàng là mẹ anh, đôi khi là bạn. Anh gọi nàng bằng Katie. Anh sẽ không bao giờ gọi nàng là công chúa nữa.. Katie... là nàng bây giờ.

- Em sẽ không bỏ anh chứ?

Nàng lắc đầu.

- Không, Tom.

- Không bao giờ chứ!

- Không bao giờ. Em quá yêu anh đến nỗi không một giây phút nào em nghĩ đến chuyện rời anh.

Mắt nàng đầy lệ.

Anh cũng yêu em. Em thật xinh đẹp.

Anh nhìn nàng với đôi mắt thơ ngây của đứa con trai bảy tuổi và với khuôn mặt mệt mỏi của một người đàn ông bệnh hoạn và tuyệt vọng.

Ba tháng sau, Tom được đưa vào viện điều dưỡng ở Camel. Các phóng viên báo chí đã bu quanh chụp hình anh khi anh được chuyển từ xe lăn vào xe cứu thương. Tom muốn vậy họ và Kate đã phải giữ chặt cánh tay anh. Ba tháng qua họ đã rình mò quanh nhà họ để có thêm nhiều tin tức. Nàng không có ai để bảo vệ nàng, không gia đình, không có đàn ông. Họ biết điều đó. Nàng nằm trong giường, khóc và cầu nguyện hàng đêm, để họ đi khỏi và để cho nàng được yên. Nhưng họ đã không đi dù chỉ trong một ngày. Cho đến khi Tom được vào viện an dưỡng, và may mắn thay họ đã quên Tom như thể Tom không còn nữa, và là vợ anh cũng vậy. Cuối cùng cả hai thoát nạn.

Mẹ anh chết, để lại cho anh một ngôi nhà ở thung lũng phía bắc Santa Barbara. Ngôi nhà cách xa viện điều dưỡng của Tom ở Carmel khoảng ba giờ lái xe. Ngôi nhà khá xinh đẹp, bao quanh bởi cây cối và những cánh đồng lúc với một con suối nhỏ. Nó là một nơi lý tưởng để Tom dưỡng sức khi ra viện và để Kate nghỉ ngơi chờ ngày khai hoa nở nhụy. Kate đã về sống ở đó.

Sau bốn tháng nàng đã quen với nơi đây. Nàng trở dậy lúc bình minh khi đứa bé đạp và chuyển động trong bụng nàng. Nàng nằm im lặng, tự hỏi một ngày kia nàng sẽ nói gì với con. Nàng cũng nghĩ đến việc đổi tên, nhưng sau đó lại thôi. Nàng là Kate Harper, nàng không muốn mang họ cha nữa. Con trai của Tom sẽ mang họ cha. Tom đã không biết vì sao bụng nàng lại phồng lên nhưng anh cũng chẳng để ý đến. Nàng vẫn tiếp tục đến thăm anh tại viện an dưỡng. Lúc đầu thường xuyên nhưng sau thưa dần vì thai mỗi ngày một lớn. Bây giờ nàng thăm anh hai lần một tuần. Mỗi lần gặp anh, nàng ôm anh như anh đã từng ôm nàng. Nàng không khóc nữa...

***

... Sau khi nói chuyện với Felicia qua điện thoại, Kate đứng dậy mở cửa sổ, hít sâu làn không khí tươi mát ban mai. Nàng mỉm cười một mình. Có nhiều hoa mới nở trong vườn. Nàng sẽ hái đem cho Tom một ít hoa. Nàng luôn yêu anh và tình yêu đó sẽ không có gì làm thay đổi được.

Đồng hồ bên giường ngủ gõ sáu giờ rưỡi. Nàng còn nửa tiếng để sửa soạn lên đường nếu nàng muốn đến chỗ Tom đúng mười giờ. Đứa bé đạp mạnh trong bụng nàng khi nàng thay chiếc áo ngủ để bước vào buồng tắm.

3. Chương 02

CHƯƠNG 2

Trên đường đến Carmel, nàng muốn dừng xe để hái những trái dâu dại hai bên đường như khi còn bé, nhưng lại sợ mất thì giờ. Nàng muốn đến gặp Tom ngay. Nàng nhìn đồng hồ, đã chín giờ rưỡi, chắc bây giờ anh đang ngồi ở ngoài vườn hoa, trầm ngâm suy nghĩ. Anh luôn làm như thế. Nàng thường tự hỏi anh nghĩ gì. Anh chỉ cười khi nàng hỏi chuyện ông Erhard, người chăm sóc cho anh là một ông già ít nói. Ông thường biến mất mỗi khi Kate đến thăm.

Số tiền bảo hiểm khổng lồ khi anh còn là một cầu thủ giúp anh sống thoải mái từ mười đến mười hai năm. Bác sĩ nói anh sẽ còn trong tình trạng hiện nay nhiều năm nữa.

- Katie!

Anh thốt lên vui mừng khi thấy Kate đang tiến về phía anh.

- Chào anh yêu, hôm nay anh thấy thế nào?

- Anh thấy khỏe lắm.

Rồi anh lăn xe đến bên nàng, nàng cúi xuống ôm hôn anh.

- Trông em đẹp lắm, Katie.

Anh tỏ vẻ bối rối khi rời nàng để lăn xe đến bên bàn, trên đó có một bình cắm hoa. Anh trở lại và trao cho nàng những bông hoa vàng dại.

- Anh đã hái những bông hoa này cho em.

Nước mắt tràn mi, nàng mỉm cười nhìn anh và cầm lấy hoa.

- Ô! Những bông hoa đẹp quá.

Nàng muốn ôm anh thật chặt và hôn anh nhưng nàng biết không nên làm anh xúc động nhiều.

- Em có muốn chúng ta đi dạo một lát không?

- Vâng, có.

Nàng đeo lại túi xách và bắt đầu đẩy xe. Nó nặng hơn nàng tưởng, hay có lẽ vì nàng mệt mỏi bởi thai nghén. Đứa bé dường như nặng nghìn cân hôm nay. Nhưng Tom hiểu ý và giúp nàng. Anh dùng tay để đẩy chiếc xe lăn và họ có thể đi dạo thong thả, thoải mái hơn.

- Anh có muốn chúng ta ngồi nghỉ bên hồ một lát không?

Anh nhìn nàng và vui vẻ gật đầu.

Hồ nhỏ nhưng nước trong veo và cảnh hồ yên tĩnh rồi anh bỗng nghiêm trang hỏi nàng:

- Tại sao anh không thể về nhà với em hả Katie? Anh có thể tự đẩy xe lấy, hay chúng ta đem ông Erhard theo?

Kate nhẹ nhàng lắc đầu, nắm chặt bàn tay to lớn của anh.

- Anh không thích ở đây sao, Tom.

- Anh muốn về nhà với em.

Trông anh háo hức đến nỗi nàng cố gắng nuốt những giọt nước mắt xuống, nàng không thể bàn bạc điều đó với anh. Anh không hiểu, anh làm cho nàng có cảm tưởng như nàng bỏ rơi anh.

- Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau anh nhé!

- Anh hứa sẽ theo ý em.

Mắt anh long lanh những giọt lệ. Nàng quỳ xuống trên cỏ, vòng tay ôm anh.

- Anh rất tốt và em yêu anh, em hứa em sẽ đưa anh về nhà một ngày nào đó.

Cả hai đều không nói nữa và mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng của mình.

Bỗng nhiên, Tom chỉ lên trời và nàng nhìn theo anh. Một chú chim xanh với chiếc đuôi vàng sủa soạn cất tiếng hót, nàng mỉm cười với anh.

Họ ngồi im lặng bên nhau và Kate thiếp ngủ trong nắng hè ấm áp. Những ngọn gió thoảng nhẹ thổi tóc nàng bay phất phơ trong gió.

Khi nàng mở mắt, nàng thấy anh đang nhìn nàng, anh hỏi.

- Em sắp sửa đi à?

- Vâng, em nghĩ em nên về, nhưng em sẽ trở lại sớm.

- Được rồi, Katie. Mong sớm gặp em.

Lúc ra xe, quay lại nhìn nàng thấy anh đang dõi theo. Nàng nhìn anh và thì thầm.

- Tạm biệt, Tom. Em yêu anh.

4. Chương 03

CHƯƠNG 3

Đường về nhà nàng thấy dường như dài hơn bao giờ hết. Nàng mệt mỏi quá sức. Có lẽ nàng không nên đến thăm anh trong hai tuần lễ tới đây. Bác sĩ đoán nàng sẽ sanh trong vòng ba tuần nữa. Nàng mệt đến nỗi không thấy chiếc xe Alfa Romeo đỏ của Felicia đậu bên cạnh nhà.

Cô tiến về phía nàng và cầm chiếc giỏ xách trong tay nàng, rồi họ bước chậm vào nhà.

- Hôm nay chị không phải đi làm à?

- Chị đã quyết định phải có một kỳ nghỉ và em cần một người khách.

- Một kỳ nghỉ à?

- Vâng, chị được nghỉ bốn ngày.

Nàng rất vui mừng là Felicia đã đến.

- Tom thế nào?

- Khỏe mạnh. Vui vẻ.

- Bây giờ em đi nằm nghỉ đi, Felicia tiếp - Chị tắm xong rồi sửa soạn bữa cơm chiều cho chúng ta.

Felicia trông tự nhiên như ở nhà.

- Chị đến đây để nấu cơm cho em à?

- Đúng rồi. Bây giờ hãy thay quần áo ra và nằm nghỉ đi.

- Vâng, thưa mẹ.

Nàng thấy dễ chịu hơn. Nàng nghe thấy tiếng Felicia dọn dẹp và nấu nướng trong bếp.

- Chị nấu món gì thế?

- Em thích ăn mì phải không?

Đó là một trong ba món mà Felicia có thể làm. Hai món khác là trứng chiên và thịt nướng.

Kate gật đầu.

Tuyệt vời, nhất là lúc này.

Họ ăn chiều trong ánh nến. Nàng cảm thấy vui khi trong bữa cơm chiều có người nói chuyện. Mặc dù nàng đã quen với cuộc sống lặng lẽ một mình, nhưng trong lúc này nàng cần Felicia để thêm chút hương vị cho đời sống.

Bỗng Felicia để ý Kate không lắng nghe cô nói nữa.

- Chuyện gì thế, em thân mến. Món mì của chị không được ngon phải không?

- Không em đã ăn quá nhiều đào trưa nay.

- Em có cần đi nằm không?

-Em không mệt lắm.

Hai người lại nói chuyện và vui đùa một lát. Nhưng rồi Kate lại cảm thấy bụng khó chịu hơn bao giờ hết.

- Có lẽ em phải đi ngủ thôi.

- Được rồi, em đi ngủ đi.

Kate bước ra khỏi phòng trong khi Felicia thu dọn chén đĩa. Kate đi ngủ trước chín giờ và Felicia nằm đi vắng đọc sách. Cô không mệt và cảm thấy thoải mái được nghỉ ngơi sau một tuần làm việc mệt nhọc. Cô say mê đọc truyện đến gần một giờ đêm. Chợt có tiếng Kate cựa mình trong phòng nàng, rồi cô thấy ánh đèn bật lên.

- Em không sao cả chứ, kate?

Felicia gọi to.

- Vâng.

Nàng trả lời Felicia, cố giữ giọng bình thường.

- Em vẫn còn bị khó chịu trong bụng à?

- Vâng.

Hai phút sau, Kate bước ra khỏi phòng trong chiếc áo ngủ dài màu hồng. Trông nàng thật mệt mỏi nhưng vẫn cố mỉm cười.

- Felicia...

- Chuyện gì thế?

Felicia thấy khuôn mặt rạng rỡ, với đôi mắt to sáng ánh lên niềm vui. Felicia chưa bao giờ thấy nàng như thế trước đây.

- Em không nghĩ em bị đau bụng là do những quả đào. Em nghĩ có thể... đó là em bé.

Kate nói và gần như cười lớn một cách điên cuồng. Nàng đang sợ vì như thế là quá sớm. Nhưng nàng xúc động.

- Em bé! Cuối cùng nó sắp ra đời.

- Em muốn nói là em sắp sanh hả?

Bỗng nhiên Felicia thấy lo sợ khủng khiếp. Kate gật đầu.

- Có thể, em không chắc.

- Sao lại có thể sớm quá như thế?

Kate gật đầu lần nữa, nhưng nàng không lo ngại.

- Em nghĩ tám tháng cũng được rồi. và có lẽ đã tám tháng rưỡi.
- Em đã gọi bác sĩ chưa?

Kate gật đầu với cái nhìn như chiến thắng. Nàng sắp sửa có một đứa con, có thể tối nay. Nàng không phải chờ đợi thêm nữa.

- Bác sĩ nói một giờ nữa gọi cho ông ta nếu cảm thấy đau bụng hơn.
- Em đang cảm thấy đau lắm à?

Felicia kẹp quyển sách vào đùi và nhìn bạn chăm chăm.

- Em đoán chắc thế. Lúc chiều em tưởng là bị đầy bụng vì đã ăn đào nhưng những cơn đau cứ tăng lên dần. Nàng ngồi xuống và nắm tay Felicia đặt lên bụng nàng.

- Đây, chị có thể cảm thấy điều đó.

Felicia thấy bụng nàng căng cứng, nó không như một cái bụng thường mà giống như một bức tường, một sàn nhà, một cái gì có thể nứt ra.

- Trời ơi! Thật kinh khủng. Em có đau lắm không?

Kate lắc đầu, mắt vẫn ánh lên tia chiến thắng, nhưng có những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nàng.

- Không, nó không đau. Nhưng em cảm thấy bụng rất cứng.
- Chị có thể sửa soạn gì cho em không?

Tay Felicia run run và Kate lại cười to.

- Không, em rất vui khi có chị ở đây.
- Chị cũng vậy.

Nhưng trông cô không vui tí nào. Kate phì cười.

- Bình tĩnh đi chị.
- Vâng.

Felicia thở dài, ngồi tựa vào chiếc ghế.

Chị có thể làm được mọi việc, trừ một việc đỡ đẻ. Chị chưa từng bao giờ làm việc đó trước đây, chị muốn nói... ồ! Trời ơi! Chị cần uống một cái gì đó.

- Chị không cần uống đâu, Licia. Em cần chị.

Felicia nhìn nàng.

- Em nói thật chứ?
- Vâng.
- Lại đau nữa phải không?

Kate gật đầu, Felicia vội nắm chặt tay nàng. Kate bóp mạnh tay cô. Cơn đau bắt đầu dịu đi.

5. Chương 04

CHƯƠNG 4

Những cơn đau đã tăng dần một cách nhanh chóng, Felicia ngồi chết cứng trong chiếc ghế cạnh giường Kate trong phòng chờ sanh. Cô nắm tay nàng. Mặt trời vừa ló lên khỏi đỉnh đồi với những tia nắng vàng.

- Em có muốn thêm một miếng đá lạnh nữa không?

Giọng Felicia vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Kate lắc đầu. Nàng không thể nói được nữa, nàng chỉ nằm đó tập thở theo cách thức mà nàng đã được chỉ bảo hai tháng trước đây.

- Em có mệt vì làm thế không Kate?

Nàng lắc đầu, nhắm mắt lại. Đêm đó, hàng trăm lần Felicia đứng lên lau trán và mặt cho nàng. Mặt nàng lộ vẻ đau đớn dữ dội.

- Cố lên Kate, chắc không còn lâu nữa đâu.

Kate dường như không nghe thấy gì nữa. Bỗng nhiên nàng la lên, đầu nàng bắt đầu lắc bên này sang bên kia.

- Licia... không thể... em không thể... nữa...

Felicia vội rung chuông gọi y tá và Kate bắt đầu khóc, mồ hôi nhỏ giọt.

- Em không thể... không thể...

- Không, em có thể. Cố lên nào.

Kate hét lên lần nữa. Felicia tự hỏi tại sao Kate lại chịu đựng được. Felicia không thể chịu nổi khi nhìn thấy bạn đau đớn như vậy, nàng quay ra nhìn mặt trời mọc. Người y tá dịu dàng nói với Felicia.

- Tại sao cô không đi uống một tách cà phê. Các tiệm cà phê bây giờ chắc đã mở cửa.

- Không, không sao, tôi...

- Đi đi, để chúng tôi lo cho.

- Được rồi, nhưng tôi sẽ trở lại ngay.

Người y tá mỉm cười và tiếp tục giúp Kate tập thở, Felicia biết cô sẽ không bao giờ cảm thấy đau như thế. Cô sẽ không yêu ai để phải chịu đựng đến như thế. Không như Kate đã yêu Tom. Ý nghĩ đó đến với cô khi cô bước về phía tiệm cà phê. Cô không muốn uống mà chỉ mong mọi việc xong xuôi để về nhà tắm rửa và ngủ một giấc. Một đêm không ngủ làm cô mệt rũ rời.

- Bà Harper thế nào?

Một y tá mập mạp ngồi tại bàn giấy hỏi Felicia, Felicia tự hỏi chắc người y tá nhớ tên tất cả mọi người.

- Tôi không biết. Điều đó thật khủng khiếp đối với tôi.

- Cô chưa bao giờ có con à?

Felicia lắc đầu.

Thật buồn cười để trả lời những câu hỏi như thế đối với một người lạ. Người đàn bà gật đầu.

- Cô ấy sẽ quên hết đau đớn chỉ trong vài ngày nữa. Có thể cô ấy kể về nó, nhưng rồi cô ấy sẽ quên, chính cô nhớ sự đau đớn này hơn cô ấy đấy!

- Có lẽ như thế.

Cô dừng lại bên bàn người y tá một lát, mong bà ta nói nữa. Được nói chuyện với một người nào đó trong lúc này sẽ giúp cho cô dễ chịu hơn.

- Tôi hy vọng cô ấy sắp sanh.

- Có thể sắp mà cũng có thể chưa. Khó nói lắm. Đó là đứa con đầu lòng của cô ấy phải không?

Felicia gật đầu. Như thế có nghĩa là đau hơn phải không? Đứa con đầu lòng và có thể là đứa con cuối cùng. Thật tội nghiệp Kate.

- Đừng buồn như thế. Cô ấy rồi sẽ khỏe. Rồi cô xem, ngay khi cô ấy vừa sanh xong là cô ấy sẽ vừa khóc vừa cười, cô ấy sẽ gọi những người thân và báo tin ọi người mà cô ấy biết.

Rồi bà nói tiếp.

- Cô ấy là góa phụ phải không?

- Vâng.

- Thật tội nghiệp, nhất là trong lúc này. Vì sao chồng cô ấy chết thế?

- À... chết vì tai nạn.

Felicia mỉm cười bước đi. Cà phê đã giúp cô tỉnh táo chút ít. Cô muốn ở lại trong tiệm cà phê một lát nhưng không dám để Kate một mình lâu quá. Cô tự hỏi không biết Kate có đang nghĩ về Tom không, hay chỉ nghĩ đến cơn đau. Đáng lẽ Tom phải ở đây với nàng trong lúc này. Thật khó mà tin được anh sẽ không bao giờ biết về đứa con của anh, chắc hẳn anh cũng không biết rằng anh đã có con. Tai nạn xảy ra đã làm anh quên hết.

Khi Felicia nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, cô thấy mặt Kate đầm đìa mồ hôi. Người y tá bấm chuông. Cánh cửa bật mở và hai người y tá khác xuất hiện.

- Bác sĩ đang chờ chúng ta ở phòng số hai. Cô ấy thế nào?

Họ trông bình thần, và trong một lát điều này trấn an Felicia.

- Đi với em... làm ơn, Licia...

- Ngay bây giờ?

- Em cần chị...

Nàng thấy khó nói hơn.

- Làm ơn... Khi bé ra đời... có chị...

Felicia hiểu. Nhưng trời ơi! Tại sao nàng lại cần cô?

Những cô y tá luôn túc trực bên nàng và họ biết họ phải làm gì. Họ có thể giúp nàng hơn cô. Nhưng nhìn vào mặt Kate, cô biết cô không thể từ chối được.

- Chắc chắn rồi, em yêu. Chị sẽ luôn bên em.

- Cô định vào phòng sanh thật hả?

Cô chỉ ngập ngừng một giây rồi trả lời cương quyết.

- Vâng.

- Vậy cô phải đi rửa tay và thay quần áo.

- Ở đâu?

- Đằng kia.

Cô y tá trực sẽ chỉ cho cô. Gặp chúng tôi trong phòng số hai.

- Số hai à?

Cô y tá gật đầu. Cô nói với Kate.

- Bình tĩnh, em yêu. Chị sẽ đến đllo ngay.

Felicia đi nhanh về phía phòng cô y tá vừa chỉ để thay áo. Không đầy ba phút sau cô trở ra, mặc áo choàng trắng và đi dọc theo hành lang về phía phòng sanh số hai.

Cô bấm nút, cửa tự động mở ra. Cô bước vào, đến bên giường nắm tay Kate. Cô liếc nhìn vào giường và suýt phì cười. Trông cô giống như một nhân vật về y khoa chiếu trên truyền hình. Đầu đôi mũ vải xanh, tóc cột gọn, mồm đeo khẩu trang. Trời ơi! Thật buồn cười, nếu người nào tưởng cô là y tá.

Hai chân Kate đã được buộc bằng dây lên cao. Đối với Felicia, việc ấy thật khủng khiếp và dã man, nhưng dường như Kate không để ý gì đến, nàng tỏ vẻ mong chờ một điều gì đó. Trong một vài phút nữa đứa bé sẽ ra đời. Kate quay đầu nhìn về phía Felicia. Và khi nhìn thấy vẻ căng thẳng trên khuôn mặt cô, nàng phì cười.

- Trông chị buồn cười quá! Licia.

Nhưng rồi bỗng nhiên nàng la lên, oằn mình dưới một cơn đau khác.

- Ồ! Licia, em không thể... hãy giúp em.

Felicia hoảng sợ, không biết làm gì, người y tá nói với cô.

- Giữ chặt vai cô ấy, như thế cô ấy sẽ bớt đau.

Kate bắt đầu khóc. Bác sĩ thúc giục.

- Cố lên, Kate!

- Tôi không thể, tôi...

Felicia cảm thấy mồ hôi chảy xuống mặt cô khi cô tiếp tục giữ chặt hai vai Kate.

Giọng bác sĩ bình thản.

- Cố lên Kate, chỉ một lần nữa thôi.

Mồ hôi và nước mắt chảy chan hòa trên mặt Felicia làm cô không thấy gì nữa.

Bỗng một tiếng khóc 'oe, oe' cất lên.

Một em bé trai.

Bác sĩ vỗ mạnh vào mông đứa bé.

- Ồ! Thằng bé xinh quá!

Nó nhỏ tí, khuôn mặt đỏ hồng và nhăn nhúm. Kate mỉm cười nhìn con. Cô y tá cẩn thận quấn khăn bé và trao cho người mẹ. bây giờ đứa bé đã tự do và nó là của nàng.

Kate nằm nhìn đứa bé trong tay, nó giống hệt to.

- Cô đặt tên cháu là gì?

Cô y tá hỏi.

- Tên cháu là Tygue.

Nàng ngẩng đầu và nói với mọi người trong phòng.

- Ồ, các bạn ơi, tôi đã là mẹ!

Họ mỉm cười với nàng. Felicia không thể không cười dù mắt cô vẫn còn long lanh ngấn lệ.

6. Chương 05 - 06

CHƯƠNG 5

Đó là một sáng chủ nhật êm ả, và Tygue đã được chín ngày. Felicia đã trở về San Francisco để đi làm, và hôm nay cô trở lại miền quê cho ngày cuối tuần.

Nhìn Kate cho đứa bé bú, cô hỏi.

- Em đã khỏe hẳn chưa?

Nàng gật đầu nhìn xuống con. Thành bé trắng hồng sau hơn một tuần chào đời. Felicia mỉm cười với thành bé.

- Kate, em có thật sự muốn sống ở đây mãi không?

- Đây là nhà em, em không bao giờ nghĩ đến chuyện rời bỏ nó. Em sắp sửa có một cuộc đời mới với Tygue. Đây là một nơi rất tốt cho trẻ con.

Tygue sẽ có một cuộc sống đơn giản và khỏe mạnh. Ở một miền quê như nơi đây, Tygue sẽ không bao giờ thực sự biết chuyện gì đã xảy ra với Tom. Nếu em trở về San Francisco, một ngày kia, câu chuyện sẽ lộ ra.

Nàng thở dài nhìn Felicia, nghĩ đến những phóng viên đa 4túc trực ngoài cửa nhà nàng khi Tom bị tai nạn.

- Thế em có muốn đi Los Angeles không?

Giữa nàng và Felicia có một sự ràng buộc mạnh mẽ hơn từ ngày Tygue chào đời. Họ chia sẻ với nhau một trong những giây phút quý báu nhất cuộc đời.

- Tại sao lại đi Los Angeles hả Licia? Em không có gì ở đó. Nó cũng chỉ là một thành phố, chị thấy đấy! Tygue sẽ lớn nhanh như thổi và đây cũng là nơi rất tốt để em viết văn. Em sung sướng khi sống ở đây.

- Nhưng em có dự định thỉnh thoảng sẽ lên thành phố không?

Thấy Kate im lặng mãi không trả lời, Felicia hỏi tiếp:

- Em sẽ lên thành phố chứ?

- Để em xem, Licia. Em không biết.

- Em chưa nghĩ đến điều đó phải không?

- Vâng, em chưa nghĩ. Nhưng chị muốn biết điều đó à?

- Không, nhưng nó chỉ làm chị cảm thấy nuối tiếc cho em thôi. Em trẻ đẹp. Đừng chôn vùi cuộc đời mình ở đây! – Em không có gì ở thành phố cả, Licia, không gia đình, không có kỷ niệm nào em muốn nhớ lại, không có gì ngoại trừ chị và chị đã đến đây thăm em.

- Còn rạp hát, hòa nhạc, vũ ba lê, biểu diễn thời trang, tiệc tùng thì sao? Trời ơi! Kate hãy nghĩ lại xem, em đã từ bỏ tất cả.

- Em không từ bỏ chúng. Em bước ra khỏi chúng. Em sẽ có lại tất cả khi em thay đổi ý.

- Nhưng em đã hai mươi ba. Đây là lúc em tận hưởng tất cả.

Kate mỉm cười nhìn xuống Tygue rồi lại nhìn Felicia. Không còn gì để nói nữa. Felicia đã thua. Felicia nhắm mắt lại một lúc rồi đứng lên nói.

- Chị không biết phải nói gì nữa.

- Chị chỉ cần nói chị sẽ trở lại thăm chúng em khi có thì giờ rảnh.

- Em sẽ làm gì?

- Em sẽ bắt đầu viết một cuốn truyện.

- Viết truyện à?

Tại sao Kate lại tự chôn sống đời mình chỉ vì Tom? Felicia mong lay chuyển được Kate. Có lẽ cô phải đợi một dịp khác, khi cô đi du lịch Âu Châu về. Có một điều gì đó làm cô linh cảm thấy cô sẽ không bao giờ thắng cuộc. Kate đã thay đổi nhiều trong vòng vài ngày từ khi đứa bé sinh ra. Nàng có vẻ xúc động, tự tin hơn.

- Tại sao việc em viết một cuốn truyện lại làm chị ngạc nhiên thế?
- Đó là một việc làm thật buồn cười. Nó đòi hỏi phải cô đơn khủng khiếp.
- Nhưng em đã có Tygue.
- Em sẽ để Tygue ở đâu khi đi thăm Tom?
- Em chưa biết. Một trong những cô y tá ở bệnh viện nói có một bà già chuyên nuôi trẻ rất đáng tin cậy. Hay em có thể đem cháu theo... nhưng em không chắc.

Tom sẽ không hiểu được tại sao lại có Tygue. Tốt hơn hết là để nó ở nhà với bà vú nuôi.

- Chị thấy em nên nuôi một bà vú.
- Vâng, thưa mẹ.
- Im đi, bà Harper. Em làm cho chị chóng già hơn là công việc của chị đấy!

Rồi Felicia cười lớn.

- Hãy nhớ đến chị trong truyện của em.

Kate cười rồi đặt đứa bé vào chiếc nôi Felicia cho. Một tháng nữa nàng mới bắt đầu dùng chiếc nôi cổ mà Tom mua cho nó; bây giờ chiếc nôi còn quá lớn. Felicia bước lại bên chiếc nôi nhìn Tygue một lúc lâu.

- Chiếc nôi vừa với cháu quá phải không Kate?

Có một vẻ gì thật thương mến trong mắt cô.

- Nó tốt hơn cả điều em mong đợi. Nó thật hoàn hảo.
- Chị vẫn nghĩ em thật khờ dại khi quyết định sống ở đây. Nhưng chị sẽ đến thăm em ngay tuần đầu khi chị đi Âu Châu về và bất cứ khi nào chị có thể.

Felicia khóc lúc sửa soạn ra về. Kate thật buồn khi mở cửa tiễn cô. họ bước chậm bên nhau ra chiếc xe đỗ của Felicia rồi Kate ôm chặt Felicia.

- Em rất tiếc, Licia. – Nàng khóc – Em chưa thể quay về San Francisco.
- Chị biết. Mọi việc rồi sẽ ổn thỏa.

Felicia cười qua làn nước mắt.

- Hãy chăm sóc đứa con đỡ đầu của chị.
- Chị cũng giữ sức khỏe nhé!

Cô đứng lại một lát bên xe nhìn Kate. Cả hai mỉm cười thương mến và thông cảm. Họ vẫy nhau cho đến khi Felicia đi khuất.

Kate nhìn đồng hồ. Nàng có hai tiếng rưỡi nữa trước khi Tygue thức dậy. Nàng còn nhiều thì giờ để viết sách. Nàng đã viết được ba mươi trang, nhưng nàng chưa nói cho Felicia biết. Nàng muốn giữ bí mật.

CHƯƠNG 6

- Kate! Kate!

Kate nhồm dậy, ngạc nhiên khi nghe có tiếng gọi tên nàng, lúc này nàng đang ngồi tại bàn viết, đi chân không, mặc một chiếc áo sơ mi cũ và quần jean đã sờn.

- Chào em, Felicia nói to.

- Felicia. Kate reo lên.

Felicia đã đến trước cổng trong một bộ quần áo rất hợp thời trang.

- Chị không báo trước cho em là chị sẽ đến...

- Chị muốn làm em ngạc nhiên.

Nàng không gặp cô từ Giáng sinh, cách đây hai tháng.

- Tygue đâu? Chị mang cho cháu một món quà.

- Nếu không có chị thì Tygue chả có gì chơi, cháu có đồ chơi nhiều hơn mấy đứa bé quanh đây. Chiếc xe lửa chị gửi cho cháu đã nhận được tuần trước.

- Sống ở nơi hẻo lánh như ở đây trẻ con cần phải có nhiều đồ chơi để giải trí. Cháu đâu rồi em?

- Cháu đi nhà trẻ rồi, Licia.

- Tại sao em lại cho cháu đi nhà trẻ, cháu còn bé quá!

- Em đã gửi cháu đi từ sau Giáng Sinh và cháu thích lắm.

- Cháu sẽ lây bệnh của những đứa trẻ khác.

Kate phì cười.

Bây giờ mới cuối tháng hai mà Kate đã cảm thấy như đã sang xuân.

- Nửa tiếng nữa cháu về. Cháu đi từ hai giờ đến năm giờ. Chị có muốn xem bản thảo của em trong khi chờ đợi không?

Felicia gật đầu với nụ cười vui sướng.

Kate nhìn đồng hồ khi nàng đưa Felicia bản thảo. Nàng còn ít thời gian trước khi Tygue về và nàng lo lắng không biết Felicia nghĩ gì về cuốn truyện mới của nàng, những nhận xét của Felicia làm nàng ngạc nhiên. Haimười phút sai khi đọc, Felicia ngược lên hỏi nàng.

- Làm sao em viết được về cuộc sống vợ chồng?

Kate khó chịu.

- Đừng khôì hài như thế! Đó là tiểu thuyết. Em viết theo sự suy nghĩ và tưởng tượng của mình.

- Thật đáng kinh ngạc.

Felicia trông thật xúc động nhưng có vẻ gì tinh nghịch trong mắt nàng.

- Sao? Truyện dở lắm hở chị?

Kate lo lắng hỏi:

Không, hay đến kinh ngạc. Chị chỉ ngạc nhiên là làm sao em có thể nhớ lại những kỷ niệm xa xưa, tất cả những người đàn ông mà em đã gặp.

- Im đi, chị Licia.

Nàng mỉm cười khi Felicia tiếp tục đọc bản thảo. Felicia luôn làm nàng khó chịu khi nói về cuộc sống vợ chồng của nàng. Có thể Felicia chưa có những giây phút say đắm tột đỉnh như nàng. Kate không gần gũi đàn ông đã bốn năm nay rồi. Nàng không cho phép mình nghĩ về chuyện đó nữa. Đó không phải là mục đích của cuộc đời nàng. Nàng đã dồn hết năng lực của nàng vào Tygue và viết truyện. Đôi khi nàng nghĩ điều đó còn làm cho truyện của nàng hay hơn. Sách là những người yêu của nàng. Tom và Tygue là con cái của nàng.

Một giờ sau, Felicia đặt bản thảo xuống với nét mặt thật nghiêm trang Kate lo sợ nhìn cô.

- Chị ghét truyện này lắm hở?

Trong một phút, Felicia chỉ lắc đầu. Mãi sau cô mới nói.

- Không, chị rất thích nó. Nhưng em yêu, em đã tiến thẳng vào điều mà em từ chối không muốn nhìn nhận.

- Cái gì?

- Sự thành công.

- Chị nói thành thật không!

- Chị nói thật.

- Em hy vọng như thế!

Câu chuyện của họ bị ngắt ngang khi chiếc xe buýt đưa Tygue đi học về. Thằng bé mặc quần tây xanh, áo sơ mi đỏ, chân mang đôi giày bột cao bồi.

- Dì Licia! Dì Licia!

Nó nhảy vào lòng cô, để cả giày bột làm Kate sợ nó sẽ vấy bẩn quần áo đẹp của cô, nhưng cô dường như không để ý gì cả.

- Đồ cháu biết dì mang gì cho cháu nào?

- Một chiếc xe lửa nữa phải không?

Mặt nó sáng lên làm hai người cùng cười.

- Không phải. Có một cái hộp trong xe. Cháu có thể tự chạy đi lấy được không?

- Chắc chắn được rồi, dì Licia.

Nó chạy vội ra chiếc xe của Licia đậu ngoài cổng và Kate nhìn theo. Nó đang lớn thật nhanh... và nàng bắt gặp cái nhìn tinh nghịch của Felicia.

- Nói cho em biết đi, chị mang gì cho nó thế? Con rắn hổ mang hay chuột bạch?

- Không phải.

Nhưng nàng có thể nghe tiếng ăn ăng ngoài nhà. Felicia đã lo lộ bí mật vì quả là một chú chó con. May là nó ngủ từ lúc xe chạy. Giờ thì nó đã thức giấc và được Tygue nâng niu trên tay.

- Thằng bé thích quá!

- Dĩ nhiên là nó thích.

Nhìn vẻ thích thú trên mặt thằng bé, Felicia thấy rất vui. Tygue đặt con chó xuống sàn, nó vội vẫy đuôi nhìn ông chủ nhỏ một cách biết ơn.

- Cháu có thích nó không, Tygue?

Tygue gật đầu và ngồi xuống bên con chó.

- Cháu mong cháu có một con.

Felicia quỳ xuống bên cạnh thằng bé, hôn nhẹ lên chiếc đầu tròn của nó.

- Nó là của cháu đấy!

- Của cháu hả?

Nó vội ôm choàng lấy con chó và hỏi một cách vui vẻ.

- Ồ! Tên nó là gì hả dì Licia?

- Tùy cháu.

- Để cháu hỏi Willie.

Willie là con gấu bằng bông đã trở thành bạn thân nhất của nó. Tom cũng có một con gấu giống hệt.

Tygue chạy ra khỏi phòng.

Felicia hỏi Kate.

- Em tức giận lắm hả Kate?

- Không, làm sao em giận chị được. Nhưng chị đừng cho nó xe hơi trong lần viếng thăm tới, tốn tiền lắm. Để khi nó sáu tuổi đã.

Nàng nhắc con chó đặt vào lòng. Tygue trở vào với Willie.

- Willie đặt tên cho nó là Bert.

- Được rồi, Bert.

Tygue giành Bert lại từ tay Kate và nó vui vẻ vẫy đuôi. Thật là một gia đình hạnh phúc.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

- Mẹ sửa soạn đi dạy học phải không mẹ?

Kate gạt đầu và đưa Tygue một mẫu bánh mì nướng khác.

- Con biết mẹ sắp đi dạy mà.

Trông nó thật ngộ nghĩnh và xinh xắn. Nàng nhìn con trêu mếu. Bây giờ nó có vẻ ít giống Tom hơn. Nó đã gần sáu tuổi.

- làm sao con biết được mẹ sắp đi dạy?

- Vì mẹ mặc quần áo đẹp hơn.

- Thật hả?

- Và mẹ bôi mắt xanh lá cây nữa.

- Nó không phải màu xanh lá cây mà là màu xanh da trời. Dì Licia cũng bôi mắt xanh.

- Vâng, nhưng dì luôn luôn bôi nó và của dì màu nâu. Nó cười vui vẻ với nàng.

- Còn mẹ chỉ bôi khi đi dạy. Tại sao mẹ chỉ bôi vào lúc đi dạy?

- Bởi vì con chưa đủ lớn để hiểu được.

Tom cũng không hiểu được, không còn hiểu được nữa. Nàng chỉ bôi mắt xanh và mặc quần áo “đẹp hơn” bởi vì nàng cảm thấy cần phải làm vậy mỗi khi đi thăm Tom. Điều đó dường như không có gì sai trái. Ở đó nàng là bà Harper, và thỉnh thoảng ở siêu thị người ta gọi là “bà”.

Từ lâu lắm nàng giải thích với Tygue là nàng dạy học ở một trường ở Carmel cho các trẻ tàn tật và chậm phát triển. Điều đó cho phép nàng thỉnh thoảng nói về Tom hay những người khác mà nàng gặp. Nàng kể cho nó nghe về chuyện Tom, những bức hình mà anh vẽ về ông Erhard, điều này làm nàng với bất nỗi buồn, hay thỉnh thoảng thì Tom có những giây phút chiến thắng khi vẽ một bức tranh tuyệt vời, học được một trò chơi, giải được một bài đố vui, nàng cũng chỉ sẻ niềm vui đó với Tygue. Và cũng nhờ nói dối là dạy học ở trường trẻ em tật nguyền, nàng có lý do để đóng cửa ở trong phòng nghỉ ngơi sau một ngày vất vả. Tygue hiểu rằng mẹ nó là một người tốt khi dạy học ở đó, nó cảm thấy thương những đứa trẻ mà mẹ nó kể cho nghe... Thật tội nghiệp mẹ... mẹ thật tốt... mẹ đã thật vất vả khi đi dạy học.

- Tại sao chúng không bao giờ nghỉ hè hả mẹ?

Kate đang suy nghĩ đến Tom.

- Hả?

- Tại sao học sinh trường mẹ dạy không nghỉ hè?

- Họ không nghỉ hè. Con có muốn Joey về nhà hôm nay không! Tillie sẽ ở đây khi con về.

Nhưng nàng không cần phải nói với nó điều đó. Nó đã biết.

- Bà vú Tillie sẽ đưa con và bạn đi xem những con ngựa mới ở nông trại Adams nếu con muốn.

- Không.

- Không à?

Kate nhìn nó ngạc nhiên.

- Sao vậy? Con đã có chương trình khác à?

Nó nhìn nàng với một nụ cười tinh nghịch và hai má hơi đỏ lên nhưng nó lắc đầu.

- Không mẹ ạ!

- Nghe mẹ đây, Tygue. Hôm nay con hãy tỏ ra ngoan ngoãn với vú Tillie nhé! Hứa với mẹ đi.

Nàng đã có số điện thoại của Tillie ở viện An dưỡng.

- Đừng nghịch phá đại đột khi mẹ đi nhé! Gọng nàng bỗng nhiên nghiêm trang.

- Được rồi, con hứa, mẹ. – Nó nói như một người lớn.

Tiếng còi xe buýt đến đưa nó đi học. Nó quăng miếng nuốt vội miếng bánh mì nướng cuối cùng, đội chiếc mũ cao bồi mà nó ưa thích, rồi chạy vụt ra xe.

Tillie là một goá phụ rất hiền lành. Bà có năm trai và một gái. Bà đã cai quản trang trại cho đến khi con trai cả trưởng thành. Bà đến giúp việc nuôi nấng Tygue từ khi nó mới ra đời. Bà là người phụ nữ chăm lo bếp núc và vườn tược. Nàng yêu thích miền quê mặc dầu biết rất ít về nó.

Nàng nhìn quanh bếp một phút để xem còn quên gì không. Tillie chắc chắn là rất đáng tin cậy. Nàng khoác vội chiếc áo choàng và nhìn xuống quần. Nàng vẫn còn mặc vừa như trước đây tám năm, khi nàng mua nó, sau khi trình diễn thời trang. Chỉ có chiếc áo len màu xanh nhạt là nàng mới mua ở phố. Nàng mỉm cười khi nghĩ đến lời Tygue nói về quần áo đẹp của nàng mỗi khi nàng đi dạy. Nàng thích Tom thấy nàng thật xinh đẹp. Nàng tự hỏi không biết nàng có cố gắng làm điều gì đó với Tygue không. Nhưng điều đó thật điên khùng. Một đứa bé sáu tuổi thì biết gì? Hay có thể nó biết? Ý nghĩ ăn mặc đẹp để cho đứa bé sáu tuổi hài lòng làm nàng mỉm cười khi bước ra xe.

Đường đến chỗ Tom thật bằng phẳng và quen thuộc với nàng. Nàng để đầu óc tự do suy nghĩ. Nàng đã ăn trưa hàng trăm lần với Tom. Có những ngày Tom thật vui, ngồi nhìn cầu vồng hay những tia sáng đang khiêu vũ. Có những hôm trời lạnh và u ám, Tom tỏ vẻ ít nói và u buồn. Hôm nay nàng không cảm thấy gì ngoài cảm giác mệt mỏi khi từ giã Tom. Nàng nôn nóng muốn trở về căn nhà nhỏ trên đồi với Tygue và chú chó Bert mà bây giờ đã trở thành một thành viên trong gia đình nàng. Nàng nhớ chúng suốt ngày hôm nay.

Đáng lẽ nàng nên ở nhà ngày hôm nay. Đồng hồ tốc độ chỉ chín mươi cây số giờ. Con đường quá dài và nhàm chán, chỉ bằng cách tăng vận tốc mới làm nàng chịu được đường dài.

Đã gần năm giờ chiều khi nàng về đến nhà. Không hiểu tại sao nàng có cảm giác bồn chồn suốt từ sáng đến giờ. Nàng nhìn quanh để rím Tygue và rồi nàng thấy nó. Nó thật dơ bẩn, vui vẻ và đẹp đẽ. Thế mà nàng đã quá lo lắng. Nay cả Tillie và Bert cũng dơ bẩn không kém. Cả ba như được phủ bằng bùn nhưng trông họ thật vui.

Tygue vẫy nàng và hét điều gì đó. Nàng khoác xách tay lên vai và bước ra khỏi xe. Những giây phút dành cho Tom đã chấm dứt, bây giờ là của Tygue. Nàng hít thật sâu không khí trong lành của thôn dã.

- Chào tất cả. các người đã làm gì vậy?

- Mẹ hãy chờ để xem. Nó thật vĩ đại. Con đã làm nó... con làm nó... Bert chả làm gì cả.

- Bert không làm gì à? Để mẹ đoán xem là cái gì nhá!

Nàng bế nó, làm dây cả bùn lên người nàng. Nó vùng vẫy để thoát khỏi tay nàng.

- Đi mẹ, mẹ phải xem mới được.

- Để mẹ hôn con đã. – Nàng ôm chặt và hôn nó. Nó đẩy nàng ra.

- Mẹ có muốn đi xem không?

- Có chứ. Chờ một chút, con sẽ ẹ xem gì nào? Lại rần nữa phải không? Tillie.

Nàng hướng về phía Tillie nhưng bà ta không nói gì. Bà ta là người rất ít nói, nhất là với những người đàn bà khác, bà ta có nhiều điều để nói với Tillie hơn với Kate. Nhưng dù sao giữa họ cũng có sự thân mật và kính trọng lẫn nhau. Tillie thật sự không hiểu Kate thường làm gì bên máy đánh chữ.

Tillie nhìn theo Kate khi Tygue kéo nàng đi vòng ra sau nhà rồi cả hai dừng lại. Tygue cười và nắm chặt tay mẹ. Nó vẫn còn là một đứa bé con, nhưng đôi khi nàng thấy nó như một người lớn, có lẽ bởi vì nàng nói chuyện với nó như một người đàn ông điều đó không có hại gì cho nó. Tillie cũng đã làm đến như thế với những đứa con trai của bà sau khi chồng chết. Nó đã gọi cho bà nhiều kỷ niệm khi chỉ ẹ khu vườn mà họ đã làm suốt ngày hôm nay. – Chúng con đã cuốc khu vườn này để trồng hoa và rau ẹ. Tillie nói trồng rau để mẹ làm món ra trộn. – Con muốn trồng dưa leo và xà lách.

Kate cảm động cười, cúi xuống hôn con.

- Vườn đẹp quá! Tygue.

- Nó không đẹp. Nhưng rồi nó sẽ đẹp. Chúng con sẽ trồng tất cả mọi loài hoa. Tillie đã mua giống hoa tuần trước và con đã giấu chúng.

Đó là điều Tygue muốn giữ bí mật sáng nay, một khu vườn đầu tiên trong đời nó.

Tillie bước đến và vỗ vai Tygue.

- Cháu đã làm việc thật chăm chỉ.

- Cháu sẽ trồng cà chua nữa.

Nàng muốn khóc. Nó đã làm cho nàng một khu vườn. Thế giới đẹp biết bao.

- Tygue biết không, đây là món quà đẹp nhất mà mẹ đã từng nhận.

- Thật không mẹ?

- Thật, bởi vì con đã phải làm việc thật vất vả vì chúng ta sẽ nhìn nó lớn lên, có nhiều thứ để ăn và nhiều hoa đẹp. Đó là món quà quý báu.

- vâng.

Nó nhìn mẹ, vẻ bối rối nắm tay Tillie trong khi hai người đàn bà cố gắng nhin cười. Đó là những giây phút thật hạnh phúc của họ. Bỗng Tillie như chợt nhớ ra điều gì.

- Cô có điện thoại.

Kate gật đầu. Chắc chắn là Felicia, nàng rất vui nhưng không mấy quan tâm.

Tillie tiếp:

- Từ New-York gọi đến.

- New-York à?

Trong một phút, nàng thấy tim đập mạnh. New-York? Không thể được. Có lẽ điện thoại từ công ty bảo hiểm của nàng.

- Họ muốn bà gọi lại.

- Bây giờ trễ quá rồi.

Bây giờ là năm giờ rưỡi, như vậy ở New-York đã tám giờ rưỡi.

- Vâng, ông ấy nói nếu cô về trễ hãy gọi cho ông ấy ở Los Angeles. Ông ấy có cho số điện thoại ở đó.

Tim nàng đập mạnh hơn. Thật khôi hài! Nàng đang chơi một trò chơi với chính mình.

- Tôi đã ghi số điện thoại cho cô vào quyển sổ.

- Để tôi xem.

Rồi nàng nhìn xuống Tygue với nụ cười âu yếm và giọng nàng thật triu mến.

- Cám ơn con về khu vườn xinh đẹp. Mẹ rất thích nó và mẹ rất yêu con.

Nàng cúi xuống, ôm chặt con vào lòng và tay trong tay họ bước vào nhà với Bert lùn cùn bên cạnh.

- Có muốn một tách cà phê không, Tillie?

Bà ta lắc đầu.

- Tôi phải về nhà. Những đứa con của Jake sẽ đến ăn tối hôm nay và tôi phải nấu ăn cho chúng.

Bà ta lên chiếc xe tải của bà ta, vẫy tay và thò đầu ra cửa hỏi.

- Tuần này cô có phải đi dạy học không Kate?

- Tôi có thể cho bà biết vào ngày mai được không?

- Chắc chắn được, gọi cho tôi ngày mai hay ngày kia cũng được. Kate.

- Cám ơn.

Kate mỉm cười và vẫy bà ta khi nàng đẩy nhẹ Tygue vào nhà. Có thể nàng sẽ nghỉ ngơi một ngày, và không đến thăm Tom trong tuần này để có thì giờ làm vườn với Tygue. Tại sao nàng đã không nghĩ ra điều này.

Ăn tối với gì hả mẹ?

Nó nằm lăn trên sàn nhà bếp đùa giỡn với Bert, vẩy cả bùn bắn lên sàn nhà sạch sẽ.

- Mẹ sẽ làm cho con những chiếc bánh nhân “bùn” nếu con không vào tắm rửa sạch sẽ. Tắm cho cả Bert nữa.

Nàng chỉ về phía phòng tắm. Mắt nàng bất chợt nhìn thấy quyển sổ Tillie ghi số điện thoại và nàng nhớ đến việc gọi điện thoại ở New-York. Tất cả các nhà xuất bản đều ở New-York và bản thảo những truyện của nàng được đưa đến đó để duyệt. Nàng viết truyện và gửi ột nhân viên ở Los Angeles, anh ta sẽ gửi nó đến New-York. New-York sẽ giữ sách trong hai tháng và sau đó - nếu may mắn - họ sẽ bán sách. Lúc đó nàng sẽ được họ gửi ột tấm ngân phiếu.

Quyển sách đầu tiên của nàng phải mất gần một năm mới được xuất bản. Quyển thứ hai mất gần hai năm. Nàng cũng được biết rằng những nhà xuất bản đôi khi giữ một quyển sách đến hai hay ba năm trước khi cho xuất bản nó. Nàng đã được đưa trước ba ngàn đô la. Điều đó không làm nàng thất vọng nữa, điều quan trọng là năm ngàn cuốn sách được in ra, và nàng thấy sách của nàng được bày bán trong hầu hết các hiệu sách. Rồi một năm sau nó sẽ bị lãng quên. Nhưng ít nhất nàng đã viết sách, nàng rất hài lòng về điều đó.

Đôi khi nàng cũng sợ có người nào đó biết nàng là Kaitlin Harper, nhưng may mắn thay, những nhà xuất bản không quan g cáo sách của những tác giả tương đối ít nổi tiếng. Nàng được an toàn. Truyện nói về những câu thủ chuyên nghiệp, những khó khăn đã đè nặng lên họ và vợ họ. Nàng cảm thấy dễ chịu khi thoát ra được những điều đó. Nó đã giúp nàng thoát khỏi những bóng ma luôn ám ảnh nàng. Trong đó nàng nói nhiều về Tom.

- Mẹ ơi! Mẹ đã sửa soạn xong bữa cơm tối chưa?

Giọng thẳng bẻ làm nàng sực tỉnh. Nàng đã đứng bên điện thoại gần năm phút, nghĩ về quyển sách của nàng và tự hỏi nhà xuất bản cần gì? Chắc hẳn họ bảo nàng chờ thêm một năm nữa.

- Chưa, mẹ chưa làm cơm xong.

- Nhưng con đói rồi.
- Tygue, con làm ơn tắm, rồi mẹ sẽ dọn cơm. mẹ phải gọi điện thoại trước.
- Tại sao?
- Vì công việc quan trọng. Nào con, ngoan đi nào. Hãy tỏ ra là một nhà thể thao.
- Ồ! Được rồi...

Nó lăm bầm bỏ đi, với Bert lẻo đẹo theo sau.

- Nhưng con đói lắm.
- Mẹ biết, mẹ cũng vậy.

Đã sáu giờ thiếu hai mươi. Nàng quay số điện thoại đến Los Angeles, nàng không chắc có gọi được không. Nếu không, nàng sẽ gọi đến New-York vào sáng hôm sau. Nhưng điện thoại có người trả lời ngay. Đó là Stuart Weiberg, người đại lý phát hành mà nàng thường liên lạc qua điện thoại, nàng chưa bao giờ gặp mặt anh ta bây giờ, nhưng sau nhiều năm nói chuyện với nhau bằng điện thoại, họ cảm thấy như những người bạn thân. _ Stu đó phải không? Kate Harper đây. Anh thế nào?

- Rất mạnh. Cảm ơn.

Nàng luôn tưởng tượng ra, anh là một người đàn ông trẻ, thấp, gầy, trầm tư và đẹp trai, có lẽ tóc đen, luôn mặc quần áo đắt tiền. Tối nay anh có vẻ thật vui.

Nàng nói:

- Tôi nhận được điện thoại từ Bill Parsons ở New-York nhắn hãy gọi cho anh ấy, hay gọi cho anh nếu quá trễ. Tôi không nghĩ anh làm việc khuya thế!
- Bà thấy chúng tôi thật vất vả vì bà?
- Anh làm tôi muốn bệnh.
- Xin lỗi. Tôi nghĩ là tôi xứng đáng với một chút tình cảm của bà.
- Mẹ ơi! Con đói.

Tygue từ phòng tắm la lớn, và bert sửa âm ì.

- Hãy bình tĩnh nào!
- Cái gì?

Giọng Stuart Weinberg bối rối và Kate cười.

- Tôi nghĩ thằng con tôi nó đang chìm con chó xuống nước trong phòng tắm.
- Tôi nghĩ chị nên đến Los Angeles vì chúng ta còn nhiều việc cần bàn về hợp đồng và kế hoạch in sách.
- Chúng ta không thể bàn chuyện đó qua điện thoại được à?
- Chúng ta sẽ thỏa thuận sau. Bản quyền sẽ bán với giá bốn trăm năm chục ngàn đô la.
- Trời ơi! Nàng xúc động đến lặng người, tất cả điều này có nghĩa gì?
- Parsons nói sẽ in khoảng hai mươi lăm ngàn cuốn.
- Anh nói thật không?
- Mẹ ơi! Con cần chiếc khăn tắm. – Tygue từ buồng tắm gọi với ra.
- Im đi.
- Cứ từ từ, Kate.
- Vâng, tôi không biết phải nói gì? Tôi chưa bây giờ nghĩ điều này sẽ xảy ra.

- Đây mới chỉ là sự khởi đầu.

- Ồ! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu người nó đó nhớ đến Tom? Nếu có người nào đó liên hệ với nàng với chuyện xảy ra cách đây sáu năm rưỡi... nếu...

- Kate!

- Tôi xin lỗi, Stu. Tôi đang mãi mê suy nghĩ về điều đó...

- Hãy bình tĩnh. Co nghĩ ngơi thoải mái, chúng ta sẽ nói chuyện đó vào ngày mai. Được không?

- Được, và... Stu... tôi không biết phải nói gì. Tôi... nó làm tôi quá xúc động... nó... anh..."

- Xin chúc mừng, Kate.

- Cảm ơn.

Nàng gác điện thoại lên, bốn trăm năm chục ngàn đô la? Anh ta muốn nói gì? Đó mới là khởi đầu.

- Mẹ.

- Mẹ đến ngay.

Tygue đang ngồi trong bồn tắm với con chó, đội mũ cao bồi, nghịch nước tung tóe.

- Các con đang làm gì vậy?

Nó làm nước xà bông văng lên người nàng. Nàng nổi giận làm thẳng bé cụt hứng.

- Nhưng con đã làm vườn ẹ.

Nàng ngồi xuống trên sàn đầy nước, nhìn con, nước mắt tràn đầy mi.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

Kate gọi điện thoại cho Felicia để báo tin vui của nàng.

- Kate, em đang nói về chuyện tạo nên một gia tài kếch xù đó à? Ông ta sẽ không gửi cho em những tờ hợp đồng đó đâu.

- Đáng lẽ em không nên viết quyển truyện đó.

- Em điên à!

- Em sợ người nào đó sẽ nhận ra em. Chị có hiệu được là phải khó chịu như thế nào, nếu lúc nào cũng bị săn đuổi bởi các phóng viên không? Họ rình mò bên ngoài nhà mình cả ngày lẫn đêm. Chị có biết vì sao em phải đến sống ở đây không?

- Chị hiểu điều đó. Kate. Nhưng chuyện đó đã lâu rồi. Nó không còn là tin giật gân với họ nữa.

- Sao chị biết được? Họ sẽ làm gì nếu họ biết được chỗ ở của Tom? Họ sẽ làm gì với Tygue? Hãy chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, Licia!

- Em nên nghĩ điều đó khi em viết quyển truyện này, Kate. Nó là một cuốn tiểu thuyết thật hay, không ai biết nó là chuyện có thật. hãy nghỉ ngơi và đừng nghĩ ngợi nhiều. Nó sẽ làm em điên đầu đấy!

- Em sẽ không gặp Weinberg?

- Em cần gặp anh ta chứ! Em mới hai mươi chín tuổi và em đang trên ngưỡng cửa của sự thành công. Em phải gặp anh ta và mọi việc sẽ tốt đẹp.

- Em phải đi mua ít áo để mặc.

- Đó là lỗi ở em. Em không chịu để chị gửi quần áo cho em trong nhiều năm qua.

- Dù sao, quần áo cũng không thành vấn đề với em. Điều em lo ngại là ông ta muốn nói về vấn đề quảng cáo công khai quyền sách. Trời ơi, Licia... em không thể.

Nàng nói như muốn khóc.

- Chính xác thì ông ta nói về chuyện đó như thế nào?

- Ông ta chẳng nói gì chính xác cả, ông ta chỉ đề cập đến vấn đề có thể. Nhưng ông ta không giải thích gì.

Nàng bỗng cười và nói thêm.

- Em có một ý kiến. Em sẽ để Tillie đến gặp ông thay em.

Felicia cười.

- Không được. Em phải đến gặp ông ta, ông ta là người đại diện của em. Ông ta sẽ không ném em cho sư tử ăn đâu, và ông ta cũng không thể buộc em làm điều gì được.

- Em không biết sẽ phải nói gì với ông ta?

Nàng đã sống một mình trong sáu bảy năm qua.

- Dù sao em cũng phải đi tìm cái gì để mặc đây.

- Chúc em vui.

Kate mỉm cười khi gác điện thoại, nàng ngồi torng nắng chừng nửa giờ, cố gắng để lấy lại bình tĩnh và suy nghĩ về cuốn truyện, về Tom, Felicia và về Tygue. Tại sao nàng đã viết nó. Câu chuyện đã làm tan nát cõi lòng nàng và nàng cần phải viết nó ra. Đó là một quyển sách thật hay và nàng đã đoán được điều đó.

Nhưng kết quả đã vượt qua sự mong đợi của nàng. Nàng muốn có sách để bán chứ không nghĩ nó ảnh hưởng đến cuộc sống nàng. Một khi họ biết nàng là ai thì tất cả mọi nỗ lực để che chở cho Tygue đều vô ích. Nhưng bây giờ nàng biết điều đó đã quá muộn rồi... Bỗng nhiên tiếng chuông ngoài cửa reo vang. Nàng ngạc nhiên bước ra mở cửa. Một người đàn ông đứng trên bậc thềm. Nàng đoán là Stu Weinberg. Lúc đó nàng mặc áo len đen và mang giày đen, quần bằng vải Ý đắt tiền mà nàng đã mua từ lâu rồi.

Nàng có dáng cao, gầy và thật nghiêm trang khi gặp Stu Weinberg lần đầu.

- Bà là Kate Harper?

Stu hơi ngỡ ngơ và không giống gì với Stu trong óc tưởng tượng của nàng. Anh ta cao bằng nàng với mái tóc đỏ, khuôn mặt của một đứa bé con với hàng ngàn nốt tàn nhang làm nàng buồn cười, và nàng thật sự cười lớn khi nghĩ đến việc nàng đã giao phó sự nghiệp của nàng cho gã đàn ông này trong sáu năm qua. Anh ta trông như mới chỉ hai mươi hay hai mươi hai. Nhưng thật ra anh ta đã bốn mươi mốt, bằng tuổi Felicia.

- Anh là Stu phải không?

- Tôi biết, tôi biết. bà muốn xem bằng lái xe của tôi và muốn xé hợp đồng ngay lập tức phải không?

- Không chắc, xin mời vào.

Nàng tự hỏi không biết nhà cửa có bề bộn không? Nàng nhìn anh ta và cảm thấy anh ta đang đánh giá nhanh và nhìn quanh căn phòng.

- Anh uống cà phê nhé?

Anh ta gật đầu, đặt áo khoác, cặp đựng tài liệu trên ghế và nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Cảnh ở đây thật đẹp.

Nàng đứng im lặng một lúc và ngạc nhiên thấy thật thoải mái khi có mặt anh ta. Anh ta không phải là kẻ thù. Anh ta là người muốn giúp nàng kiếm ra tiền. Ngoài ra anh ta trông thật vui vẻ.

- Vâng, ở đây thật thanh bình và tôi vui mừng anh đã không ngại đường xa đến đây gặp tôi.

- Tôi cũng vậy.

Nàng rót cho Stu một tách và cả hai cùng ngồi xuống.

- Tôi có thể hỏi chị một câu điên rồ, được không?

Điều bộ của Stu làm nàng thích anh ta hơn. Anh ta trông giống như một trong những người bạn của Tygue, chứ không giống nhà đại lý xuất bản nào cả.

- Chắc chắn được. Thế câu hỏi điên rồ đó là gì nào?

- Chị làm cái “quái” gì ở đây thế?

- Anh chớ nói điều đó vì anh đã nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh vật thật uyết vời và thanh bình. Nó là nơi rất tốt để nuôi nấng con cái.

- Quái quỷ thật.

Nàng cười vì tính thẳng thừng của anh ta.

- Không đâu.

- Nói cho tôi điều gì khác đi chứ! Có phải chị sẽ đến Los Angeles nếu tôi không đến đây không?

Nàng mỉm cười lắc đầu.

- Vậy mà tôi nghĩ thế. Tại sao chị không đi.

- Bởi vì tôi là một nhà ẩn dật và tôi thích như thế. Khi tôi mất chồng, tôi chỉ.. tôi không đi đâu nữa.

- Tại sao.

- Tôi bận rộn ở đây.

Anh ta tiến đến gần. Bỗng nhiên nàng sợ.

Chị làm gì?

Đôi mắt anh ta thật tinh nhanh nhưng hiền từ.

- Tôi viết văn, tôi dạy học và chăm sóc con cái. Nói tóm lại tôi rất bận.

Nàng định nói nàng sợ. Sợ cái gì? Sợ đàn ông? Sợ mọi người? Sợ cuộc sống hay một điều gì đó? Anh ta nhìn thấy điều đó trong mắt nàng.

- Trông chị không có vẻ gì sinh ra để làm những việc đó. Chị có bao giờ làm người mẫu thời trang hay diễn viên chưa?

- Chưa.

Nàng lắc đầu lo lắng và đốt một điếu thuốc lá khác, ở nàng có một dáng vẻ gì làm anh ta biết nàng nói dối. Có thể qua cách đi đứng, cử động, điệu bộ của nàng đã nói lên điều gì đó. Một người biểu diễn thời trang hay một tiếp viên hàng không? Nhưng nàng đã sống ở một nơi không ai biết đến nàng suốt cuộc đời. Anh để ý đến đôi giày sang trọng của nàng. Nhưng dù có là ai đi nữa, nàng cũng sẽ làm rung cảm những nhà xuất bản, nếu anh ta có thể đưa nàng ra khỏi nơi đây. Anh ta đến đây gặp nàng để xem nàng có thể mang lại nhiều mối lợi cho anh ta không. Bây giờ anh ta đã có câu trả lời. Anh ta và nàng sẽ rất giàu nếu nàng chịu hợp tác.

Stu mỉm cười dịu dàng với nàng và nhấp cà phê, nghĩ đến việc nàng sẽ xuất hiện trên truyền hình.

- Chị có mấy cháu?

- Chín. Nàng mỉm cười tiếp – Không tôi nói đùa đấy! Chỉ một cháu thôi nhưng nó nghịch bằng chín đứa khác.

- Tên cháu là gì?

- Tygue.

- Nó sẽ nghĩ thế nào nếu mẹ nó là một người thành công vĩ đại?

- Tôi không nghĩ nó đã tưởng tượng được những điều đó.

Nàng ngừng một lúc rồi tiếp.

- Tôi cũng vậy.

- Chị không cần lo lắng gì cả, Kate. Chúng tôi sẽ lo liệu cho chị. Tất cả những điều mà chị phải làm bây giờ là nhìn qua tờ hợp đồng và nghĩ thật thoải mái rằng vào tháng tới chị sẽ mua màn cửa mới, đồ chơi mới cho cháu và xương cho chó...

Anh ta nhìn quanh một cách ngây thơ làm nàng phì cười.

- Chuyện gì sẽ xảy ra khi cuốn truyện được in?

- Không có chuyện gì trong vòng vài tuần đầu đâu.

- Và rồi sau đó.

- Rồi chị sẽ xuất hiện vài lần trên truyền hình để trả lời cho các cuộc phỏng vấn. Không điều gì vượt qua sức chị cả.

- Và nếu tôi không xuất hiện.

- Cuốn truyện sẽ bị chậm trễ và chịu tổn thất. Chỉ đơn giản như thế.

Anh ta trông thật nghiêm trang khi nói điều đó.

- Trong hợp đồng tôi có phải ký điều đó không?

Anh ta lắc đầu một cách tiếc rẻ.

- Không, không ai có thể buộc chị làm bất cứ điều gì. Nhưng đó là một lỗi lầm lớn nếu không làm điều đó, Kate.

Nếu chị có răng bằng cước, mũi to, mắt lé, lúc đó tôi có thể nói rằng chị không nên xuất hiện trước công chúng, nhưng như hiện nay...

Anh ta mỉm cười nhìn nàng.

- Chị có thể làm được điều đó.

Khi anh ta nhìn nàng bước vào phòng, anh ta biết nàng đã từng làm một người mẫu thời trang. Anh ta không bao giờ nghĩ nàng như thế khi nói chuyện với nàng qua điện thoại. Bây giờ anh ta tự hỏi tại sao anh ta đã không tò mò muốn gặp nàng trong hơn sáu năm qua. Có lẽ không bao giờ anh ta nghĩ nàng sẽ là một nhà văn lớn, cho đến khi đọc cuốn sách mới đây của nàng mang tựa đề “Mùa bóng cuối cùng”. Anh ta không tưởng tượng được tác phẩm của nàng lại hay đến thế.

- Chúng ta có thể nói về việc xuất hiện trước ông chúng sau. Bây giờ chúng ta hãy bàn về những điểm mà họ đòi hỏi trong hợp đồng.

- Được rồi, anh uống thêm cà phê nhé!

- Cảm ơn.

Anh ta uống năm tách cà phê trong hai tiếng đồng hồ dể làm xong tờ hợp đồng.

Bây giờ nàng biết rõ tại sao nàng thích anh ta. Bỗng nhiên anh ta trở lại đúng là người vẫn thường nói chuyện với nàng qua điện thoại nhiều năm qua.

Anh ta giải thích cặn kẽ từng dòng chữ, điểm lợi và hại của tờ hợp đồng.

- Trời ơi! Anh nên là một luật sư.

- Tôi đã làm một luật sư trong một năm và tôi đã chán nghề đó.

Nàng nghe tiếng xe chở Tygue về đậu ngoài cửa, đã sáu giờ kém mười lăm. Họ đã làm việc cực nhọc suốt buổi.

- Anh ở lại dùng cơm tối với chúng tôi nhé!

Chả có gì để ăn tối ngoài thịt và phó mát, kiểu mời anh ta ở lại ăn tối làm nàng bật cười. Nhưng anh ta nhìn đồng hồ, lắc đầu.

- Tôi rất thích, Kate. Nhưng tôi có hẹn ăn tối lúc tám giờ tại Los Angeles.

- Ở Beverly Hills phải không?

- Không còn một nơi nào khác nữa à?

Cả hai cùng cười và la bước ra cửa đón Tygue, Stu Weinberg nhìn đứa bé bước vào nhà, vòng tay quanh cổ mẹ nó và khựng lại khi thấy người lạ.

- Chào Tygue. Tên chú là Stu.

Anh ta đưa tay ra nhưng Tygue đứng im.

- Ông ta là ai.

- Đây là người đại lý của mẹ ở Los Angeles. Con không biết chào chú sao?

Thằng bé trông có vẻ như không quen tiếp xúc với người lạ bao giờ.

Nó đến gần và đưa tay cho chú Stu bắt.

- Chào chú.

Stu cất tờ hợp đồng vào trong cặp.

- Bây giờ chị không phải làm gì ngoài việc nghỉ ngơi.

- Còn những vấn đề khác thì sao?

- Vấn đề gì?

Anh ta đã hiểu nhưng muốn để nàng tự nói.

- Việc xuất hiện trước công chúng.

- Đừng lo lắng gì về điều đó.

- Stu... tôi không thể làm điều đó.

- Không thể... hay sẽ không?

Mắt anh ta nhìn nàng nghiêm trang.

- Sẽ không.

- Được rồi.

Anh ta tỏ vẻ nhẫn nại, Hết sức nhẫn nại.

- Anh nói thật chứ?

- Chắc chắn rồi. Tôi đã nói với chị không ai có thể bắt chị làm bất cứ việc gì. Chị thật khờ dại nếu chị không làm thế. Nhưng đó là sách của chị, ngân phiếu và nghề nghiệp của chị. tất cả là do quyết định của chị. Tôi chỉ làm việc chỉ chị.

Anh ta làm cho nàng thấy mình thật nhỏ bé, ngu ngốc và nhút nhát.

- Tôi rất tiếc.

- Như vậy hãy nghĩ kỹ lại. Tôi chờ đến khi chị quyết định. Được không?

Họ bắt tay nhau và Kate nhìn anh ta bước vào xe Jaguar. Stu mỉm cười với hai mẹ con khi lái xe đi. Bỗng nhiên cả ba linh cảm như có một sự đổi thay.

9. Chương 09 - 10

CHƯƠNG 9

Felicia gọi cho Kate khi Tygue đã ngủ. Nàng kể cho Felicia về Stu – Weinberg.

- Anh ta là một gã đàn ông dễ thương và em thích anh ta.

- Cái gì làm em nghĩ anh ta đã mang lại cho em gia tài mà em vừa có đó?

- Nếu nghĩ như thế, gặp anh ta hẳn em phải khúm núm. Nhưng thật ngạc nhiên. Chúng em ngồi uống cà phê, nói chuyện như những người bạn, bàn về tờ hợp đồng.

- Em yêu anh ta à? Felicia vui vẻ nói đùa.

- Ô! Trời ơi! Không. Anh ta trông như một đứa bé với mái tóc đỏ như củ cà rốt. Nhưng anh ta là một người đại lý rất tốt. và em không cảm thấy rung động khi nói chuyện với đàn ông đâu?

Felicia cảm thấy vui cho nàng.

- Được rồi. Bây giờ sao?

- Chị muốn nói gì. Bây giờ thì sao à?

- Chẳng có gì cả. Em gửi tiền vào ngân hàng. Em sẽ gửi Tygue vào đại học. Stu đề nghị mua cho Bert khúc xương.

- Em đã bỏ qua điều quan trọng.

Giọng Felicia nghiêm trang trở lại.

- Việc xuất hiện trước công chúng thì sao?

- Anh ta nói em không cần làm điều đó.

- Chị không tin em.

- Đó là điều anh ta đã nói.

- Anh ta không yêu cầu em à?

- Có chứ.

- Rồi em trả lời sao?

- Em nói, em sẽ không làm điều đó.

- Em biết đó, em đã làm một điều ngu xuẩn. Nếu chị là anh ta chị sẽ đá em ra khỏi cửa.

- Đó là lý do vì sao chị không là anh ta.

- Anh ta để cho em thoát khỏi lưới một cách dễ dàng thế à?

- Vâng.

- Như thế anh ta thật điên khùng.

- Có lẽ thế. Dù sao, em cũng đã ký hợp đồng và mọi việc đã xong cho đến khi có cuốn sách kế tiếp.
- Thật vô lý.
- Chị muốn nói gì, vô lý à?
- Em đã thức khuya, hút thuốc là và uống cà phê, không chơi bởi, rồi thậm chí không cả tiêu tiền. Vậy em viết văn để làm gì?
- Em vẫn tiêu xài đấy chứ!
- Thực phẩm hàng ngày à?
- Em không cần may mặc gì?
- Hiển nhiên rồi. Em có đi đâu bao giờ.

Nàng tự hỏi tại sao đó là một khuyết điểm? tại sao nàng phải ăn mặc, rồi đi chơi để không là “vô lý”. Tại sao viết một cuốn truyện không là quá đủ. Có thể lần tới nàng sẽ đi mua sắm ở Carmel khi đi gặp Tom. Ngày mai nàng phải đi.

Sáng hôm sau, nhìn nàng sửa soạn Tygue hỏi:

- Mẹ lại đi dạy học phải không?

Lần đầu tiên nàng thấy hơi khó chịu vì câu hỏi của nó.

- Vâng, con yêu. Tillie sẽ đến đây với con.
- Con có thể làm việc ở vườn, con sẽ cảm thấy rất vui. Ăn đi con.
- Có một con bọ trong bánh mì của con.
- Nó đẩy bánh mì ra xa. Bert luẩn quẩn bên nahn nó và liếm mép.
- Con hư quá! Tygue.

Những giọt lệ bắt đầu long lanh trong mắt thằng bé làm nàng cảm thấy thật chán nản.

Nàng ngồi xuống và dang hai tay, thằng bé bước chậm đến bên nàng.

- Chuyện gì thế con?
- Con ghét ông ta.
- Ai?
- Ông ta, người đàn ông đã ngồi trong ghế kia.
- Người đàn ông đến đây hôm qua phải không?

Nó gật đầu.

- Nhưng ông ta bán sách của mẹ mà.
- Con không thích ông ta.
- Thật ngu ngốc.

Tygue nhún vai. Xe đưa nó đi học đang bấm còi ngoài cổng. Nàng nói:

- Đừng nghĩ ngợi gì về ông ta nữa nhe! Chịu không?

Tygue nhún vai lần nữa. Nàng ôm nó.

- Mẹ yêu con và chỉ mình con. Con hiểu điều đó không?

Mặt nó tươi lại.

- Chúc con vui vẻ.

Nó mặc áo khoác, vồ về Bert và bước ra cửa.

- Chào mẹ.

- Chào con.

Nhưng khi Tygue đi rồi, nàng thấy giận nó. Nó ghen với Stu Weinberg chắc? Nó chưa bao giờ thấy một người đàn ông trong nhà. mọi người đều cần một thứ gì đó ở nàng. Còn nàng cần gì? Nàng không chắc nàng không có thì giờ để tự hỏi mình điều đó. CHƯƠNG 10

Nàng đến thăm Tom mới được gần hai tiếng nhưng nàng đã cảm thấy mệt mỏi.

- Chúng ta đi dạo bên hồ nhé?

- Anh không muốn đi dạo. Anh chỉ muốn Willie.

Willie là chú gấu bằng bông mà nàng đã mang cho anh.

- Thế thì chúng ta đến với Willie nào?

- Anh không muốn Willie.

Nàng mỉm cười.

- Vậy anh muốn nằm trên vông mãi à?

Anh lắc đầu, trông anh như muốn khóc. Thật ra trông anh giống như Tygue sáng nay. Nhưng Tygue muốn khóc vì ghen với Stu; còn anh thì sao, có vấn đề gì với anh thế.

Mọi khi anh rất vui và đáng yêu. Tại sao hôm nay anh tỏ ra khó chịu thế. Nàng đã chịu đựng quá nhiều cho ngày hôm nay.

- Anh xin lỗi, Katie.

Anh nhìn nàng và đưa tay ra như thể anh đã chợt hiểu về kiên nhẫn trên mặt nàng, nàng cảm thấy có lỗi khi ôm anh trong tay.

- Không có chi. Em chỉ đoán anh cần vài món đồ chơi.

Đã nhiều tháng nay nàng không mua cho anh thứ gì ngoại trừ những món đồ chơi mà Tygue đã chơi chán. Nàng bỗng thấy muốn hôn anh, như hôn một người đàn ông chứ không phải một đứa bé.

- Tất cả điều anh cần là em, Katie. Em không cần mua đồ chơi cho anh.

Nghe anh nói nàng nhớ lại cảm giác xa xưa nhất. Nàng nhìn vào mắt anh. Nhưng không phải Tom ngày xưa mà là một đứa bé.

- Em cũng yêu anh.

Nàng ngồi xuống cỏ, bên cạnh anh. Trong một phút nàng muốn nói cho anh chuyện gì đang xảy ra.

- Em muốn chơi Bingo không?

Anh nhìn nàng. Nàng mỉm cười mệt mỏi. Nàng mặc áo len mà anh đã mua cho nàng một thời gian sau khi họ lấy nhau. Đã một thời anh rất thích, nàng mặc nó. Bây giờ thì anh không để ý hoặc đã quên nó.

- Anh biết không, em hơi mệt.

Nàng ngập ngừng.

- Thật ra đã đến lúc em phải về.

- Không, chưa được. Em chưa được về.

- Em phải về thôi, nhưng em sẽ trở lại trong vài ngày nữa.

- Không, em sẽ không trở lại đâu.

- Em sẽ trở lại chứ!

Nàng nhìn anh khi ông Erhard đến gần. Ông ta cầm chú gấu Willie trong một tay, tay kia cầm sách.

- Ô! Anh hãy xem ông Erhard mang gì cho anh kia!

Nhưng Tom trông cấu kính và buồn bã.

- Hãy ngoan đi nào, anh yêu. Em sẽ trở lại sớm.

Anh nắm chặt tay nàng. Lần đầu tiên trong nhiều tháng qua nàng lại thấy rất cần anh.

- Em yêu anh.

Nàng nói và nhẹ nhàng rời anh. Kate bước trở lại xe, thở dài và nhìn cảnh vật chung quanh:

- Thật là điên rồ.

Nàng nói lớn, cười, đốt một điếu thuốc rồi cho nổ máy xe. Nàng chợt nảy ra một ý kiến. Nàng đã đến thăm Tom trong hơn sáu năm ở Carmel mà chưa bao giờ ra phố, dù chỉ cách chỗ Tom ở khoảng hai mươi dặm. Chưa bao giờ nàng đi mua sắm trong các cửa hàng ở Carmel. Nàng nuốn lái xe ra phố, đi dạo một lát trên đường. Nàng nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm. Hôm nay nàng từ già Tom sớm hơn mọi khi hai tiếng đồng hồ.

Nàng quẹo trái. Con đường thật đẹp với những cây cọ hai bên. Nàng mỉm cười vui vẻ khi xe tiến vào phố.

Điều đầu tiên đập vào mắt nàng là bộ đồ bằng lụa màu xám bày trong tủ kính một cửa hàng. Nàng cảm thấy như trẻ lại, nàng thích con búp bê và con gấu nhồi bông.

- Thưa bà muốn mua gì?

Người đàn bà bán hàng chắc chắn là người Pháp. Bà ta nhìn nàng như thể để đánh giá.

- Tôi có thể xem được không?

- Vâng, dĩ nhiên được.

Bộ đồ lụa rất vừa với nàng. Nó dường như may sẵn cho riêng nàng. Nàng cảm thấy như mình là một công chúa hay một hoàng hậu.

- Tôi mua chiếc áo này.

Trên đường về nàng lái nhanh hơn bao giờ hết. Nàng đã sử dụng hai giờ một cách hữu ích.

Nàng vẫy Tygue khi cho xe đậu vào sân. họ lại làm việc trong vườn và Tygue giọng nói có vẻ vui hơn buổi sáng nhiều.

- Chào con.

Nàng để giỏ xách trong xe và đi đến gần để hôn nó, nhưng nó rất bận rộn. Kate vui vẻ bước vào nhà, mọi việc đều tốt đẹp. Felicia gọi điện thoại báo cô sẽ đến cuối tuần này.

Felicia đến thật. Cô mang theo ba chai sâm banh và đưa cho Kate một hộp nhỏ gói giấy bạc, Kate mở gói và bên trong là một chiếc đồng hồ bằng vàng có hình quả tim. Kate lật mặt sau đồng hồ thấy có dòng chữ "Cho sự can đảm, dũng cảm và tình yêu".

Kate đeo đồng hồ vào tay.

- Em không biết nói gì bây giờ. Nước mắt chảy dài trên má nàng.

- Em chỉ cần nói em sẽ là một đứa bé ngoan và ỉnh một cơ hội. Đó là tất cả những điều chị muốn cho em.

Kate đã định nói với Felicia về việc nàng đi mua sắm ở Carmel. Nhưng rồi lại thôi.

- Em sẽ cố gắng. Với chiếc đồng hồ này, em cảm thấy em phải làm như thế, Licia em sẽ mất mát thật nhiều khi không có chị.

Đó là ngày nghỉ cuối tuần thật tuyệt vời. Họ nói chuyện về quyển sách và tờ hợp đồng, và về công việc của Felicia.

Đối với Kate, niềm vui của sự thành công đang bắt đầu hiện hữu trong nàng. Sáng hôm sau Kate đeo đồng hồ mới và mặc chiếc áo sơ mi thể thao mà nàng ưa thích. Họ cắm trại, đưa Tygue đến nông trang Adams, họ cưỡi ngựa trên đồi.

Vào ngày chủ nhật, Licia ngủ trễ trong khi nàng đưa Tygue đi nhà thờ. Buổi trưa họ ăn trên cỏ. Felicia nằm trên cỏ ấm, nhìn lên trời, cô nói:

- Em biết không Kate, thỉnh thoảng chị cũng có thể hiểu được tại sao em thích ở đây.

Kate cười với bạn, Felicia tiếp.

- Nó thật thanh bình.

Kate hỏi.

- Đó là một lời khen ngợi hay than phiền.

- Nay bây giờ đó là một lời khen ngợi, chị thật sự chưa thích trở về. Có lẽ phải vài tháng nữa chị mới đến được.

Felicia bỗng nhận ra có vẻ gì lạ lùng trong mắt Kate. Em đang lo lắng điều gì thế?

- Em đang suy nghĩ.

- Về cái gì?

- Ngày mai chị sẽ làm gì, chị Licia?

-Ồ! Trời ơi! Đừng hỏi. Chị có cuộc hẹn trước bữa ăn trưa.

- Và sau đó.

- Em muốn nói gì? Sau đó à?

- Chị có bận rộn cho bữa trưa không?

- Không sao? Chị có thể làm gì cho em?

- Vâng. Chị có thể làm cho em điều này.

- Cái gì?

- Đưa em đi ăn trưa.

- Nhưng ngày mai chị phải về.

Felicia ngồi lên.

- Em biết chị phải trở về San Francisco. Em sẽ đi theo chị.

- Đi San Francisco.

Felicia nhắc lại như không tin ở tai mình.

- Vâng.

Felicia ôm choàng lấy Kate như để trao nhau niềm vui.

Tygue mở to mắt nhìn hai người.

- Ai sẽ ở với con?

- Tillie. Cũng có thể mẹ sẽ đem con theo đi San Francisco.

10. Chương 11 - 12

CHƯƠNG 11

- Cái gì làm em thay đổi ý kiến thế?

Felicia hỏi Kate khi họ đã đi được nửa đường đến San Francisco.

- Em không biết, Licia. Có thể vì quyển truyện em vừa viết. Nhưng em thật sự yêu thích cuộc sống êm ả nơi thôn dã, Tygue, chó và cảnh vật.

- Quái quỷ thật.

Kate liếc nhìn Felicia.

- Chị không tin em à!

- Không, chị nghĩ em đã chán cuộc sống ở đó, nhưng em không muốn thú nhận điều ấy với chị. Em không thể chôn sống mình như thế. Em có một cuộc sống tuyệt vời trong truyện nhưng nó không thật. Em còn trẻ, Kate. Em cần giao thiệp rộng rãi, đi du lịch nhiều nơi, có bạn trai, quần áo đẹp và thành công.

Em đã từ bỏ những điều đó quá sớm. Tom đã tận hưởng cuộc sống, vì anh có những giờ phút vui mừng tột đỉnh của sự thành công. Chị nghĩ nếu Tom... nếu Tom vẫn như ngày xưa, anh ta sẽ tự tử nếu thấy em sống như một bà già. Dù sao, chị cũng đã nói mọi điều đó với em trước đây. Xin lỗi, chị không muốn làm một bài diễn văn. Kate mỉm cười.

- Em nghĩ chị không thương em nữa nếu không nói những điều đó. Dù sao, để trả lời câu hỏi của chị thì có thể chị đúng. Có thể em biết là em đã chán, thật ra chữ chán thì không đúng lắm, nhưng em cảm thấy cần một điều gì đó. Em muốn gặp mọi người, những con người thật sự. Thứ sáu vừa qua em đã đi phố để mua sắm ở Carmel.

- Thật không, Vậy mà em không nói gì? Em đã mua sắm gì?

- Tiêu cả một gia tài cho quần áo, em không biết mua những quần áo đó để mặc đi đâu. Có lẽ đó là lý do tại sao em quyết định đi San Francisco với chị. Để mặc quần áo mới của em. – Nàng nói nửa đùa, nửa thật. Rồi bỗng nhiên một ý nghĩ buồn bã đến với nàng.

- Em thấy làm thế thật tội nghiệp cho Tygue.

- Cái gì, đi xa vài ngày thì có sao đâu. Đừng có vớ vẩn thế. Hầu hết các bậc cha mẹ đều thường làm thế. Điều đó rất tốt để huấn luyện cho tính tự lập của chúng.

Kate lặng lẽ gật đầu và đốt một điếu thuốc. Chỉ còn hai dặm nữa là đến San Francisco, Kate ngồi im lặng, nước mắt từ từ tuôn rơi.

Nàng đã về nhà. Dù cho nàng đã xa cách nó trong bao lâu, hôm nay nàng trở về San Francisco là một thành phố không bao giờ thay đổi nhiều. Chỉ nhìn hàng cây hai bên đường Pacific heights hay chiếc cầu Golden Gate Bridge trong nàng đã gọi lại hàng ngàn kỷ niệm từ khi nàng xa thành phố. Nàng vịn cửa kính xuống để tận hưởng không khí trong lành ban đêm.

- Trời lạnh quá!

Felicia cười nhìn nàng không nói. Kate thực sự không muốn nói gì. Nàng muốn nhìn, nghe và cảm thấy.

Họ đang chạy trên đường Franklin Street tiến về phía Vịnh. Khi chiếc xe trèo lên dốc, Kate có thể nhìn ánh sáng lấp lánh từ phía bên kia Vịnh. Mọi vật đều dường như di chuyển thật nhanh, trông thật sáng và sống động. Lúc đó là mười giờ đêm chủ nhật.

Felicia hỏi.

- Em có đói không? Hay chúng ta ghé Vanessa's để ăn gì nhé!

- Em ăn mặc luộm thuộm quá!

Kate nhìn xuống quần jeans và chiếc áo thun đồ cũ kỹ.

- Vào ngày chủ nhật không ai để ý đâu. Và lại cũng khuya rồi.

- Tùy chị vậy, Licia.

Felicia cho xe dừng lại. Cả hai ra khỏi xe, khoác tay nhau đi về phía nhà hàng.

Một người bồi mở cửa cho hai người và đưa họ đến bàn khuất trong góc. Ánh đèn hồng mờ nhạt làm mọi người hồng hào và tươi trẻ. Đã mười giờ đêm mà trong nhà hàng vẫn ồn ào, nhộn nhịp. Đối với Kate, những âm thanh đó dường như là bản nhạc chúc mừng nàng trở về.

Người bồi bàn đưa cho Felicia tờ thực đơn. Anh ta có lẽ mới đến. Anh ta không biết nàng, anh ta không biết Tom, anh ta chỉ biết Felicia.

Kate nhìn đồng hồ, Felicia hỏi.

- Em có hẹn à?

- Không, em không biết có nên gọi cho Tillie không?

- Giờ này có lẽ bà ta đã ngủ rồi.

Kate gật đầu, nàng muốn quên một lát mọi lo lắng chuyện nhà để tận hưởng những giây phút đẹp đẽ và ôn lại kỷ niệm xưa cũ. Bữa ăn tối ở nhà hàng thật ngon.

Sau đó họ đi dạo một lát trên những phố phường đầy màu sắc của North Beach. Cảnh vật ở đây cũng không thay đổi nhiều. Sau đó họ trở về xe. Lúc đó đã nửa đêm. Và Kate cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Hai người không nói gì cho đến khi xe dừng trước cổng nhà Felicia.

Kate ngược nhìn tòa nhà một cách thích thú. Nó trông sang trọng hơn biệt thự mà Felicia đã sống khi Kate còn ở thành phố. Nó thật yên tĩnh nhưng không có vẻ ẩm cúng.

- Em không thích ngôi nhà này à?

- Có chứ! Sao chị lại hỏi thế?

- Chị nhìn thấy điều đó trên khuôn mặt em. Em nên nhớ cho, chị là con chuột thành phố, em là con chuột thôn quê.

- Được rồi, được rồi. Em quá mệt để cãi với chị.

Kate vừa ngáp cửa nói, rồi họ đi vào thang máy để lên lầu, Felicia mở cửa phòng cô.

- Em có muốn uống gì không?

Kate chỉ mỉm cười và lắc đầu. Sau khi chúc nhau ngủ ngon, Felicia vào phòng cô. Kate đứng trên bao lơn trong chiếc áo đầm ngủ, nhìn sương mù dày đặc trên vịnh, tàu bè qua lại, xe cộ xuôi ngược trên cầu Bay Bridge. Nàng đứng đó hơn nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi run lên vì lạnh nàng mới vào nhà. **CHƯƠNG 12**

Khi Kate thức dậy, nàng thấy trên bàn đã có đĩa bánh ngọt, ấm cà phê và một tờ giấy Felicia nhắn nàng: “Đón chị ở sở làm lúc mười hai giờ để đi mua sắm. Thân mến F.” Mua sắm, đó không phải điều nàng thật sự ưa thích. Nàng chỉ muốn đi thăm lại thành phố.

Chuông điện thoại reo vang khi nàng vừa ăn xong bữa điểm tâm. Có lẽ f gọi cho nàng.

- Chào.

- Chào, cô vừa mới trở về à?

Trong một phút tim nàng như ngừng đập. Anh ta là ai?

- ...À! Vâng.

Nàng đứng bất động, chờ cho giọng nói bên kia trả lời.

- Và đang thưởng thức một buổi sáng trong lành. Tôi chắc cô xúc động lắm khi trở về thành phố, phải không?

- Không, tôi chỉ cảm thấy vui thích thôi. – Kate ngập ngừng trả lời.

Trời ơi! Gã đàn ông này là ai? Hẳn dường như biết nàng, nhưng nàng chưa đoán được hẳn là ai. Giọng hẳn trầm ấm nhưng nàng nghe không quen. Có một điều gì đó làm nàng cảm thấy hồi hộp. Điều đó giống như nàng bị ai theo dõi mà nàng không thể thấy người đó.

- Tôi muốn mời cô đi ăn tối qua, nhưng cô chưa về. Bạn cô thế nào?

Kate chợt hiểu ra. Bỗng nàng thở dài, như bị bước hụt. – Thì ra anh ta muốn gọi Felicia. Nhưng hẳn anh ta không biết rõ Felicia vì anh ta đã lầm giọng nàng với giọng Felicia.

- Tôi xin lỗi, tôi nghĩ anh đang gọi lầm người.

- Vậy à? - Giọng anh ta bối rối làm Kate phì cười.

- Tôi là bạn. Tôi muốn nói, tôi không phải là Felicia.

- Tôi xin lỗi. Cô là bạn của Felicia ở quê lên phải không?

— Vâng, ông có muốn nhắn gì cho Felicia không? Tôi sẽ gặp chị ấy vào buổi trưa.

- Nếu không có gì phiền, nhờ cô nhắn hộ Felicia là tôi sẽ đến đón cô ấy lúc tám giờ tối. Buổi biểu diễn vũ ba lê sẽ bắt đầu lúc tám giờ ba mươi. Tôi cũng đã đặt trước một bàn ăn tại nhà hàng Trader Vic's sau đó.

- Vâng, tôi sẽ nhắn lại với Felicia.

- Cảm ơn cô rất nhiều.

Vừa gác máy điện thoại, Kate chợt nhận ra nàng đã quên không hỏi tên anh ta. Nàng có cảm giác lạ lùng khi nói chuyện với đàn ông. Nhưng có lẽ Felicia biết anh ta là ai. Nàng mỉm cười một mình khi thay quần áo.

Nàng lôi những chiếc áo đầm mới ra khỏi va ly với một vẻ xúc động. Nàng chọn chiếc áo đầm bằng lụa và đôi giày nhỏ thanh nhã. Nửa giờ sau, khi đứng nhìn mình trước gương, nàng cảm thấy một niềm vui tràn ngập trong lòng. Nàng trở lại thành một người mẫu như xưa, nhưng già dặn hơn nhiều. Nàng đã gần ba mươi.

Nàng đi bộ xuống đường Telegraph – Hill và đón một chiếc taxi đến công trường Washington. Nàng không nhớ rõ văn phòng làm việc của Felicia ở đâu. Có lẽ tòa nhà ở góc đường. Nàng bước vào văn phòng, có hai người đàn bà ăn mặc hợp thời trang chặn lại hỏi:

- Thưa bà cần gì?

- Tôi là bà harper, cô Felicia đang đợi tôi.

Một trong hai người đàn bà vào trong văn phòng. Một lát sau, Felicia xuất hiện. Cô đứng sững khi thấy Kate.

- Em có làm cho anh chàng nào chết mệt chưa!

Kate bật cười.

- Chưa. Nhưng chị được một người không tên mời đi xem vũ ba lê tối nay lúc tám giờ và sau đó anh ta sẽ mời chị ăn tối tại Trader Vic's.

- À! Đó là Pete.

- Chị biết rõ anh ta à?

- Cũng gần như vậy. Em có muốn cùng đi không?

- Em định về nhà.

- Về à? Tại sao? Có chuyện gì vậy?

Felicia nhìn nàng với vẻ kinh ngạc, rồi hỏi tiếp.

- Em có trở lại đây không?

Nàng gật đầu mỉm cười.

- Em sẽ trở lại với Tygue, em nghĩ cháu cần biết nơi này. Cháu đã đủ lớn để nhận xét mọi điều và có lẽ cháu sẽ rất thích nơi đây.

- Vậy chúng ta hãy đi ăn trưa.

Felicia đưa nàng đến một nhà hàng mới. Dường như mọi người ở đây đều biết Felicia, Kate dẫn đo một chút rồi hỏi:

- Mọi người ở đây đều biết chị à, Felicia?

- Chỉ những con người đứng đắn thôi, Kate.

Kate ngập ngừng rồi tiếp.

- Tối nay em sẽ về nhà.

- Khi nào em trở lại?

- Có lẽ tháng tới, khi cháu được nghỉ hè.

-Ồ, Kate, chị không thể chờ lâu quá như thế!

- Em cũng vậy, nhưng bắt buộc phải chờ Tygue.

11. Chương 13 - 14

CHƯƠNG 13

Khi thấy Kate về, Tygue nhìn mẹ không nói gì. Nàng ôm nó nhưng nó đẩy nàng ra. Cuối cùng nàng nói.

- Mẹ có cái này thật ngạc nhiên cho con.

- Cái gì mẹ?

Ít nhất nó còn tò mò muốn biết chuyện gì.

- Con sẽ đi với mẹ đến San Francisco.

- Không, con không đi.

Nói xong, nó chạy vào phòng và đóng sầm cửa lại.

Tillie nói:

- Rồi nó sẽ nguôi đi.

Tillie tỏ ra thương cảm, cả hai làm nàng khó chịu.

- Cô có bao giờ để nó một mình qua đêm chưa Kate?

- Chưa bao giờ.

- Như vậy lần này là sự thay đổi lớn lao đối với Tygue. Nhưng rồi nó sẽ quen đi. Có lẽ Tygue sợ rằng cô sẽ bỏ nó khi cô ăn mặc đẹp như thế này. Dù sao, tối nay cô thật đẹp, Kate.

- Cảm ơn Tillie.

- Ngày mai cô có đi dạy học không, Kate?

- Có lẽ một vài ngày nữa.

Kate bỗng cảm thấy cô đơn, Nàng bước nhẹ đến phòng Tygue và gõ cửa.

- Mẹ vào được không?

Im lặng một lúc rồi có tiếng trả lời.

- Vâng.

Tygue đang ngồi trong bóng tối.

- Con không thích bật đèn à?

- Không.

- Mẹ sẽ không bao giờ rời xa con nữa.

- Nhưng mẹ đã đi rồi.

- Chỉ một đêm, và mẹ đã về như mẹ đã hứa.

- Tại sao mẹ làm thế!

- Vì mẹ có công chuyện.

- Trước đây chưa bao giờ mẹ làm thế!

- Nhưng lần này mẹ cần phải làm thế!

- Có phải người đàn ông đến đây hôm trước đưa mẹ đi không?

- Dĩ nhiên không.

Bỗng nhiên Tygue bật khóc nức nở.

- Con nhớ mẹ. Con nghĩ mẹ không yêu con nữa.

Ồ! Con yêu... Tại sao con nghĩ thế? Mẹ yêu con và nhớ con thật nhiều. Nhưng mẹ phải đi và mẹ đã quay về ngay. Lần tới, con sẽ đi với mẹ.

Nàng phải dỗ dành mãi nó mới nín khóc, và mỉm cười với nàng. CHƯƠNG 14

- Nào! Bây giờ con hãy nhắm mắt lại.

Tygue ngồi im bên cạnh nàng trong xe, mắt nhắm lại. Nàng nhận ra xe sắp đến khúc quanh cuối cùng trước khi tiến vào thành phố. Nàng tự hỏi không biết nó nghĩ gì khi nhìn thấy cảnh vật trong thành phố lớn lần đầu tiên. Những tòa nhà cao vút bắt đầu hiện ra trước mắt.

- Được rồi. Bây giờ con hãy mở mắt ra nào!

Nó mở mắt ra nhìn mọi vật nhưng vẫn còn im lặng không nói gì.

Kate ngạc nhiên.

- Con nghĩ gì?

- Về điều gì?

- Về San Francisco. Kia là những tòa nhà lớn nhất thành phố.

Tygue chưa bao giờ thấy nhà cao hơn bốn tầng.

- Con nghĩ nó có quá nhiều dốc. Giọng nó có vẻ thất vọng. Nàng không biết nói gì nói nó, khi nó ngồi nhìn thẳng trước mặt. Nó muốn về nhà nhưng nàng lại muốn nó ưa thích San Francisco. Nàng và Felicia đã hoạch định nhiều điều. Nàng sẽ ở đây cả tuần.

- Con có muốn xem những con đường ngoằn ngoèo nhất trên thế giới không?

- Chắc chắn có.

Nó ôm chặt chú gấu Willie trong tay.

- Con có đói không?

Nhưng nó lắc đầu. Nàng hỏi tiếp.

- Ăn kem nhé!

Nó mỉm cười gật đầu.

Nàng tìm chỗ đậu xe và đưa Tygue vào một quán kem. Nó ăn kem một cách thích thú đến nỗi kem dính cả lên mũi và cằm. Khi họ rời quán kem, nó bắt đầu vui vẻ và nàng khó mà bắt nó lên xe được.

- Chúng ta sẽ đi dạo sau.

Trong suốt một tuần ở San Francisco, nàng và Felicia đã đưa Tygue đi chơi mọi nơi. Đó là tuần lễ của Tygue và cả hai người đàn bà đều mệt mỏi.

- Dì Licia, lớn lên cháu sẽ làm nhân viên trên xe điện.

Felicia cười:

- Ý kiến thật vĩ đại.

Bỗng Felicia như chợt nhớ ra.

- Còn quyển tiểu thuyết của em thì sao, Kate?

Nàng đang cố gắng để quên đi. Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày xuất bản sách.

- Đó là vấn đề của họ. Em đã viết nó. Bây giờ họ có thể bán nó.

- Nghe có vẻ đơn giản quá nhỉ!

Felicia nhướn mày nhìn Kate.

- Em viết truyện. Em có nghĩ rằng họ sẽ cần em giúp họ để bán truyện không?

- Làm sao em biết họ cần gì? Vả lại bán sách được hay không cũng không thành vấn đề với em.

-Ồ! Thật à? Thế thì cái gì mới thành vấn đề.

- Em không muốn làm điều gì mà em không cảm thấy thoải mái.

- Đừng dại dột như thế Kate. Hãy nghe chị. Em thật điên rồ nếu không làm gì để giúp cuốn tiểu thuyết của em được nổi tiếng. Đây là cơ hội tốt nhất cho em. nếu em chịu khó lần này, quyển truyện tới đây sẽ nổi tiếng hơn nữa. Em mãi mãi thành công trong lĩnh vực văn chương. Em sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

- Làm sao chị biết họ cần em? Những độc giả đâu cần đến tác giả. Em không thích đưa mặt mình lên truyền hình để bị ném bánh hay một mũi dao xuyên qua tim. Em sẽ không nhận cơ hội này đâu, Licia.

- Em thật sự là người đàn bà cứng đầu. Có lẽ Stu Weinberg sẽ làm em thay đổi ý kiến.

Kate và Tygue rời San Francisco vào trưa chủ nhật. Felicia đã nghỉ cả tuần để đi với họ, ngày mai nàng mới bắt đầu đi làm lại. Còn Tom thật tội nghiệp, nàng đã không thăm anh trong hai tuần nay. Tuần trước khi đi San Francisco nàng bận nên đã không ghé anh. Sáng hôm sau, việc đầu tiên là nàng sẽ ghé thăm anh. Nàng không thể đưa Tygue đi cùng với nàng đến chỗ Tom.

- Mẹ ơi!

- Cái gì thế, con?

- Chúng ta sẽ trở lại thăm thành phố nữa chứ hả mẹ?

- Mẹ đã nói với con là chúng ta sẽ...

- Bao giờ mẹ.

- Trong tương lai rất gần.

Nàng nhớ lại những lần đi chơi với Tom. Anh luôn luôn làm chúng trở thành những cuộc thám hiểm kỳ thú.

- Mẹ đang nghĩ gì thế?
- Mẹ đang nghĩ đến những chuyến đi đầy kỷ niệm với bố con.

Nàng ngạc nhiên thấy tự nhiên nàng lại nói điều đó với nó. Nàng ít khi nói với Tygue về Tom và nó cũng biết nàng không thích nói. Tất cả những điều mà nó biết là cha nó đã chết trong một tai nạn, trước khi nó sinh ra. Tygue không bao giờ hỏi cha làm nghề gì. Nhưng một ngày kia nó sẽ hỏi, nàng đã phải nói dối.

- Bố mẹ có đi chơi nhiều không?
- Có.
- Như đi đâu?
- Thật nhiều nơi. Bố mẹ có lần đi Cleveland.
- Bố mẹ có đi New-York bao giờ chưa?

Felicia sắp sửa đi New-York và nó nghe cô nói điều đó.

- Có, với ông bà ngoại chứ chưa đi với bố con đến đó.
- Mẹ ơi!
- Cái gì con!
- Tại sao những người thân thích của mẹ lại chết hết vậy hả mẹ?
- Mẹ không biết, chuyện đó đôi khi vẫn xảy ra. Nhưng mẹ có con. – Nàng cười với nó.
- Có gấu Willie, Bert và dì Licia nữa chứ! Và chúng ta sẽ không bao giờ chết, phải không Willie?

Nó nhìn xuống chú gấu Willie một cách nghiêm trang và lại nhìn mẹ.

- Nó nói đúng rồi, mẹ ơi!
- Nàng mỉm cười. lấy tay vò tóc nó.
- Mẹ thương con lắm Tygue.
  - Con cũng vậy.

Trên đường về nhà, nàng ghé đón Bert gửi ở nhà Tillie.

Vừa ăn tối xong, Tygue đi ngủ ngay. Một giờ sau nàng cũng lên giường. Nàng mệt quá, không cả soạn đồ trong túi ra hay đọc thư từ. Sáng hôm sau, khi mặt trời chiếu những tia sáng rực rỡ vào nhà, nàng mới tỉnh dậy.

Bỗng chuông điện thoại reo vang.

- Stu Weinberg đây. Tôi nghĩ chị sẽ nói chị vừa đi đâu về.
- vâng.
- Tôi đã gọi cho chị và viết thư cho chị.
- Có chuyện gì không ổn à/
- Dĩ nhiên không. Không có gì cả. Mọi việc đều tốt đẹp. Hai ngày nữa sách sẽ in xong. Hay chị đã quên rồi?
- Tôi không quên.
- Chúng tôi còn một số việc cần bàn, Kate.
- Chuyện gì thế?
- Đạo diễn jaspes Case muốn chị hợp tác. Đó là cơ hội rất tốt cho quyển sách. “Chúng tôi” rất lấy làm kích động.

— “Chúng tôi” là ai thế?

- Là tất cả những người quan tâm đến quyển truyện đó, Kate.

Anh ta nói tên của những chủ bút và những nhà xuất bản.

Kate không nói gì. Anh ta hỏi.

- Kate.

- Cái gì?

- Chị đang nghĩ gì thế?

- Về những cái mà tôi đã nói với anh.

- Tôi nghĩ chị đã lầm nếu không làm điều đó. Case là một người rất tốt. Anh ta là người Anh.

- Được rồi, tôi đồng ý.

- Tôi rất vui mừng, Kate. Họ đã xếp đặt mọi việc.

Họ đặt phòng trước cho chị tại khách sạn vào buổi sáng và nghỉ ngơi một lát. Một nhân viên của anh ta sẽ đưa chúng ta đi ăn trưa và nói họ sẽ không phỏng vấn chị như thế nào, hỏi chị những câu hỏi gì. Buổi quay phim sẽ bắt đầu lúc bảy giờ và chiếu trên tivi sau đó. Chị nghỉ một đêm ở khách sạn, hôm sau sẽ trở về.

- Nghe có vẻ hấp dẫn quá nhỉ?

- Kate tin tôi đi. Chị sẽ thấy thích thú.

Cả hai đều cười.

- À! Này, tờ Los Angeles Times muốn làm một cuộc phỏng vấn. Chị cảm thấy thế nào?

Nàng ngập ngừng một lúc lâu.

- Không.

- Được rồi. Thế câu chuyện này thì sao? Một tờ tạp chí phụ nữ muốn làm cuộc phỏng vấn nhỏ vào trưa thứ ba, không chụp ảnh gì cả.

- Được thôi. Anh còn muốn tôi phải làm những gì nữa nào?

Nàng nói đùa như đang chơi với Tygue.

- Chín tờ tạp chí, năm tờ báo và ba buổi nói chuyện trên truyền hình, một buổi trên đài phát thanh. Tôi đã viết rõ những điều đó trong thư cho chị.

- Tôi đã đi San Francisco.

- Nếu chị muốn chúng ta sẽ có một buổi phỏng vấn ở đó. Chị có thể trở về bất cứ khi nào chị muốn.

- Trời ơi, Stu. Tôi chưa chuẩn bị cho điều này.

- Nay bây giờ chị chỉ lo một điều là chuẩn bị cho buổi ra mắt Jaspe Case. Những việc khác có thể sau.

- Tôi sẽ ăn mặc như thế nào?

Stu Weinberg bắt đầu cười.

- Không mặc gì, nếu chị muốn thế.

Năm phút sau, nàng gọi cho Felicia, nghe Kate nói Felicia rất ngạc nhiên.

- Em sắp sửa làm gì?

- Xuất hiện trong chương trình biểu diễn của Jaspe Case – Kate nói giọng hãnh diện.

- Em nên ăn mặc như thế nào hả chị Felicia?

Nhưng Felicia chỉ mỉm cười trong điện thoại.

- Kate, chị thương em lắm.

12. Chương 15 - 16

CHƯƠNG 15

Xe chạy chậm rồi dừng lại trước khách sạn. Ngay lập tức, người gác cửa và ba người bồi chạy lại bên xe, Kate nhìn quanh bối rối. Nàng chỉ có mang có một túi xách nhỏ. Nàng bắn khoản cười gượng với một trong những anh bồi nhưng anh ta thần nhiên mở cửa cho nàng bước ra. Một anh bồi xách túi xách cho nàng và anh thứ ba biến vào khách sạn. Người gác cửa đứng chiêm ngưỡng chiếc xe Rolls-Royce đỏ và chiếc xe jaruar đen vừa đến đậu sau xe nàng, mấy anh bồi lại xuất hiện để đón những người khách mới bước xuống. Nàng nhìn nhanh xem người khách đàn ông gần nàng nhất cho anh bồi bao nhiêu tiền, và thấy tờ mười đô la, mười đô la? Ồ! Trời ơi, nàng suýt nói lớn.

Đã mười năm nay, nàng không làm điều này. Cho một người bồi mười đô la, nhưng ở đây là Hollywood.

Nàng mặc một chiếc áo đầm trắng với cổ hình chữ V mà nàng nghĩ hơi hở hang nhưng thật ra ở đây, như thế là quá kín đáo, không sánh kịp với thời trang của Hollywood, ý nghĩ này làm nàng mỉm cười.

Một nhân viên khách sạn hỏi nàng.

- Bà có đặt trước phòng chưa ạ?

- Vâng, có.

Anh ta bước vào khách sạn và nàng đi theo anh ta. Nnn thấy có vài khuôn mặt quen thuộc trong những phim mà nàng đã coi. Nàng mãi nhìn họ và suýt đâm sầm vào một người đi ngược chiều với nàng, người này cũng đã từng xuất hiện trên truyền hình. Thật kỳ diệu! Nàng mỉm cười một mình khi tiếp tục theo anh bồi qua một hồ bơi, chung quanh là những bàn trải khăn màu trắng và những người bồi bàn cũng mặc toàn trắng. Những phụ nữ mặc áo bikini, da nâu, đội mũ tắm để nước không làm hỏng tóc. Kate nhìn họ một cách thích thú. Anh ta mở cửa phòng nàng và nàng đưa anh ta tờ năm đô la khi nàng bước vào phòng, đối với nàng, cho như thế là quá nhiều.

Khi cửa đóng lại, nàng nhìn quanh phòng. Căn phòng thật đẹp và sang trọng. Phòng trang điểm làm toàn bằng gương, phòng tắm được lát đá cẩm thạch hồng.

Điện thoại trên bàn bên giường ngủ reo vang, nàng chú ý thấy có một điện thoại nữa trong phòng khách bên kia. Và cũng có một cửa nữa. Hai cửa ra vào? Để làm gì? Để trốn thoát cho nhanh.

Nàng mỉm cười khi nhắc điện thoại lên.

- Chào?

- Chúc mừng cô đến Hollywood. Kate mọi việc thế nào?

Đó là Stu. Giọng anh ta lúc nào cũng vui vẻ.

- Tôi mới vừa đến đây. Nơi này thật thú vị.

- Thật không?

Anh ta cười lớn và có vẻ rất vui khi thấy nàng không tỏ vẻ sợ hãi và muốn bỏ về. Khi anh ta giữ phòng cho nàng tại khách sạn Beverly Hill anh ta đã hơi lo một chút.

- Tôi thích bơi một chút trước khi ăn trưa, nhưng hình như không ai bơi cả.

- Chắc chắn có chứ! Sao cô nói thế?

- Nhìn tóc của họ.

Stu lại cười lớn:

- Tôi ước gì tôi có mặt ở đó khi cô đến.
- Tôi cũng mong vậy. Anh có biết người ta cho tiền hơi nhiều như thế nào không?

Cả hai cùng cười.

Nàng hỏi tiếp.

- Để làm gì vậy?
- Để được nhớ nhiều.
- Thật không?
- Không phải vì lý do đó đâu, nếu cô làm thế thì lần tới khi cô đến cô sẽ có mọi thứ cô muốn, dù cho cô có đòi hỏi hay không?
- Anh muốn nói gì?
- Tôi muốn nói là, nếu cô đem theo chó săn và nó chỉ biết ăn châu chấu hồng và nước chanh. Lần tới khi cô đến, chó săn của cô sẽ có một đĩa đầy châu chấu hồng và nước chanh. Hay những khăn mặt đặc biệt, rượu Martini, khăn trải giường bằng sa tanh, chín gối trên giường ngủ.
- Trời ơi! Mọi người ở đây thật sự muốn như thế à?
- Họ không muốn thế. Họ trông chờ như thế, điều đó cần thiết ột diễn viên điện ảnh.
- Tôi thì không thế.

Nàng vui vẻ nói thế và anh ta cười.

- Cô sẽ như thế.
- Anh muốn nói là tôi sẽ gọi món châu chấu hồng và nước chanh?
- Bất cứ thứ gì công chúa muốn. Lâu đài này là của cô.

Tim nàng bỗng nhói lên. “Công chúa”. Tom vẫn thường gọi nàng như thế. Có điều gì đó ánh lên trong mắt nàng mà Stu không nhìn thấy được khi giọng nàng đùa vui vẻ.

Nick Waterman là ai?

- Ông bầu của Case Show. Chỉ một mình ông ta thôi, không có phụ tá. Ông ta đến gặp cô và nói sơ lược về buổi ra mắt.
  - Có gì đáng sợ lắm không?
- Giọng nàng như một đứa bé sợ hãi vì bị mẹ dẫn đến nha sĩ làm anh ta bật cười.
- Không, không có gì đáng sợ hãi cả. Và có một bữa tiệc tối nay sau buổi ra mắt. Họ muốn cô đến đó.
  - Tôi có cần phải đến đó không?
  - Để sau hãy hay.
  - Được rồi. À! Nay, tôi phải ăn mặc như thế nào cho cuộc gặp gỡ Nick Waterman đây? Mọi người xung quanh đây dường như thích mặc áo lông chồn vào buổi sáng?
  - Vâng, họ mặc áo vải, nhưng khoác theo áo lông chồn.
  - Cô cũng mặc thế à? Giọng anh ta vui vẻ.
  - Không, tôi mặc áo đầm vải cô-tông.
  - Như thế có vẻ mát mẻ đấy! Nhưng tùy cô, hãy tự nhiên. Waterman là một gã rất vui vẻ, dễ thương.
  - Anh có biết ông ta à?

- Chúng tôi chơi quần vợt với nhau một vài lần. Ông ta rất vui, cứ tin tôi đi và đừng nghĩ ngợi gì nhiều.
- Được rồi. Tôi nghĩ tôi sẽ đi gọi món châu chấu hồng, nước chanh và ngồi nghỉ bên hồ.
- Cô hãy làm điều đó đi.

- Nàng cúp máy. Anh ta thấy dễ chịu khi nàng tỏ ra bình tĩnh. Buổi ra mắt hôm nay rất quan trọng, quan trọng hơn Kate tưởng nhiều. Nàng sắp sửa ra mắt công chúng Mỹ, và nàng sẽ được yêu thích hoặc bị ghét. Nếu được ưa thích thì hy vọng sách nàng viết sẽ bán được. Nàng có tài, nhưng còn cần đòi hỏi nhiều hơn thế nữa. **CHƯƠNG 16**

Nàng chờ đến mười hai giờ mười lăm mới bắt đầu đi đến nơi hẹn với Stu. Nàng không biết cần đi đến đúng giờ hay nên đến trễ một chút? Và không biết nàng ăn mặc như thế này có được không? Nàng đã thử ba chiếc áo. Cuối cùng nàng chọn bộ đầm trắng, giày trắng, không đeo nữ trang gì ngoài chiếc đồng hồ mà Felicia cho.

Đường đến tòa nhà chính của khách sạn dường như vô tận. Nàng liếc nhìn hồ bơi và sân tennis lần nữa, mong rằng bây giờ nàng ở đó.

Phòng khách Polo dường như có hàng trăm người ăn uống, nói cười ồn ào. Một anh bồi tiến đến hỏi nàng.

- Thưa bà cần gì?
- Tôi muốn gặp ông Weinberg, Stuart Weinberg và...

Nhưng anh bồi đã mỉm cười:

- Cô là cô Harper?

Nàng gật đầu.

- Quý ông đang chờ cô trên sân thượng bên ngoài. Ông Waterman và ông Weinberg.

Anh ta cẩn thận dẫn đường khi Kate đi theo anh ta. Nàng vừa nhận ra Stu.

- Tốt, tốt. Cô đã đến đây. Trông cô đẹp làm sao?

Nàng đỏ mặt. Stu đứng dậy ôm nàng trong vòng tay như ôm người em gái. Anh ta nhìn vào mặt nàng và họ trao nhau một nụ cười thông cảm.

- Tôi rất tiếc tôi đến trễ.

Stu đưa tay chỉ vào người đàn ông bên phải anh ta.

- Cô không đến trễ đâu. Tôi xin giới thiệu cô với Nick Waterman.

Rồi quay sang Nick anh ta tiếp:

- Nick, đây là Kate.
- Chào Kate, tôi đã nóng lòng muốn gặp cô. Stu đưa tôi bản thảo của cô. Nó thật hay, hay hơn cuốn tiểu thuyết trước.

Mắt anh như tỏa những tia sáng mặt trời ấm áp làm nàng an tâm.

- Anh đã đọc quyển truyện đầu tiên của tôi à?

Anh gật đầu:

- Anh có nghĩ rằng có người nào đọc quyển truyện đó không?

Stu nhìn nàng cười:

- Đừng hỏi thế trong buổi phỏng vấn, Kate.

Rồi anh ta ra hiệu cho bồi.

- Cô dùng gì nào?

- Châu châu hồng.

Nàng đùa với anh ta. Nàng ngạc nhiên khi anh bồi vội ghi chép. Một châu châu cho bà?

- Không, không! – Nàng cười lớn.

- Cho tôi một ly trà đá.

- Trà đá à?

Stu nhìn nàng kinh ngạc.

- Cô không uống rượu gì à?

- Không chỉ uống khi tôi cảm thấy bất an.

Stu nhìn Waterman với nụ cười và vỗ nhẹ tay Kate.

- Tôi hứa tôi sẽ không để anh ta tấn công cô đâu, cho đến sau khi ăn tráng miệng.

Tất cả cùng cười.

- Thật ra, tôi nghĩ tôi đã say rồi.

Nàng quay sang Nick Waterman và cảm thấy hơi đỏ mặt. Nàng không hiểu tại sao có một cái gì thật hấp dẫn ở anh. Thật khủng khiếp nếu bị lôi cuốn bởi một người đàn ông, sau nhiều năm như thế này, dù rằng chỉ bằng câu chuyện. Anh thật cao lớn, khó có thể tránh được anh. Nàng cũng không thật sự muốn tránh anh nữa/ Điều đó làm nàng hoảng sợ.

- Cô nghĩ gì về Hollywood hả Kate?

Một câu hỏi thông thường, nhưng nàng cảm thấy đỏ mặt lần nữa, nhất là dưới cái nhìn của anh và nàng tự giận mình vì điều đó.

- Sau hai tiếng đồng hồ, tôi cảm thấy thật sự thích nơi này.

Họ gọi một đĩa tôm lớn và bánh mì Pháp thơm ngon.

- Kate, chúng ta sẽ nói về buổi ra mắt tối nay chứ?

Nick nhìn nàng mỉm cười dịu dàng.

- Tôi đang cố gắng. Cô không phải lo lắng gì cả. Điều cô phải làm cũng như từ nãy đến giờ cô đã làm?

- Tôi bị mất được không? – Nàng cười với anh.

- Không Kate. Tôi nói nghiêm trang đấy! Cô chỉ phải kể cho khán giả cô đã nghĩ gì khi viết truyện, cô cứ tự nhiên như cô đang ở nhà, trong phòng khách.

- Tôi không thể tưởng tượng như thế được.

- Cô có điều gì thật sự muốn nói ra không? Khía cạnh nào của quyển truyện có ý nghĩa lớn lao đối với cô! Điều gì có vẻ thực tế để mang truyện đến gần với độc giả? Điều gì làm cho họ muốn chạy ra ngay hiệu sách và mua nó? Có điều gì đã thật sự xảy ra cho cô khi cô viết nó không? Tại sao cô đã viết nó?

- Bởi vì tôi muốn kể câu chuyện đó. Sự sụp đổ của một cuộc tình.

- Được rồi. Thế tại sao cô viết về bóng đá?

Nàng không nhìn lên.

- Tôi nghĩ nó sẽ cung cấp kinh nghiệm.

- Cô biết tường tận về bóng đá. Tôi thích điều đó.

- Anh có chơi đá banh không?

Nàng cảm thấy như chỉ có họ với nhau. Stu biết anh ta đã bị bỏ quên, nhưng anh ta có vẻ bất cần.

Nick gật đầu để trả lời câu hỏi của nàng.

- Tôi đã là cầu thủ chuyên nghiệp trong một năm. Tôi đã bị gãy hai đầu gối trong mùa bóng đá đầu tiên, sau đó buộc phải rời sân cỏ.

- Anh thật sự may mắn không mắc vào nghiệp bóng đá.

- Cô thật sự nghĩ thế à? Cô không nói điều đó trong sách.

- Tôi không biết. Đó là cách giết người dã man.

- Làm sao cô biết được những điều đó, Kate?

Nàng trả lời nhanh

Nghiên cứu và tìm hiểu cẩn thận.

- Điều đó thật thú vị.

Nick nhìn nàng như dò xét. Nàng muốn trốn khỏi anh nhưng không thể được. Anh biết về bóng đá. Anh rất nguy hiểm.

- Cô có thể nói về việc tìm hiểu bóng đá trong buổi phỏng vấn được không?

Nàng lắc đầu và nhún vai.

- Chuyện đó cũng không có gì thú vị.

- Có thể cô nói đúng. Anh cũng không muốn ép buộc nàng.

- Còn về cá nhân cô thì sao? Cô đã có gia đình chưa?

Anh nhìn chiếc nhẫn cưới trong ngón tay áp út ở bàn tay trái của nàng và nhớ Weinberg nói nàng là một góa phụ. Nhưng anh không muốn tỏ ra biết quá nhiều về nàng.

Nàng gật đầu, rồi ngập ngừng nói.

- Tôi đã có gia đình. Nhưng tôi thực sự không muốn nói về điều đó.

Nick ngạc nhiên.

- Sao lại không? nếu tôi có vợ và con, tôi thích nói về họ.

Đến lượt nàng ngạc nhiên.

- Anh chưa có gia đình à?

- Chưa. Tôi hoàn toàn tự do. Không vợ, không con, không gì cả.

- Tôi nghĩ quanh đây có quá nhiều các cô gái đẹp để lựa chọn.

Nàng nhìn quanh sân thượng. Anh cười nói.

- Họ sợ tôi.

Weinberg mỉm cười với cả hai, không nói gì.

- Tại sao cô không nói về cháu bé, nó là trai hay gái?

- Con trai, nó sáu tuổi và là một cao bồi thật sự.

Nick mỉm cười với nàng khi nhìn nàng, mặt nàng bỗng trở nên nghiêm trang.

- Tôi không muốn cháu liên quan đến những điều mà tôi làm. Cháu sống một cuộc đời lành mạnh và đơn giản ở miền quê. Tôi muốn cháu cứ sống mãi như thế, chỉ trong trường hợp... chỉ trường hợp...

Nick cười vui vẻ.

- Trong trường hợp mẹ nó là một người nổi danh, phải không? Cháu nghĩ gì về tất cả điều này?

- Tôi tin là cháu chưa đủ tuổi để nghĩ về những điều đó.

Nick cười ngạo.

- Để xem nào, còn lại gì cho cuộc phỏng vấn tối nay. Cô sẽ không nói về bóng đá, về việc nghiên cứu tìm hiểu môn bóng đá và cô sẽ không nói về con cái. Còn chó thì sao?

- Tôi có một con chó Bert. Nó không như chó mà như người. Nó màu trắng đốm đen, tai lớn và bộ mặt ngoa ngoắt.

- Vĩ đại. Tôi sẽ nói với Jasper. Được rồi, chúng ta hãy nói chuyện nghiêm trang nào. Cô sẽ nói về điều gì? Hôn nhân? Hôn nhân của cô thế nào?

- Cuộc hôn nhân của tôi rất tốt đẹp.

- Còn về chính trị thì sao?

- Tôi không quan tâm đến chính trị, và ông Waterman, tôi phải nói rằng tôi đang chán rồi đấy!

- Còn về việc dạy học của cô thì sao?

Stu xen vào câu chuyện với vẻ nghiêm trang.

- Cô dạy các trẻ chậm phát triển phải không?

- Tôi đã hứa với nhà trường, tôi sẽ không đề cập đến vấn đề đó. – Nàng nói dối.

Nick ngả ra sau và nhìn nàng đùa.

- Tôi nghĩ ra rồi. Thời tiết. Tôi có thể nói với Jasper về thời tiết.

Kate thất vọng.

- Thật quá tệ hại. Tôi xin lỗi.

Nhưng trong khoảnh khắc, Nick nắm tay nàng, mặt anh nghiêm lại như muốn thổ lộ tình yêu với nàng. Nàng ngạc nhiên vì sự việc xảy ra nhanh như thế!

- Tôi chỉ nói đùa cô thôi, Kate. Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Chúng ta không biết buổi phỏng vấn sẽ nói về đề tài gì. Nhưng dù gì đi nữa, cô đủ thông minh, xinh đẹp và vui vẻ để đối phó. Tôi sẽ ở ngoài vẫy vò, làm những bộ mặt thật khùng khiếp để cô vui.

- Tôi chưa bao giờ làm điều đó.

- Cô phải can đảm lên – Weinberg nói.

Nàng cảm thấy an tâm hơn một chút. Ít nhất nàng biết có một người bạn trong buổi phỏng vấn. Nick Waterman thật sự là một người bạn.

Nick nhìn đồng hồ hỏi.

- Trưa nay cô định làm gì? – Đã mười giờ và anh phải quay về phim trường.

- Tôi nghĩ tôi sẽ tắm và nghỉ ngơi một lát. Tôi phải ở đó lúc bảy giờ kém mười lăm phải không?

- Cô nên đến khoảng sáu giờ mười lăm hay sáu giờ rưỡi thì hơn. Chúng tôi thu hình lúc bảy giờ, cô đến sớm trang điểm lại, nói chuyện với một vài vị khách. Ồ, suýt nữa tôi quên, cô không nên mặc màu trắng. Nó sẽ không ăn ảnh.

Nàng hoảng hốt.

- Tôi không nên mặc màu trắng à?

Nick lắc đầu.

- Ồ! trời ơi.

- Cô chỉ mang toàn áo màu trắng à?

Anh nói như một người chồng đang nhìn vợ mặc áo.

- Tôi có bộ màu kem, được không?

Anh tỏ vẻ đáng tiếc.

- Hôm nào đó tôi sẽ mời cô đi ăn tối để ngắm nó. Nhưng đừng mặc trong buổi ra mắt hôm nay, Kate.

Đáng lẽ nàng nên nghe theo licia mang theo thật nhiều áo. Nàng chỉ còn một bộ màu xanh há hở hang.

- Cô còn chiếc áo nào khác không?

- Tôi có mang một vài áo khác, nhưng nó không được kín đáo.

Nick Waterman và Stu sợ nàng ăn mặc quá nghiêm trang.

- Trong thành phố này người ta thích ăn mặc hở hang. Cô nên mặc nó.

Nick chỉ co Kate những cô gái ăn mặc thật khêu gợi ở các bàn chung quanh.

Hai người đàn ông trao nhau nụ cười và Nick Waterman ký ngân phiếu.

13. Chương 17

CHƯƠNG 17

Kate nhìn gương lần cuối trước khi rời phòng. Thư ký của Nick gọi cho nàng một giờ trước, nói anh sẽ cho xe lại đón nàng lúc sáu giờ. Điện thoại vừa báo cho nàng biết xe đã chờ ngoài cổng. Nàng đã gọi điện thoại cho Felicia hai lần. Nói chuyện với Tygue, đi bơi, gội đầu, đánh móng tay, đôi bông tai và giày đến ba lần. Nàng cảm thấy không được nhà nhận làm trong chiếc đầm xanh.

Chiếc áo để hở đôi vai hẹp nhưng thanh tú, chiếc cổ dài mảnh khảnh của nàng. Chiếc áo bó sát thân hình tuyệt mỹ để lộ những đường cong duyên dáng của nàng. Nàng nhìn gương thấy thật hài lòng. Nàng hy vọng Nick cũng nghĩ thế và bỗng nhiên nàng thấy xấu hổ về ý nghĩ đó.

Nàng lo lắng cho buổi ra mắt và biết nàng trông thật đẹp hôm nay. Nàng quấn một chiếc khăn quàng cổ mỏng quanh vai, lấy túi xách và mở cửa.

Người gác cửa tiến đến bên nàng.

- Cô là cô Harper?

- Vâng, tôi là Harper.

- Xe đang đợi cô.

Anh ta ra hiệu và chiếc mercedes nâu chạy đến dừng lại bên nàng. Xe cho nàng, nàng muốn cười lớn khi tưởng tượng nàng là cô bé lọ lem.

Người tài xế mở cửa xe cho nàng.

- Cảm ơn.

Bỗng nhiên nàng muốn gặp Nick và nói điều này với anh. Nhưng nàng chợt nhận ra điều này xảy ra với anh hàng ngày. Đối với nàng thì đây là lần đầu tiên.

Chiếc xe phóng nhanh qua các đường phố với những dãy nhà cao hai bên đường. Cuối cùng xe dừng lại bên một tòa nhà cao. Đây là phim trường. tài xế mở cửa cho nàng, và nàng bước ra.

Hai người bảo vệ đứng ngay bên trong cửa kính và hỏi nàng giấy tờ khi nàng bước vào trong. Nhưng trước khi nàng đưa cho họ xem giấy tờ, một người con gái trẻ, tóc hung xuất hiện mỉm cười nói:

- Mời cô đi theo tôi, cô Harper.

Cô gái đưa nàng vào thang máy để lên lầu hai. Họ đi qua một hành lang dài. Kate nhìn những hình treo hai bên tường. Có những khuôn mặt nàng đã xem nhiều trong những phim nổi tiếng, trong báo chí, trên truyền hình. Nàng tự hỏi không biết một ngày kia họ có sẽ dán ảnh nàng lên đó không. Trong một phút, nàng mong khuôn mặt nàng cũng được đưa lên đó – Kaitlin – Harper. Cô gái mở cửa một phòng toàn trải thảm trắng. Thảm trắng?

Thật không thực tế chút nào. Trong phòng dán nhiều hình hơn nữa. Trong số đó nàng thấy có Jasper Case. Ông ta là một người đàn ông hấp dẫn. Ông ta điều khiển nhiều cuộc phỏng vấn trên truyền hình, và luôn luôn tìm cách lôi cuốn người xem vào cuộc nói chuyện. Kate vẫn còn chăm chú nhìn những hình treo trên tường khi cô gái mở một cánh cửa khác.

- Đây là phòng trang điểm của cô, cô Harper. Nếu cô muốn thay quần áo hay nằm nghỉ một lát. Khi cô cần chỉ việc bấm chuông; tôi sẽ đưa cô đến phòng khách.

- Cảm ơn.

Đó là hai chữ mà nàng có thể nghĩ được, nàng cảm thấy quá xúc động. Khi nàng bước vào phòng, cửa đóng lại. Nàng thấy một bó hồng trên bàn và một tấm thiệp nhỏ, nàng bước lại và nghĩ chắc để dành ột nhân vật quan trọng nào, nhưng tên nàng trên đó. Nàng cầm lên với bàn tay run run. Nó là của Nick.

“Đừng quên chó và thời tiết. Nick”

Nàng cười, ngồi xuống nhìn quanh phòng. Có tiếng gõ cửa nhẹ.

- Kate.

Nàng mở cửa và thấy Nick. Anh cao hơn nàng tưởng với ánh mắt ấm áp và hiền từ.

- Cảm ơn về những bông hoa. Trông tôi thế nào?

Nick cười.

- Trông cô đẹp lắm. Hãy nhớ chó và thời tiết.

- Ồ! Im đi.

Anh bỗng chăm chú nhìn nàng.

- Chuyện gì thế?

- Cô bỏ tóc xuống đi.

- Ngay bây giờ à?

- Đúng. Chiếc áo đầm này cần tóc dài.

Anh ngồi xuống bênnn, chờ đợi.

- Anh làm điều này với mọi người xuất hiện trong buổi phỏng vấn à?

- Dĩ nhiên không? Cô bỏ tóc xuống đi - Giọng anh như ra lệnh.

- Được rồi. Nhưng trông tôi sẽ tệ hại lắm.

Nàng chải đầu trong khi anh thất và vạt. Mái tóc nàng xỏa dài xuống vai thành những gợn tóc nhẹ nhàng. Anh cười:

- Cô nhìn vào gương xem.

- Trông tôi như mới ngủ dậy.

- Cô trông thật hoàn hảo.

Anh đưa nàng đến phòng khách. Có nhiều nhân vật nổi tiếng: một phóng viên báo chí từ New-York, một ca sĩ, một diễn viên, một người đã trải qua bốn năm ở Châu Phi để viết một cuốn sách về ngựa vằn, một

diễn viên kịch vui mà nàng biết từ khi còn nhỏ, đã từ Las Vegas đi máy bay đến đây cho chương trình hôm nay. Ở đây, không có ai là không nổi danh. Nàng mỉm cười, chỉ có nàng là không nổi danh.

Nick giới thiệu nàng với mọi người. Đúng bảy giờ thiếu mười lăm, Nick rời phòng. Bỗng nhiên, một tia sáng quét quanh phòng và mọi người im lặng.

Cô ca sĩ xuất hiện đầu tiên trong chương trình. Cô hát hai bài. Kế đến là anh nhà báo. Anh xuất hiện thường xuyên trên truyền hình. Rồi sau đó là nữ diễn viên, rồi đến anh kịch vui: Chỉ còn nàng và anh nghiên cứu ngựa vằn. Người điều khiển chương trình ra hiệu đến lượt nàng.

Nàng bước ra như đi trên một dòng suối. Nàng đã trả lời một cách nhẹ nhàng và dè dặt những câu hỏi của Jasper. Cuối cùng Jasper cảm ơn và hôn nàng.

- Chúng tôi hy vọng được gặp cô lần nữa trong chương trình này.

Nàng cảm thấy như bay bổng khi đi vào hậu trường. Nick nhìn nàng mỉm cười.

- Cô thật tuyệt vời và đáng yêu trước ống kính.

- Cảm ơn anh đã không dọa tôi.

Anh cười và vòng tay quanh vai nàng.

- Chúng ta còn nửa phút trước khi đi dự tiệc. Cô đã sẵn sàng chưa?

- Tôi không biết... tôi nghĩ đến Stu... không biết anh ấy đâu?

- Anh ta đã gọi trước khi cô đến đây. Anh ta sẽ gặp chúng ta ở đó. Hôm nay là sinh nhật của Jasper. Mọi người sẽ ở đó.

- Nghe có vẻ thú vị quá nhỉ! Tôi có thể mang theo hoa của tôi được không?

- Chắc chắn cô có thể.

Cả hai cùng cười. Khi anh đưa nàng về phòng riêng của nàng. Họ đi thật chậm và nàng cảm thấy một niềm vui mà nàng không có từ lâu lắm rồi.

Nàng cẩn thận cầm bình hoa với những đoá hoa hồng và nói với Nick.

- Cảm ơn về những bông hoa này, Nick.

Sau một lúc, họ trở ra xe Ferrari bóng loáng màu xanh đậm của Nick và hỏi.

- Xe này của anh à?

- Tôi đã phải nhịn đói để mua nó.

- Tôi hy vọng nó xứng đáng với điều đó.

Anh mở cửa xe cho Kate và nàng bước vào. Nàng ngồi thoải mái trên chiếc nệm xe êm ái.

- Tại sao bỗng dưng cô lại im lặng đến thế?

- Vì mọi việc đều mới lạ đối với tôi.

- Kate, có một điều gì đó ở cô nói với tôi rằng cô không phải là cô gái quê.

- Tôi chưa bao giờ đi dạo chơi trong chiếc Ferraris.

- Cô sống ở đâu trước khi về quê sống?

Nàng ngập ngừng một giây rồi trả lời:

- San Francisco.

- Cô có thích nó không?

- Tôi đã rất yêu nó. Tôi đã xa San Francisco lâu lắm rồi và tôi vừa trở về thăm thành phố cách đây một tháng. Cách đây một tuần tôi lại đưa thằng con trai tôi lên đây! Nó cũng thích lắm. Đó là một thành phố sạch sẽ và đáng yêu.

- Nếu có cơ hội, cô sẽ về sống ở đó chứ?

Nàng nhún vai:

- Tôi cũng chưa biết rõ.

- Chúng tôi đang dự định đưa chương trình này đến đó.

Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Jasper không thích chương trình đó thực hiện ở đây... ông ta muốn sống ở một nơi nào đó 'văn minh' hơn. Chúng tôi có đề nghị đến New-York. Nhưng ông ta cũng đã chán thành phố đó, ông ta ở đó mười năm. Ông ta muốn đến San Francisco. Tôi nghĩ rằng nếu ông ta thật thích thì ông ta sẽ làm.

Nàng bỗng cảm thấy buồn khi nghĩ rằng có lẽ nàng sẽ không gặp Nick nữa sau tối nay.

- Trông cô nghiêm trang quá! Chắc cô hồi hộp cho bữa tiệc tối nay.

- Không, không ai biết tôi trong buổi tiệc cả.

Họ cùng cười khi anh đậu xe vào hàng dãy xe đang đậu dài trước dinh thự trên đường Bervery Hills.

- Trời ơi! Đây là nhà của Jasper à? Trông tòa nhà như dinh thự Buckingham.

Nick lắc đầu:

- Không, nó là dinh thự của Hilly winters.

- Nhà sản xuất phim.

- Đúng rồi.

Một người quản gia đang chờ để mở cửa và đưa họ vào phòng khách. Nơi đây đã có khoảng ba trăm người khách. Kate bị chói mắt vì đèn treo, ánh nến, kim cương, lụa là, châu báu. Nàng thấy tất cả các nam nữ tài tử trong những phim mà nàng đang xem.

Có một phòng khiêu vũ rất tráng lệ và chung quanh toàn gương. Kate thì thầm hỏi Nick.

- Có những người sống như những bậc vương giả thế này à? Làm sao cuộc sống này có thật được.

- Có những người sống như thế này đây Kate! Một số sống trong một thời gian. Có những người sống suốt đời. Họ kiếm được một gia tài khổng lồ nhờ phim ảnh, ăn tiêu phung phí và rồi không còn gì.

Anh chỉ những ngôi sao nhạc rock ở bên kia phòng, mặc những chiếc áo cổ hở rộng, bó sát người.

- Chắc hẳn cuộc sống của họ thú vị lắm nhỉ?

- Đó có phải là cuộc sống mà cô mong ước không?

Nhưng anh biết chắc nàng không thích.

- Không, tôi nghĩ tôi thật sự không muốn gì khác ngoài cái mà tôi có.

Nhưng nàng có hơn tất cả mọi người trong phòng này, và có nhiều hơn anh. Anh thích nàng. Anh tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ôm và hôn nàng.

Một lát sau, nàng bị một số người vây quanh.

Nick cố gắng tách đám đông để đến bên nàng.

- Cô là Harper, cô là văn sĩ trong chương trình Jasper tối hôm nay. Tôi có thấy cô.

- vâng à!

Nàng cố gắng tỏ ra lịch sự, nhưng không dễ. Gã đàn ông này đã say.

- Làm sao một người như cô lại viết được một quyển truyện về bóng đá.

- Tại sao không?

Nàng đưa mắt tìm Nick, anh đang cố gắng tiến đến bên nàng. Gã đàn ông say sưa tiếp tục:

- Cô biết không, cách đây nhiều năm, có một cầu thủ giống như trong truyện của cô. Hình như là Bill Harper hay Joe Harper gì đó. Anh ta đã giết người rồi quay lại bắn chính mình. Có phải cô biết về anh ta không?

Anh ta chăm chú nhìn nàng. Vậy là có người đã nhớ, Nick có thể nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên mặt nàng.

Gã đàn ông nhắc lại câu hỏi và cười nham nhở.

- Cô muốn kể chuyện của anh ta phải không?

- Không. Dĩ nhiên không!

- Tôi không nghĩ thế!

Kate không nói gì. Nick đã đến được bên cạnh nàng.

- Có chuyện gì thế? – Nick hỏi.

- Hắn ta nói gì làm cô bức mình phải không?

- Không, không...

Nhưng nước mắt đã trào lên mi nàng và nàng nhìn đi nơi khác.

- Tôi rất tiếc, Nick. Tôi cảm thấy không được khỏe. Có lẽ có nhiều sự xúc động... tôi sẽ về bằng taxi.

- Có thật là gã đó không nói gì xúc phạm đến cô không?

- Không, hắn không nói gì cả.

- Anh biết nàng đã không nói sự thật.

- Tôi chỉ muốn về nhà.

Nàng nói như một đứa bé. Và không nói gì thêm nữa, anh ôm chặt nàng, đưa nàng ra xe.

- Kate.

Anh hỏi nàng giọng âu yếm khi họ chờ xe đến.

- Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra đi.

- Không có gì cả, Nick. Em nói thật mà.

Anh nâng cằm nàng lên và nhìn thẳng vào mắt nàng. Hai dòng nước mắt tự nhiên chảy dài xuống má.

- Em chỉ sợ thế thôi. Em chưa bị mọi người vây quanh bao giờ... trong một thời gian dài.

- Anh rất tiếc.

Anh ôm nàng trong tay cho đến khi xe tới. Nàng đứng im, cảm thấy hơi thở ấm áp của anh truyền sang nàng.

- Anh xin lỗi đã quá ngu ngốc để mọi người vây quanh em như thế!

- Không phải lỗi của anh. Em rất tiếc là chuyện này đã xảy ra. Đáng lẽ tối nay anh phải thật vui.

- Anh đã rất vui.

Nàng nhìn anh trìu mến khi bước vào xe.

Không phải lỗi của gã đàn ông say sưa, khi gã vẫn nhớ Tom. Nàng chỉ tiếc là nàng biết rằng một số người vẫn còn nhớ đến câu chuyện đau buồn của một cầu thủ đã một thời lừng danh.

Tại sao họ không nhớ đến những năm tháng tốt đẹp, những năm tháng hạnh phúc của Tom? Họ chỉ nhớ đến giai đoạn kết thúc bi thảm của anh. Nàng ngẩng lên và thấy Nick đang nhìn nàng, anh chưa cho xe nổ máy. Anh muốn đưa nàng về nhà anh, nhưng anh biết rằng anh không thể.

- Em có muốn chúng ta dừng lại nơi nào đó để uống tí gì không?

Nàng lắc đầu.

- Anh đưa em về khách sạn nhé?

Nàng gật đầu ái ngại, và mỉm cười biết ơn.

- Anh thật là tuyệt vời, Nick.

Anh không nói gì suốt con đường về khách sạn. Nàng sợ anh giận nàng, nhưng trông anh không có vẻ gì hờn giận, chỉ có vẻ buồn. Anh đang cảm thấy chán nản.

Nàng muốn anh hôn nàng khi xe dừng trước khách sạn.

- Cảm ơn anh về buổi tối hôm nay, Nick.

- cảm ơn, Kate.

Anh nói dịu dàng.

- Chào tạm biệt.

Nàng nắm chặt tay anh rồi mở cửa bước ra. Người gác cửa đóng cửa xe cho nàng. Nick ngồi nhìn nàng bước vào khách sạn. Anh không bước ra, gọi nàng lại hay cử động gì. Anh chỉ ngồi đó, thật lâu.

Sáng hôm sau, khi anh gọi điện cho nàng, nhân viên khách sạn báo cho anh biết nàng đã rời khách sạn lúc một giờ sáng, ngay sau khi anh đưa nàng về. Anh không biết nàng sống ở đâu và tự hỏi không biết Weinberg biết địa chỉ của nàng không?

14. Chương 18

CHƯƠNG 18

Nàng về lúc bốn giờ sáng, Tillie ra về lúc sáu giờ ba mươi. Bây giờ mới chỉ bảy giờ. Kate đã ngủ được hai tiếng rưỡi.

Tygue đòi tắm cho Bert trước khi đến trường bằng xà bông thơm mà Licia cho nàng. Như mọi ngày nàng đã cười, nhưng hôm nay nàng không cười. Đầu óc nàng vẫn còn luẩn quẩn về những chuyện đã xảy ra ở Los Angeles. Nàng gọi Tygue khi bữa điểm tâm đã sẵn sàng.

- Con có ngoan không Tygue?

Nó không nói gì khi ngồi vào bàn ăn điểm tâm. Nàng cũng im lặng uống cà phê. Bỗng nhiên nàng nhớ ra điều gì đó. Nó ở trong va li.

- Mẹ sẽ trở lại ngay.

Đây không phải là lúc thật sự cho nó món quà này, nhưng có lẽ cả hai cần điều đó.

Nàng đã cảm thấy cô đơn khi lái xe về nhà tối hôm qua. Như thể nàng đã mất mát một điều gì đó. Không ai xua đuổi nàng cả. Mọi việc đều có vẻ ngu xuẩn. Nếu gã đàn ông đó nhớ đến một cầu thủ tên Harper thì đã có sao nào? Tại sao nàng phải bỏ ra về như thế? Nàng biết Stu sẽ rất giận nàng, nàng đã viết cho anh ta mấy dòng và để lại khách sạn:

“Tôi phải về nhà gấp, làm ơn hủy bỏ buổi phỏng vấn của tờ tạp chí phụ nữa. Vô cùng xin lỗi, cảm ơn về tất cả những gì anh đã làm cho tôi. Thân mến. Kate.”

Nhưng có lẽ anh ta giận dữ khủng khiếp. Nàng biết điều đó và nàng cũng tự giận mình nữa. Bỗng nàng cảm thấy một niềm vui nhẹ nhàng khi nhớ đến cảm giác của bàn tay Nick chạm tay nàng lúc nàng nắm tay chào tạm biệt anh.

- Mẹ đang nghĩ gì thế? Trông mẹ ngẩn người ra.

Tygue đã lặng lẽ đi vào phòng và đứng nhìn nàng từ cửa, tay cầm đĩa thức ăn.

- Đừng vừa đi vừa ăn như thế! Con muốn gì? Mẹ trông ngớ ngẩn lắm à? Nói như thế không tốt đâu nhé!

Giọng nàng giận dữ làm nó nhìn xuống đĩa thức ăn.

- Con xin lỗi.

Nó vẫn còn hờn về việc nàng đi Los Angeles.

- Con đi bỏ đĩa thức ăn vào bồn rửa chén rồi trở lại đây.

Nó nhìn nàng rồi đi ra. Nó trở lại ngay với vẻ chờ đợi.

- Chờ đến khi con thấy mẹ đem cho con cái gì.

Nàng đã mua cho nó trong cửa hàng thiếu nhi ở khách sạn với một giá rất đắt.

- cái gì vậy mẹ?

- Mở đi. Nó không cần con đâu.

Nàng đùa nó, đứng nhìn nó mở dây buộc.

- Ồ! Mẹ. Ồ! Mẹ...

Không có chữ nào khác diễn tả niềm vui của nó. Nó cầm bộ quần áo cao bồi lên, cởi bộ quần áo của nó ra và thử quần áo mới với niềm vui tột độ. – Trông con tuyệt quá!

- Ồ! Mẹ!

Nó chạy đến bên nàng và ôm chầm lấy nàng.

- Con đã tha thứ ẹ chưa?

Nàng ôm chặt nó và cười.

- Tha thứ gì hả mẹ?

- Vì mẹ đã đi Los Angeles.

- Chưa. Nhưng con thích bộ quần áo cao bồi này và con yêu mẹ nhất.

- Mẹ cũng yêu con nhất.

Nàng ngồi xuống giường và bế nó lên trong lòng.

- Con phải cởi bộ quần áo mới ra, con không mặc đi học được đâu, con yêu!

- Không, mẹ.

- được rồi, được rồi.

Nàng quá mệt để tranh luận với nó. Đột nhiên nó ngẩng lên nhìn nàng hỏi:

- Mẹ đi Los Angeles có vui không?

- Vui lắm. Mẹ đã xuất hiện trên truyền hình và ở trong khách sạn sang trọng nhất, mẹ đã đi ăn trưa với vài người và đi dự tiệc.

- Nghe có vẻ vui quá nhỉ?

Nàng cười và nhìn nó.

- Khi nào chúng ta đi sa hủ mẹ?

- Cũng sắp rồi. Để mẹ xem. Con có muốn Tillie đưa chon đi đến chỗ Adams hôm nay không? Con có thể cưỡi ngựa trong bộ đồ cao bồi mới này.

Nó gật đầu vui vẻ, nhìn xuống bộ đồ cao bồi mới với vẻ hãnh diện.

- mẹ sẽ vết cho Tillie mấy chữa.

Tygue nhìn nàng với vẻ hoảng hốt.

- mẹ lại đi nữa à?

-Ồ! Tygue... - nàng ôm nó chặt vào lòng.

- Không, con yêu. Mẹ chỉ đi thăm... Mẹ đi đây.

Nàng suýt nói là đi thăm Tom. Nhưng nàng cảm thấy nàng phải đi. Đã lâu quá rồi nàng không đi thăm anh. - Mẹ sẽ cố về sớm và chúng ta sẽ ăn tối với nhau. Chịu không?

Nó gật đầu miễn cưỡng.

- Mẹ nói rồi mà. Mẹ sẽ không rời xa con nữa. Mẹ đi công chuyện trong một hay hai ngày không có nghĩa là mẹ bỏ con một mình. Con hiểu không?

Nó im lặng gật đầu.

- Tốt lắm.

Xe đến đưa Tygue đi học. Kate ngồi trong bếp một lát rồi sửa soạn đi. Nàng cảm thấy còn mệt vì mới ngủ được hai tiếng. Nhưng không còn lúc nào khác nên nàng phải đi bây giờ. Nàng viết vội mấy chữ cho Tillie rồi ra xe khi trời bắt đầu mưa, cơn mưa lất phất tiếp tục suốt con đường đến chỗ Tom. Cơn mưa mùa hạ mát mẻ làm cho nàng muốn ngửa cổ hứng những giọt mưa, hay chạy chân trên đất cỏ. Nhưng nàng không làm gì hơn là đi bộ đến túp lều nhà nơi Tom ở và ngồi xuống. Nàng không có gì nhiều để nói với anh. Nàng không thể nói với anh về Los Angeles, anh sẽ không hiểu. Nhưng hôm nay trông anh vui vẻ. Cơn mưa dường như làm tâm hồn anh lắng dịu. họ ngồi bên nhau, tay trong tay, anh vẫn ngồi trong chiếc xe lăn, nàng ngồi trên ghế dựa và nàng kể cho anh nghe nhiều chuyện. Đó là những chuyện nàng biết khi còn bé, cùng những câu chuyện thường kể cho Tygue nghe trong nhiều năm qua. Tom rất thích nghe chúng. Ngay sau buổi trưa, Tom buồn ngủ và đi ngủ ngay.

Tiếng mưa rơi ru ngủ cả hai người. Nhiều lần nàng phải cố gắng để khỏi ngủ thiếp đi. Khi Tom đã chìm sâu vào giấc ngủ, nàng ngồi một lát, ngắm khuôn mặt thanh thần của anh, nàng nhớ đến Nick Waterman. Nàng không muốn nhớ đến anh ở đây. Đây không phải là chỗ của Nick, mà là của Tom. Nàng hôn nhẹ lên trán anh, vuốt nhẹ tóc anh rồi rón rén ra khỏi phòng.

Đường về nhà thật xa, con đường vắng vẻ và nàng nóng lòng muốn về nhà nhưng không dám lái nhanh như mọi khi vì đường trơn. Cuối cùng nàng phải mở radio để giữ cho được tỉnh táo. Nàng muốn dừng lại nghỉ ngơi một lát, nhưng nàng sợ Tillie về nhà.

Hôm nay thứ sáu, Tillie luôn luôn có vài người khách đến ăn tối với bà, bà phải về sớm. Chỉ còn năm mươi dặm nữa. Nàng nghĩ về chuyến viếng thăm Los Angeles vừa qua, nó không thuộc về nàng, nhưng cũng thú vị khi trở về thăm lại thế giới cũ của nàng thêm một lần. Los Angeles là thế giới của họ. Không phải của nàng.

Nàng cho xe chạy chậm để rẽ vào con đường quen thuộc dẫn đến nhà. Có một chiếc xe trước cổng. Khi thấy nó nàng đạp thắng gấp làm người nàng chồm về phía trước. Làm thế nào... đó là chiếc ferreri xanh đậm và Nick đang đứng bên cạnh Tygue. Nàng dừng xe lại, cảm thấy tim đập mạnh trong lồng ngực, Tygue chạy về phía nàng. Nick chỉ đứng đó nhìn nàng, với một nụ cười nhẹ nhàn. Nàng có thể nói gì d0ây? Làm sao anh có thể tìm được nhà nàng?

Dĩ nhiên thật dễ dàng, anh đã hỏi Stu Weinberg. Tygue chưa kịp để nàng mở cửa xe đã vội vàng khoe.

- Mẹ biết không, chú Nick là một anh hùng bóng đá đó.

- Ồ! Thật à!

Tygue ghét Stu Weinberg dù chỉ gặp anh ta nửa giờ đồng hồ, nhưng nó tỏ ra thật thân phục Nick, anh hùng bóng đá. Rõ ràng anh đã gây được cảm tình với Tygue, nàng bước chậm về phía anh. mắt nàng mệt mỏi, nhưng vẫn ánh lên niềm vui. – Cô dạy học thế nào?

- Tốt. Tôi có thể hỏi anh đang làm gì ở đây thế?

- Nếu cô thích. Tôi đến để gặp cp6 và Tygue.

Và anh nhìn xuống nàng như thể anh muốn hôn nàng, nhưng có Tygue và Bert.

- Anh là một nhà thám tử tài ba.

- Nhà cô không khó tìm, cô có giận tôi không?

Trong thoáng chốc, anh có vẻ lo lắng.

- Tôi nghĩ tôi giận Stu chứ! Không phải anh. Nhưng... - Nàng nhún vai – Tôi quá mệt.

Anh choàng tay qua vai nàng và ôm nàng sát vào người hơn.

- Chắc em không được ngủ. Em về đến nhà lúc mấy giờ?

- Khoảng bốn giờ.

Nàng thích cảm giác có vòng tay anh quanh vai nàng. Họ bước chậm vào nhà. Nàng lo sợ nhìn Tygue nhưng nó dường như không để ý gì. Nàng không thể hiểu được tại sao Nick lại lấy cảm tình với Tygue nhanh chóng thế.

- Tại sao em lại bỏ về sớm thế?

- Em muốn về nhà.

- Thật không? – Anh vẫn không tin nàng.

- Buổi tiệc đã tàn. Đâu còn lý do gì để em ở lại khách sạn xa lạ, khi em có thể về nhà.

Anh nhìn quanh nói và gật đầu.

- Em nói đúng, nhưng sáng nay tự nhiên anh có một cảm giác lo sợ là sẽ không thể gặp lại em lần nữa.

Kate cởi bỏ áo mưa. Nàng mặc quần jeans, áo sơ mi xanh. Bây giờ nàng khác xa với người con gái trong chiếc áo đầm xanh tối hôm trước. “Cô bé lọ lem” đã trở về nguyên dạng.

Nàng ngồi xuống ghế và cười vui vẻ.

Nick thắc mắc nhìn nàng hỏi.

- Chuyện gì làm em cười thế?

- Mọi thứ, anh, Weinberg và em. Buổi tiệc tối hôm qua. Em không thể chọn ra cái nào là thật và cái nào không thật.

Nick cũng cười, rồi anh như chợt nhớ ra điều gì, đến bên túi xách lấy ra một đôi giày cao gót mà cô thư ký của anh phải mất ba tiếng đồng hồ mới chọn mua được.

- Nào! Cô lọ lem. Mời cô sang mang thử chiếc giày này.

Nàng cười lớn, Tillie cũng không nín cười được, Tygue nhảy cẫng lên quanh hai người và Bert cũng sửa âm ỉ như thể nó hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nick cõ đôi giày boots nàng đang mang và xỏ vào chiếc giày cao gót. Nó thật vừa vặn. Anh tỏ vẻ đắc thắng vì đã đoán đúng cỡ chân nàng.

Nàng đứng lên đi thử giày và không nhịn được cười.

- Làm cách nào anh có thể biết được cỡ chân em?

- Anh đoán chừng.

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt xanh tinh quái của anh.

- Anh đến đây lúc mấy giờ?

- Khoảng ba giờ. Sao? Anh đến muộn quá à?

Anh cười và ngồi xuống, bế Bert vào lòng. Anh thính thú nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Kate.

- Anh đến đây lúc ba giờ? Vậy anh làm gì từ lúc đó đến giờ?

Bây giờ đã quá năm giờ.

- Tygue đưa anh đi xem ngựa. Dĩ nhiên có Tillie nữa. Sau đó chúng tôi đi dạo dọc theo bờ sông. Chúng tôi chơi cờ được một lát thì em về.

- Hãy gọi em là Lọ Lem.

Nàng nhìn xuống chân lẫn nữa và tự hỏi không biết có nên nhận đôi giày không.

- Anh lên đây chỉ cốt để cho em đôi giày này à?

- Thật ra anh có việc phải đi qua đây. Anh có thuê một cái nhà ở Santa Barbara. Anh định đến đó vào cuối tuần này.

Nàng không tin anh lắm.

- Anh có thể mời em và Tygue đến đó vào ngày mai không?

Trông anh tràn trề hy vọng, nhưng Tygue nhảy ngay đến trước mặt anh, lắc đầu quầy quậy.

- Không.

Nàng mắng Tygue.

- Tygue! Ngoan đi nào.

- Nhưng mẹ của Joey mới con đến vào cuối tuần. họ mới mua hai con dê và cha của Joey nói ông ấy mua một con ngựa con ngày mai.

Nó nhìn mẹ năn nỉ.

- Mẹ cho con đi nhé!

- Được rồi, và nói Joey đến đây vào cuối tuần tới.

- Để con đi gọi điện thoại báo cho Joey nhé?

- Đi đi.

Tillie ra về lúc Tygue phóng vào bếp gọi điện thoại cho Joey. Kate nắm tay Nick. Anh ngồi xuống bên cạnh ghế của nàng.

- Em muốn biết anh làm cách nào mà lấy được cảm tình của Tygue nhanh thế? Anh thật may mắn lắm đấy!

- Anh chỉ hứa đưa em và Tygue đi Disneyland.

- Thật không?

Anh gật đầu và cẩn thận cởi giày cho nàng.

- Tygue đã chấp thuận. Nó nghĩ đi Disneyland là một ý kiến tuyệt vời. Nó cũng mời anh đi San Francisco để gặp dì Licia. Anh hy vọng em không phiền chứ!

- Không sao. Dì Licia chắc sẽ mến anh lắm. Nhắc đến Licia em mới chợt nhớ, anh dùng Martini nhé? Chị Licia rất thích uống Martini. – Licia là chị em à?

- Không, chị ấy là bạn thân nhất của em. Chị ấy rất nuông chiều Tygue, anh uống Martini nhé?

- Cho anh ly cà phê thôi. Mà này anh có làm phiền gì đến cuộc sống riêng tư của em không?

- Có.

- Tốt lắm.

Rồi anh bỗng trở nên nghiêm trang và không nói đùa nữa.

- Anh đã hỏi Stu xem anh có gặp đối thủ nào khi anh đến đây không, anh ta nói anh ta không nghĩ thế, nhưng anh không biết chắc. Anh ta đề nghị anh cứ thử thời vận. Anh không làm phiền em khi anh đến đây chứ?

Anh tỏ ra bồn chồn. Trông nàng thật đau khổ trong bữa tiệc hôm kia và anh không muốn thấy nàng như vậy nữa.

- Dĩ nhiên, anh không làm phiền gì em cả. Tygue dường như cũng mến anh. Nó là đối thủ duy nhất của anh ở đây.

Nàng đứng lên đi pha cà phê cho anh. Tóc nàng buông thả, anh nghĩ trông nàng bây giờ còn đẹp hơn cả hôm xuất hiện trên truyền hình.

Anh hỏi lại cho chắc chắn.

- Tygue là người duy nhất ở đây có thể phản đối anh à?

Anh hỏi chậm chạp và cẩn thận như sợ nàng không hiểu.

- Đúng vậy.

Anh cười vui vẻ và theo nàng vào nhà bếp vừa lúc Tygue cúp điện thoại.

- Được rồi mẹ ơi! Mọi việc đều xong xuôi. Cha Joey sẽ đón con vào sáng mai và chở con về nhà chiều chủ nhật.

Nó nhìn cả hai một cách vui vẻ như thể nó biết Nick đã lâu lắm rồi.

- Con có muốn ăn tối bây giờ không? Con có biết Nick sẽ đưa chúng ta đi Disneyland không?

Tygue vội rời phòng đi tìm chú gấu Willie, không kịp trả lời câu hỏi của nàng.

Nick nhận xét.

- Thằng bé thật hiếu động.

- Vâng, nhưng nó rất ngoan và em thương nó lắm.

- Em là một người mẹ tốt. À! Bây giờ chúng ta ăn tối với gì vậy nhỉ?

- Có nghĩa là anh muốn ở lại ăn tối à?

- Nếu không phiền em.

- Không có gì phiền đâu.

Nàng trao cho anh ly cà phê và ngồi xuống chiếc bàn trong nhà bếp.

Anh hỏi nàng.

- Em có hạnh phúc khi sống ở đây không, Kate?

Nàng nhìn anh một cách chân thành và gật đầu.

- Vâng, rất hạnh phúc.

- Có những người tốt trong cuộc sống của em không?

Tự nhiên anh muốn biết rõ về nàng.

- Vâng, họ rất tốt. Anh đã gặp tất cả rồi đấy! Trừ Licia thôi. Tygue, Tillie và Bert.

- Em nói nghiêm trang đấy chứ? Em chỉ sống với Tygue thôi à?

- Em đã nói với anh, em là nhà ẩn sĩ mà, em thích sống như thế!
  - Khi em lập gia đình cũng như thế này à?
  - Không, khác chứ!
  - Tygue có nhớ cha của cháu không? - Giọng anh thật nhẹ nhàng.
  - Cháu không nhớ được. Cha cháu chết trước khi cháu sinh ra.
  - Ồ! Thật tội em quá! Kate.
  - Chuyện đó đã lâu lắm rồi.
  - Và em vẫn sống một mình.
  - Không, em có Felicia. Chị ấy thường đến đây với em.
- Họ ngồi im lặng một lát trong bếp. Cuối cùng anh hỏi:
- Em sẽ đến Santa Barbara ngày mai chứ?
- Nàng nhìn anh trù mến và gật đầu.
- Vâng.

15. Chương 19 - 20

CHƯƠNG 19

Kate tìm ra nhà anh một cách dễ dàng theo địa chỉ anh đã vẽ cho nàng. Nàng không muốn anh để đón. Nàng chỉ phải mất nửa giờ, nhưng việc tự lái xe giúp nàng có thì giờ suy nghĩ. Nàng không biết rõ tại sao nàng lại bằng lòng đến thăm anh, ngoại trừ việc nàng thích anh và nói chuyện với anh nàng thấy thoải mái. Đêm hôm trước anh đã ở đến mười một giờ khuya, nàng quá mệt và buồn ngủ. Anh hôn nàng khi chào tạm biệt nàng. Đó là một buổi tối thật đáng yêu. Họ đã đốt lửa và ngồi nướng bắp. Tygue khoe anh bộ quần áo cao bồi mới của nó.

- Em đã mua bộ quần áo ở đâu vậy?
- Ở khách sạn.

Nàng đã mua cho con trai một bộ quần áo mà tất cả những đứa trẻ khác đều mơ ước.

- Anh mong ước anh được là con của em.

Anh muốn hôn nàng nhưng có Tygue ngồi đó. Anh biết nàng không thích anh làm như thế.

Nhà của anh ở Santa-Barbara màu trắng, có năm cửa hình con hải âu biển. Nàng nắm cánh con hải âu biển gõ mạnh vào cửa và lui ra sau. Ngôi nhà nằm trên một ngọn đồi nhỏ trông ra biển. Có ba cây liễu cạnh rìa xuống mặt nước. Nó thật tương phản với ngôi nhà đơn sơ của nàng. Nhưng ngôi nhà này thiếu vẻ ấm cúng mặc dầu rất đẹp.

Anh đi chân đất ra mở cửa.

- Cô bé lọ lem.

Mặt anh sáng lên khi thấy nàng.

- Em có phải mang chiếc giày đánh rơi để anh nhận ra em không?
- Nghe có vẻ như anh đang làm việc vất vả lắm nhỉ?

Nàng theo anh vào nhà và chú ý cách trang hoàng theo lối Mỹ thời xưa. Đúng như nàng chỉ ngôi nhà thật đẹp nhưng thiếu vẻ ấm cúng. Thật đáng tiếc bởi vì trong nhà toàn những đồ vật tuyệt vời.

- Anh thích đến đây nghỉ ngơi. Người chủ ngôi nhà này không bao giờ ra khỏi Los Angeles. Vì thế thỉnh thoảng anh đến đây khi anh có thời gian. Anh đang vẽ mấy con hải âu.

- Anh cần vẽ thêm mây vào. Anh có màu trắng không?

- Có. Đằng kia.

Anh cười với nàng. Nàng xắn tay áo sơ mi và hai ống quần Jeans lên.

- Em có muốn mặc quần áo cũ của anh không, Kate? Anh không muốn làm em nhăn quần áo.

Anh nói nghiêm trang nhưng nàng bật cười lớn. Nàng mặc bộ quần áo cũ và bên trong đó là chiếc bikini nhỏ màu cam.

- Tygue thế nào?

- Tốt lắm. Nó gửi lời thăm anh. Nó đi từ sáng sớm để xem những con dê đó. Nó cũng muốn có một con.

- Em nên mua cho Tygue con ngựa.

- Đó là điều nó đang đòi. Có thể anh muốn mua cho nó một con.

Nàng nói đùa anh. Nhưng anh tưởng thật làm nàng vội nói:

- Nick, em nói đùa đấy! Em đã cự với chị Felicia khi chị đòi mua cho nó một con cách đây hai năm.

- Anh phải gặp chị Felicia của em mới được. Em đã biết chị ấy bao lâu rồi?

- Lâu lắm rồi. Em gặp chị ấy khi em đang làm kiểu mẫu cho...

Nàng bỗng ngừng lại như chợt nhớ ra điều nàng cần giấu.

- Em nghĩ anh không biết à? – Anh mỉm cười với nàng.

- Nói đi, em yêu! Anh là đạo diễn. Anh có thể nói người nào nên làm kiểu mẫu, vũ ba lê, cử tạ...

- Em là lực sĩ cử tạ.

Nàng nói đùa.

- Em đang vẽ những đám mây quá lớn đó, cô bé lọ lem.

- Anh có thích chúng không?

- Chắc chắn có.

- Anh biết không, em đã nói dối Stu Weinberg là em không bao giờ làm kiểu mẫu.

Anh tiến đến bên nàng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên và hôn nàng.

- Anh yêu em, Kate.

Anh nói và nhìn nàng. Anh đã nói thật. Nàng không nói gì và không biết nói gì. Nhưng nàng nghĩ anh không thể yêu nàng. Anh không biết gì về nàng. Anh đã nói như thế với mọi người. Nàng đẩy nhẹ anh ra và nói:

- Anh tưởng là anh yêu em à? Đó là một lời dối trá.

Nhưng anh nhìn nàng một cách thành thật. Rồi nói.

- Chúng ta đi ăn trên bãi biển đi.

Nàng gật đầu và họ cùng nhau đi ra ngoài. Một tay ôm nàng, tay kia anh xách giỏ thức ăn nặng. Anh có tầm vóc to lớn mạnh mẽ như Tom ngày xưa. Bây giờ Tom không còn tí sức lực nào của đạo trước vì đã trải qua nhiều năm trong chiếc xe lăn.

- Em có muốn bơi một chút không, Kate?

- Em rất thích.

Nàng đặt hoàn toàn tin tưởng ở anh.

- Anh cũng thế.

Anh nhìn nàng bỏ quần áo ngoài để lộ ra bộ bikini vàng một cách tự nhiên và thân mật làm nàng buồn cười.

- Đồ anh đuổi kịp em.

Với đôi chân dài thanh tú, nàng chạy nhanh ra biển. Anh đuổi theo và phóng xuống biển trước nàng. Nước biển thật ấm. Nàng đã đến sát bên anh. Anh tìm cách dìu nàng xuống nước, nhưng nàng tránh né nhanh nhẹn. Anh đuổi theo và nắm huyệt nàng làm chiếc áo tắm nàng suýt sút ra. Anh và nàng cùng cười. Rồi anh ôm chặt nàng và hôn nàng thật lâu.

Họ bơi được một tiếng đồng hồ, đến khi Kate cảm thấy đói. Nàng nắm tay anh và chạy lên bờ. Nàng nằm xuống chiếc khăn tắm mà anh trải trên cát, anh ngồi xuống bên nàng, vừa mở túi đồ ăn vừa hỏi.

- Kate, bố mẹ em đã chết thật à?

Nàng nhìn anh một phút và quyết định nói với anh sự thật, ít nhất về chuyện đó.

- Bố mẹ em đã từ em.

Anh chợt ngừng mở túi đồ ăn, nhìn nàng chăm chú.

- Em nói nghiêm trang đấy chứ?

Về xúc động của anh làm nàng buồn cười. Chuyện đó xảy ra cách đây quá lâu rồi, và đã không thành vấn đề với nàng nữa.

- Vâng, em nói thật đấy! Em đã không làm theo lời bố mẹ vì thế họ đã từ em. Họ nghĩ em đã phản bội họ.

- Em có anh chị gì không?

- Không, em là con một.

- Và họ đã làm thế với đứa con duy nhất? Em đã làm gì vậy?

- Lấy người mà bố mẹ em không thích.

- Thật à?

- Vâng, em đã bỏ học đại học ngay từ năm đầu và đến sống với anh ấy. Rồi chúng em lấy nhau, họ không đến dự đám cưới. Từ đó bố mẹ em không gặp em nữa. Bố mẹ em nghĩ anh ấy không xứng đáng với em.

- Đó là cái giá mà người đàn ông phải trả.

- Anh ấy rất xứng đáng. – Nàng nói nhỏ nhẹ.

- Thật tốt khi nói về một người khác như thế. Anh ấy chắc hẳn phải là một người đặc biệt.

Nàng mỉm cười.

- Vâng.

Nick im lặng. Nàng giúp anh sửa soạn bữa ăn trưa. Nàng bỗng nhận thấy một vết gì hơi đau khổ trên mặt Nick.

- Nick.

Anh ngẩng lên nhìn nàng ngạc nhiên. Anh như bừng tỉnh sau khi chìm vào sự suy nghĩ riêng.

Nàng nắm tay anh.

- Tất cả những chuyện đó xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Chúng làm em đau khổ nhiều, nhưng bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Tất cả đã qua. Và...

Nàng không muốn nói nhưng nàng biết nàng phải nói.

- Và... anh ấy cũng vậy.

Mắt nàng sáng lên một phút và Nick kéo nàng sát vào anh.

- Anh xin lỗi, Kate.

- Không, anh không có lỗi gì. Bây giờ em cảm thấy hạnh phúc vì có anh.

- Em yêu, một ngày kia...

Nhưng anh không dám nói tiếp, anh chỉ mỉm cười nhìn nàng.

- Cái gì anh?

- Một ngày kia...

Nàng nhìn anh khẩn khoản.

- Một ngày kia, lộ lem. Anh muốn em trở thành bà Waterman.

Nàng mở to mắt nhìn anh.

- Nhưng anh điên rồi Nick. Anh còn chưa hiểu rõ em.

- Anh đã hiểu em và anh sẽ hiểu em thêm nữa, dĩ nhiên với lời hứa của em.

Anh đưa nàng miếng bánh mì và hôn môi nàng. Nhưng nàng tỏ ra nghiêm trang.

- Điều đó làm em không vừa lòng hả Kate?

- Không, không phải. Nhưng Nick, em sẽ không bao giờ lập gia đình nữa. Em nói nghiêm trang đấy!

Anh tiếc là đã đề cập vấn đề này quá sớm.

- Tại sao không?

Nàng muốn nói.

- Bởi vì chồng em chưa chết.

Nhưng nàng không thể.

- Em không thể bởi vì em chưa nghĩ đến điều đó.

Họ ăn trưa, rồi nằm bên nhau trong ánh nắng mặt trời một lát trước khi trở xuống nước lần nữa.

Đến bốn giờ chiều, họ mệt nhoài vì bơi nhiều.

- Chúng ta về thôi.

Họ chậm chạp trở về nhà.

- Chúng ta nên đi vào ngõ sau, chủ nhà sẽ hoảng sợ nếu chúng ta rải cát khắp nhà anh ta.

Nàng theo anh vào ngõ sau, anh chỉ cho nàng phòng tắm. Anh mở vòi tắm, nàng mỉm cười đến đứng chung với anh. Anh phủi những hạt cát bám trên lưng nàng. Anh bỗng xoay người nàng lại và dưới những tia nước ấm áp anh ôm ghì và hôn nàng.

- Em yêu anh hoang tử ạ!

- Em có chắc không? - Giọng anh thật nghiêm trang.

- Vâng, em chắc. Em yêu anh.

Anh kéo nàng sát vào người và ôm nàng thật lâu. Anh nhẹ nhàng quấn chiếc khăn tắm hồng to quanh người nàng và bế nàng lên phòng ngủ của anh. Đó là một căn phòng thoáng mát trông ra biển.

Nàng nằm trong vòng tay anh rồi ngủ thiếp đi. Khi nàng thức giấc, trời đã tối.

- Nick?

- Anh đây, em yêu.

Nàng mỉm cười rồi gối đầu lên tay anh. Nàng bỗng kêu lên.

- Ồ! Trời ơi.

Anh lo sợ hỏi.

- Chuyện gì thế, Kate?

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em mang thai.

Anh mỉm cười và hôn lên mũi nàng.

- Như vậy Tygue sẽ có em trai hay em gái.

- Em nói nghiêm trang đấy!

- Anh cũng nói nghiêm trang đấy! Anh không mong gì hơn.

- Trời ơi! Nick. Em chưa bao giờ nghĩ là sẽ có thêm một đứa con nữa. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có con.

- Có lẽ tại em ghét điều đó.

- Không, em thích điều đó vì em yêu anh, Nick. CHƯƠNG 20

Nàng ngồi im lặng bên anh thật lâu, rồi nhìn anh, nàng hỏi.

- Anh có luôn luôn làm như thế này không?

- Em muốn nói gì, Kate?

- Em xin lỗi... em chỉ muốn hỏi anh có nhiều bạn gái không?

Nàng nói nhẹ nhàng như có lỗi khi nhìn thấy thoáng nét đau khổ trên khuôn mặt anh.

- Khi anh còn trẻ, anh đã theo đuổi bất cứ cô gái nào mà anh thích. Nhưng cuối cùng anh thấy không còn thích thú gì trong việc săn đuổi các cô gái nữa. Cuộc sống ở Hollywood đã thật trống rỗng, vô vị và ích kỷ. Đàn bà đến với anh để họ tiến lên trong nghề nghiệp, để tiến gần tới Jasper Case, để được nổi tiếng, được mời đến các buổi tiệc sang trọng hoặc chỉ để ăn một bữa ăn không tốn tiền. Em có biết là anh được gì không? Số không. Vậy thì bận tâm làm gì? Anh đã cô đơn như em trong căn nhà sang trọng và những đồ đạc thật đẹp. Đó là lý do vì sao anh đã tìm gặp em. Anh không thể để mất em, nhất là sau bao nhiêu năm chờ đợi. Anh cũng không biết rằng anh đã chờ em, và em cũng vậy, em đã chờ anh.

Anh nói đúng, nàng đã chờ, nàng cố tránh điều đó. Nàng đã tự nhủ sẽ không gặp anh nữa. Nhưng nàng biết có một điều gì đó một cảm giác lạ lùng nằm sâu trong tâm hồn nàng... một lời thì thầm... một lời hứa...

- Anh yêu em, Kate. Anh không thể giải thích điều đó. Anh chỉ mới biết em vài ngày. Nhưng anh biết điều đó đúng. Anh sẽ cưới em hôm nay nếu em đồng ý.

Nàng mỉm cười với anh và ngã đầu trên vai anh. Nàng hôn nhẹ vào cổ anh. – Em biết. Nhưng điều đó không thể tin được phải không anh?

- Anh có nghe nhiều câu chuyện kể những cặp vợ chồng sống với nhau năm, mười năm rồi bất thành linh một trong hai người gặp một người nào đó, yêu và lấy người đó chỉ trong một hay hai tuần. Điều đó đã xảy ra với anh.

Anh nằm xuống bên nàng và hôn nàng.

- Kate?

- Cái gì, anh yêu?

- Em nói nghiêm trang là em s4 không bao giờ lấy chồng nữa chứ!

Nàng gật đầu và nhìn kỹ anh trước khi trả lời.

- Vâng.

- Tại sao?

- Em không thể giải thích được. Em chỉ biết rằng em không thể.

- Điều đó không có nghĩa gì cả.

Nàng nhìn anh tròng trành.

- Tất cả những điều mà em có thể nói với anh là em sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn, trừ hôn nhân.

Anh không đề cập gì đến hôn nhân nữa.

Kate chợt giật mình khi nhìn đồng hồ.

- Ồ! Trời ơi!

- Chuyện gì thế?

- Tygue nó sẽ về lúc bốn giờ. Em quên.

- Đừng lo, em yêu. Mới chỉ ba giờ. Em có muốn gọi điện cho bố mẹ Joey không?

- Có lẽ em nên gọi. Đáng lẽ em nên làm điều đó tối hôm qua.

Không biết có chuyện gì xảy ra cho nó không?

- Em gọi điện cho Tygue đi, trong khi anh tắm.

Năm phút sau nàng vào tắm chung với anh.

- Mọi việc cả chứ?

- vâng, nó không có vẻ gì nhớ em cả.

- Dĩ nhiên rồi. Hai chú dê mới mua đã làm nó quên mọi chuyện. Cha Joey có mua ngựa con cho Joey không?

- Mua hai con. Một con nữa cho chị của Joey.

- Ông ấy có vẻ là người đàn ông tốt nhỉ!

- Anh cũng thế!

Họ hôn nhau dưới những tia nước ấm áp.

- Chúng ta đi về thôi.

- Em xin tuân lệnh.

Nàng thật vui. Anh là một người yêu, một người cha và là một người bạn tốt. Anh cũng đúng là một người chồng tuyệt vời khi anh muốn lập gia đình.

Họ mặc quần áo và rời nhà hai mươi phút sau đó. Nàng đứng bên anh với dáng điệu buồn bã khi anh khóa cửa trước. Anh quay lại nhìn nàng, kéo nàng sát vào anh với một nụ cười.

- Em yêu, chúng ta còn ghé lại nơi đây nhiều lần.

Nước mắt bỗng tràn lên mi. Ngày nghỉ cuối tuần thật vui và nàng không muốn nó qua đi. Nàng muốn ở Santa Barbara với Nick mãi mãi. Nhưng bây giờ nàng phải trở về với thực tế, phải trở về làm mẹ và phải đi thăm Tom.

- Anh có thể sử dụng ngôi nhà này mỗi cuối tuần. Người chủ không bao giờ đến đây. Vì thế nó là của chúng ta, và anh cũng có thể từ Los Angeles đến chỗ em mỗi đêm. Sau khi chương trình truyền hình chấm dứt, anh sẽ ở cạnh em suốt đêm và sẽ ra đi khi Tygue thức dậy.

- Nick. Làm như thế thật điên rồ.

Nhưng nàng cũng phải công nhận là nàng rất thích sự sắp đặt của anh.

- Chúng ta cứ thử xem sao và em cũng nên đến Los Angeles để thử thời vận.

- Còn Tygue thì sao?

- Tygue sẽ cũng thử thời vận với chúng ta. Hãy tin anh, anh nghĩ anh có thể xoay sở được.

- Em nghĩ anh có thể làm nó yêu mến anh.

- Như thế mọi việc đã dần xếp xong xuôi rồi nhé! Em hài lòng chưa?

Nàng gật đầu mỉm cười sung sướng khi anh vòng tay ôm nàng và họ cùng bước xuống những bậc thang để ra xe.

- Anh có muốn theo em về không?

Anh lắc đầu khi mở cửa xe làm nàng ngạc nhiên.

- Không, anh nghĩ em cần một thời gian với Tygue. Anh có một số công việc phải làm ở Santa barbara. Anh sẽ đến em lúc sáu giờ.

Nàng bỗng cảm thấy ghen, chắc hẳn anh có một người đàn bà nào đó ở Santa barbara. Anh đoán được ý nghĩ nàng nên cười nói.

- Em yêu, em thật hoàn hảo và anh yêu em.

Anh đến bên nàng và ôm nàng.

- Trông em như sắp sửa giết một người nào đó.

- Đúng vậy.

- Anh hy vọng người em muốn giết không phải là anh chứ?

- Không, em không muốn giết một người đàn bà mà em tưởng tượng là anh sắp đi thăm.

- Kate, anh thành thật nói với em rằng anh không có người bạn gái nào trong thành phố này. Bây giờ em hãy lên xe, và về nhà đi.

Anh mở cửa xe và nàng bước vào. Anh đóng cửa xe cẩn thận và nghiêng mình vào trong xe hôn nàng lần cuối.

- Lái xe cẩn thận em nhé!

- Vâng, gặp lại anh lúc sáu giờ.

Anh chờ xe nàng đi khuất mới vào xe của anh và chạy về hướng thành phố.

16. Chương 21 - 22

CHƯƠNG 21

- Mẹ ơi! Có chú Nick đến.

Tygue hét lên khi thấy chiếc Ferrari xanh của Nick chạy chậm lại rồi đậu trước cổng.

Nick bước ra khỏi xe, nhắc bóng Tygue lên.

- Những chú dê thế nào?

- Thật tuyệt vời! và Joey có hai con ngựa nữa, một con định cho chị Joey, nhưng chị ấy bị té ngựa nên chị ấy sợ nó lắm, thật là con ngựa vĩ đại.

- Chắc chắn rồi.

Anh đặt nó xuống và quay vào xe lấy mấy thứ.

- Tygue, lúc lớn lên, khi cháu đi thăm bạn gái, cháu nhớ mua tặng cô ấy hoa và kẹo nhé! Vì thế...

Anh trao bó hoa tử đinh hương và Uất Kim Hương cho nàng, đưa cho Tygue một hộp lớn gói giấy hoa.

- Mẹ cháu có hoa, cháu có kẹo.

Tygue tỏ ra rất vui sướng.

- Anh đã làm hư mẹ con em, Nick.

Anh vòng tay quanh vai nàng và nắm tay Tygue rồi họ cùng bước vào nhà. Đó là một đêm hè ẩm áp với những ngọn gió thoảng mang khí lạnh ngọt ngào. Tối nay họ không cần đốt lò sưởi, tắt cả ngòi trên sàn nhà, hát và ăn khoai tây chiên, nói chuyện cho đến khi Tygue đi ngủ. Nó đã ngủ say lúc họ rời phòng. Nick ôm ghì lấy nàng ngay khi nàng vừa đóng cửa. Anh bế nàng và đặt xuống giường.

Anh nhìn quanh và vui vẻ nói.

- Trông như một khu vườn. Có hoa và vảy cối khắp phòng.

- Anh đã làm gì ở Santa Barbara?

- Mua sắm một ít, đi bộ và nhớ em nhiều.

Anh nói xong, ngồi xuống giường và ôm nàng trong tay. Nàng đã quên tất cả những gì anh làm ở Santa Barbara.

Hôm sau khi trở về Los Angeles, anh đã gọi cho nàng ba lần. Anh ra về lúc sáu giờ ba mươi, nửa tiếng trước khi Tygue thức giấc. Anh đã thực hiện theo chương trình mà anh đã đề ra. Nàng tự hỏi anh có thể chịu đựng như thế được bao lâu.

Có một bưu kiện gửi cho Tygue tại bưu điện Santa Barbara. Nàng nghĩ chắc của Licia.

Nàng phải mất nửa tiếng đồng hồ để tìm bưu kiện theo địa chỉ ghi trên thư. Nhưng khi đến nơi, nàng tưởng mình lầm vì đó không phải là bưu kiện mà là nhà riêng. Nàng vừa định quay xe đi thì một người đàn ông trong nhà chạy ra hỏi.

- Cháu là Tygue Harper?

- Vâng. – Tygue nhanh nhẩu trả lời.

- Chúng tôi có một kiện hàng gửi cho cháu.

Ông ta nheo mắt nhìn Kate.

Kate hỏi.

- Đây có phải là bưu kiện không?

Tygue hết nhìn mẹ lại nhìn người đàn ông với dáng điệu háo hức.

- Không nhưng tôi có một kiện hàng gửi cho cháu.

Kate bỗng hiểu ra. Gói hàng chắc chắn hân của Nick. Nàng bật cười vui vẻ.

Người đàn ông đội mũ cao bồi mở cổng, dắt tay Tygue dẫn đến chuồng ngựa, trong đó có một con ngựa con màu nâu tuyệt đẹp.

- Cháu có thấy con ngựa con này không?

Tygue gật đầu.

- Đây là gói hàng của cháu, Tygue. Nó thuộc về cháu đấy!

- Ô! Ô! Mẹ ơi!... Tuyệt quá!

Nó chạy về phía ngựa con và ôm chầm lấy cổ ngựa. Con ngựa có dây cương đỏ và chiếc yên mới bóng loáng. Kate nhìn mặt Tygue và ước mong Nick cũng có mặt ở đây lúc này. Người đàn ông cho tay vào túi áo, rút ra hai lá thư, một cho Tygue và một cho Kate.

- Con có muốn mẹ đọc nó cho con nghe không?

Nàng biết nó quá xúc động để đọc bất cứ chữ nào.

- mẹ đọc đi.

Nàng mở thư cẩn thận và đọc lớn:

“Chú nghĩ con ngựa này sẽ rất hợp với bộ quần áo cao bồi mà mẹ cháu mua ở Los Angeles. Nó là của cháu. Mong gặp cháu sớm. Hãy đặt một cái tên thật cho nó. Mong gặp cháu sớm. Nick”.

-Ồ! Con có thể giữ con ngựa này được không mẹ?

Nàng nhìn nàng lo lắng hỏi. Nàng gật đầu.

- Mẹ nghĩ được. Nick đã bảo nó là của con mà. Con sẽ đặt tên nó là gì?

- Tên nó là Brownie.

Lần này nó không cần hỏi ý kiến chú Gấu Willie nữa. Nó tìm ngay ra tên.

Đến lượt nàng mở lá thư Nick viết cho nàng.

“Mười lăm phút để mua hoa. Mười phút để mua Sôcôla, Năm phút tìm số điện thoại của chuồng ngựa. Hai mươi phút để đến đây. Năm mươi lăm phút để chọn ngựa và xếp đặt mọi việc. Năm phút nghĩ đến em. Tất cả hai tiếng đồng hồ. Anh yêu em, mong gặp lại. Nick”.

Rồi anh viết thêm phần tái bút, giải thích anh đã làm tất cả những gì cần thiết để gởi ngựa lại đây, trừ khi nàng muốn đưa nó đến trang trại Adams, nhưng họ có thể bàn lại việc đó sau.

Khi anh đến nhà nàng vào nửa đêm, họ đi vào phòng ngay. Nick đặt mình thoải mái trên giường. Kate mỉm cười với anh.

- Anh mệt lắm phải không?

- Không mệt lắm. Anh chỉ mong đến đây sớm. Đường đến đây dường như dài vô tận.

Anh ngồi lên, giang rộng đôi tay. Nàng đứng nhìn anh mỉm cười, rồi bước chân về phía anh và ngồi xuống bên anh. Anh kéo nàng sát vào mình.

- Tối nay em có cảm thấy e thẹn nữa không, Kate?

- Có thể một chút thôi.

Họ lại cười và anh hôn nhẹ lên môi nàng. Họ đã nằm bên nhau hàng giờ. Anh ngồi dậy đốt một điếu thuốc và lần đầu tiên trong nhiều giờ qua anh chợt nhớ đến Tygue.

- Tygue thế nào em? Nó có thích chú ngựa đó không?

- Anh nói đùa hả? Nó chết mê chết mệt với chú ngựa đó.

Anh bỗng nghiêm trang nói với nàng.

- Anh sẽ ở đây thời gian thật lâu, đến chừng nào em còn muốn anh ở đây. Anh sẽ không đi đâu nữa.

Đó là điều mà Tom đã nói. Nhưng cuộc sống không như anh mong muốn.

- Anh muốn ở đây, nhưng anh không bao giờ biết số phận sẽ như thế nào với anh.

Anh nghiêng về phía nàng và nâng mặt nàng lên.

- Anh yêu em nhất là tính lạc quan ở em.

Nàng nhìn anh với một nụ cười sung sướng. Nàng nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ sáng.

- Ngày mai anh sẽ mệt đấy!

- Còn em thì sao? Em có thể ngủ lại sau khi Tygue đi học chứ?

Anh lo lắng nhìn nàng. Hôm nay nàng cũng làm việc quá nhiều, nh có thể ngủ thêm khi trở về la. Anh không phải đến phim trường cho đến ba giờ chiều. Mọi chương trình đều được sắp đặt cẩn thận nên anh ít khi phải rời nhà trước hai giờ, trừ khi có hẹn ăn trưa với ai. Kate thở dài khi trả lời câu hỏi của anh.

- Không, sáng mai em phải đi dạy học.

- Đi dạy à?

Nàng gật đầu, mặc dầu nàng không muốn nói dối anh.

- Có thể hôm nào đó anh đi với em được không?

Anh muốn xem em làm gì?

Anh nhìn mắt nàng và ngạc nhiên thấy trong đôi mắt đó như giấu giếm một điều gì vô cùng bí ẩn. Nàng vội nhìn đi nơi khác trước khi trả lời.

- Họ không đồng ý cho em đưa bất cứ người nào đến đó. Đó là một nơi rất khó khăn.

- Em có thích công việc đó không?

Nàng gật đầu.

- Vâng, em rất thích.

Trời ơi, nàng không muốn đề cập đến vấn đề này một chút nào. Nàng không thể nói với anh về Tom.

- Em không thể kiếm chỗ dạy học ở gần nhà được à?

Nàng lắc đầu. Anh không muốn hỏi thêm nữa. Nàng vui mừng là anh đã không hỏi nàng dạy môn gì. Khi đồng hồ báo thức điểm sáu giờ, cả hai đều không tiếc một đêm không ngủ. **CHƯƠNG 22**

Anh vừa đến và Kate tháo cà vạt cho anh, trông nàng cũng mệt mỏi như anh. Hôm nay là một ngày mệt mỏi đối với Tom nữa. Anh bị cảm lạnh và sưng cổ họng. Anh đã khóc hai lần.

- Em đã đi dạy về rồi đó à?

- Vâng. Buổi truyền hình hôm nay thế nào anh?

- Cũng như mọi khi.

Anh kể tên ba siêu sao của Hollywood trong chương trình tối nay, nhưng anh không muốn nói về buổi truyền hình.

Anh muốn hỏi nàng về những điều anh đã thắc mắc nhiều tuần lễ qua. Tại sao bố mẹ nàng đã từ nàng? Những năm tháng sống một mình với Tygue và về việc dạy học của nàng. Khi ngồi uống tách cà phê thứ ba tại sân thượng ở Los Angeles, anh bỗng cảm thấy rất muốn biết những điều trên, và anh đã có những sự kiện để trả lời cho câu hỏi trên. Qua quyển truyện mà nàng viết, nàng tỏ ra biết quá nhiều về bóng đá. Anh liên kết câu chuyện mà một người bạn trong phim trường đã kể cho anh.

- Tôi tìm thấy những tờ báo nói về một cầu thủ tên Tom Harper. Anh ta là một cầu thủ lừng danh của Mỹ cách đây mười năm. Tôi nghĩ anh ta rất dễ mến, anh hùng số một của Mỹ.

Anh là một cầu thủ chuyên nghiệp trong tám, chín năm cho đến khi sự nghiệp của anh bắt đầu xuống dốc. Tôi không nhớ chi tiết lắm, nhưng hình như anh ta đã làm một điều gì điên khùng, như bắn huấn luyện viên hay đội trưởng gì đó rồi tự sát.

- Tự sát à?

Nick cũng đang nhớ lại câu chuyện đó. Anh đã gặp Tom một hay hai lần. Mọi người mới chóng quên làm sao, sáu, bảy năm trước có lẽ đó là một tin gây chấn động.

Người bạn anh tiếp tục.

- Tôi không nghĩ là anh ta đã chết. Anh ta chỉ bị thương. Cuối cùng họ đưa anh ta đến một Viện an dưỡng ở Carmel và tôi đoán, sau đó mọi người đã quên anh. Dường như không ai biết anh ta còn sống hay đã chết. Tôi không biết tên Viện an dưỡng mà họ đã đưa anh ta đến. Có người nói Tom Harper chỉ bị thương ở chân. Anh ta dường như không biết chuyện gì đã xảy ra, anh ta như một đứa bé con. Chỉ có một vài tin tức về người vợ. Cô ấy đến Stanford trong vài tháng, sống với Tom Harper năm đầu, đi du lịch đây đó với anh ta. Cô ấy là một người mẫu thời trang trong một thời gian và rất đẹp. Bố mẹ cô ấy thuộc giai cấp thượng lưu và không thể chấp nhận được cô công chúa của họ lại lấy một người thuộc giai cấp dưới. Vì thế họ từ cô ấy. Đó là tất cả những gì tôi biết, Nick. Nếu anh tìm được tên Viện an dưỡng ở Carmel họ sẽ nói cho anh biết anh ta còn sống hay không? Anh có muốn tôi giúp anh tìm ra Viện an dưỡng đó không? – Không, tôi có thể tự làm việc đó.

Bây giờ anh đã biết mọi điều. Phần còn lại anh có thể tự đoán ra. Dĩ nhiên Tom còn sống và vẫn ở Carmel. Đó là trường bí mật mà nàng thường đi dạy. Chuyện đó đã xảy ra cách đây bảy năm. Và Tygue... Tygue được sáu tuổi. Chắc hẳn Kate đang mang thai khi Tom Harper tự sát. Kate đã phải chịu đau khổ trong một thời gian quá lâu như thế. Anh muốn nói với nàng về điều đó để làm ọi việc sáng tỏ, để ôm nàng trong tay, và để nàng khóc cho với bớt những buồn phiền trong nhiều tháng năm qua. Nhưng anh biết anh không thể mở lời được cho đến khi nàng tự nói ra. Anh tự hỏi anh phải chờ bao lâu.

Bây giờ anh nhìn nàng đang ngồi đối diện với anh, và nhìn những quầng thâm dưới đôi mắt nàng. Nàng đã phải trả một giá quá đắt cho hạnh phúc của họ.

- Mọi việc ở Carmel như thế nào hả Kate? Em có gặp khó khăn gì không?

Anh không thể tưởng tượng được bây giờ Tom thế nào?

- Vâng, hôm nay em có gặp rắc rối một chút.

- Họ yêu cầu em làm nhiều việc lắm à?

Anh muốn hỏi về “Tom” chứ không phải về ‘họ’. Anh hy vọng nàng sẽ nói với anh sự thật ngay bây giờ. Ít nhất là một phần sự thật.

- Mọi người đều muốn mình phải tỏ ra thật ngọt ngào. Dù sao anh đừng để ý đến chuyện đó và hãy nói cho em về việc làm của anh ở phim trường hôm nay đi.

Nàng có vẻ muốn chấm dứt câu chuyện, nên anh đành mỉm cười với nàng và thở dài. - Những vị khách trong chương trình tối nay cũng rất ngọt ngào và trẻ con.

- À! Anh có thuê nhà cho cuối tuần này không?

Anh gật đầu.

- Có, và em biết không, anh đang nghĩ, lần này nếu cả ba chúng ta ở đó thì sao?

Nàng nghĩ một lát rồi nhìn anh hỏi.

- Thế tại sao chúng ta không ở đây?

Anh lắc đầu một cách chậm rãi.

- Chưa được, anh không muốn quấy rầy Tygue.

- Nick?

- Cái gì? Em yêu.

Anh nhắm mắt, nắm tay Kate. Anh cố không để lộ sự đau buồn vì nàng đã không nói với anh về Tom. Nhưng anh biết anh phải chờ cho đến khi nàng sẵn sàng.

- Chúng ta sẽ làm gì?

- Về điều gì?

Nhưng anh đoán biết. Cả hai đều có những đêm không ngủ trong suốt ba tuần qua.

- Anh không thể cứ tiếp tục như thế này mãi được.

- Anh đang chờ xem Jasper muốn làm gì trong chương trình của anh ta. Có thể điều đó làm mọi việc thay đổi.

Nàng lo lắng nhìn anh.

- Anh nói gì, mọi việc sẽ thay đổi.

- Không sao. Bây giờ đừng lo lắng gì nữa cả, Kate. Và đó là một mệnh lệnh.

- Nhưng...

- Suyt...

Anh chận không cho nàng nói bằng một nụ hôn. Tối hôm đó, họ không thức suốt đêm để nói chuyện. Họ nằm bên nhau nhưng mỗi người đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình và thiếp ngủ.

Sáng hôm sau khi Kate thức dậy thì Nick đã đi rồi. Nàng đang quần chần đấp quanh mình thì Tygue bước vào. Đây là lần đầu tiên nó vào buồng ngủ của nàng trước khi nàng thức dậy để thay áo ngủ.

Tygue chợt nhìn thấy trên giường chiếc áo lót trắng thật rộng, nó giơ cao lên trong không khí với một vẻ ngờ vực.

- Mẹ lấy chiếc áo này ở đâu vậy?

Họ đã quá mệt đến nỗi Nick bỏ quên cả chiếc áo lót của anh trên giường.

- Mẹ mặc nó hôm qua để đi làm vườn đấy!

- Chiếc áo có mùi chú Nick.

Nó nhìn nàng một cách giận dữ, nó bắt đầu ghen với Nick.

- Nào, đưa nó ẹ. Con muốn ăn điểm tâm với gì nào, cháo yến mạch hay trứng?

Tại sao nàng phải giải thích với nó! Nàng có quyền có một chiếc áo lót của người khác ở trên giường chứ?

- Con muốn ăn bánh mì nướng hay bánh ngọt.

Giọng nó vẫn còn giận dữ.

Nàng nhìn nó nghiêm khắc.

- Thực đơn hôm nay không có món đó.

- Ồ! Được rồi. Vậy con ăn trứng, khi nào thì chú Nick sẽ lên thăm Brownie hả mẹ?

Thật buồn cười, nó tỏ vẻ nóng lòng muốn gọi Nick.

- Nick nói sẽ đến đây vào cuối tuần, chú ấy mời chúng ta đến nhà chú ở Santa Barbara. Con có thích không?

- Vâng, có lẽ thích. Mẹ cũng đi chứ?

- Chắc chắn là có rồi. Con có điều gì phản đối không?

- Nick không thích nói về ngựa khi có mặt mẹ. Khi chỉ mình chú ấy với con, chú ấy nói rất nhiều về chúng.

- À! vậy cả hai có thể đi đến chuồng ngựa với nhau, hay đi dạo trên bờ biển. Có được không?

- Được rồi. Con có thể đem theo Joey được không?

Nàng chưa nghĩ đến điều đó, nhưng đó không phải là ý kiến tồi. Joey có thể làm cho Tygue bận rộn và Nick với nàng có nhiều thời gian bên nhau hơn.

- Để mẹ hỏi chú Nick xem, nhưng mẹ nghĩ chú ấy sẽ bằng lòng.

Nick đồng ý với tất cả những gì Tygue muốn. Đôi khi điều đó làm nàng bực mình. Nó làm cho nàng khó dạy Tygue hơn.

Tygue nhắc lại khi nó rời phòng.

- Mẹ đừng quên hỏi chú Nick về Joey nhé!

- Không, mẹ sẽ không quên. Bây giờ con hãy sửa soạn để đi học đi.

Nó vào phòng học và nàng bỏ chiếc áo vào ngăn kéo.

Sáng hôm nay Nick không gọi cho nàng mà là Stu Weinberg.

- Tôi có một sự ngạc nhiên cho chị, Kate.

Giọng anh ta vô cùng vui vẻ.

- Tốt hay xấu?

- Tôi chỉ thấy nó thật ngạc nhiên thú vị.

- Được rồi, nói đi.

- Vâng, chị được mời đến nghỉ tại khách sạn Regency Hotel ở New York trong tám ngày, ba ngày ở Washington, hai ngày ở Boston, một ngày ở Chicago khi trên đường trở về. Đó là cuộc hành trình để thưởng cho quyển truyện của chị và chị sẽ xuất hiện trong chương trình vĩ đại của bốn thành phố. Kate, chị đã thành công.

-Ồ! Trời ơi!

Giọng nàng không vui.

- Như vậy cuộc hành trình kéo dài bao nhiêu ngày?

- Đúng hai tuần. Như vậy không quá lâu phải không?

Nàng thở dài.

- Tôi nghĩ là không. Tôi phải xem tôi có thể nhờ ai ở với Tygue. Rồi tôi báo lại cho anh sau nhé!

- Được rồi, Kate. Tôi sẽ gọi lại chị sau.

- Khi nào cuộc hành trình bắt đầu?

- Thứ hai.

- Trong bốn ngày nữa à? Bây giờ đã là thứ năm.

- Tôi sẽ gọi lại chị sau.

Nàng gọi cho Nick ở nhà anh, giọng anh vẫn còn ngáy ngủ.

- Em có làm anh mất giấc ngủ không, Nick?

- Không, em yêu. Chuyện gì thế?

Nàng nghe thấy anh ngáp và tưởng tượng anh đang vươn vai.

- Anh để quên chiếc áo lót.

- Anh hy vọng nó không nằm ở chỗ nào quá lộ liễu chứ?

Anh mỉm cười khi nhớ đến vẻ buồn ngủ của nàng sáng hôm đó khi anh ra về.

- Nó ở trên giường, Tygue tìm thấy nó.

-Ồ! Có vấn đề gì không?

- Không có vấn đề gì với Tygue.

Và anh thật chú ý đến giọng lo lắng của nàng. Anh ngồi hẳn lên giường.

- Stu vừa gọi cho em.

Anh chờ đợi.

- Em vừa được thưởng chuyến du lịch hai tuần đi New York, Boston, Washington DC và Chicago, tám ngày ở New York. Ồ! Trời ơi! Nick em không biết phải làm gì. Em sợ chết người.

Nàng như muốn khóc.

- Đừng xúc động em yêu. Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau. Cuộc hành trình bắt đầu khi nào?

- Thứ hai. Và... Nick, em sẽ phải làm gì?

- Anh có một ý kiến.

- Ý kiến gì?

- Tại sao em không xuất hiện trong chương trình của Jasper lần nữa?

- Em không thể. Stu muốn em đi New York.

Nàng tỏ vẻ bất an.

- Jasper cũng sẽ đến New York cho chương trình của anh ta trong hai tuần tới. Em có đi New York với anh không, Kate? Anh biết điều đó thật khó khăn cho em, nhưng anh sẽ ở đó với em. Anh hứa.

- Vậy là anh đã nói với Stu xếp đặt chuyện này phải không?

Giọng nàng ngờ vực.

- Anh...

Anh không muốn nói dối nàng.

- Anh xin lỗi, anh đã... đáng lẽ anh không nên, anh...

Nhưng bỗng nhiên nàng bật cười lớn.

- Kate?

- Vậy mà em tưởng nhà xuất bản đã cho em chuyến du lịch này, em nghĩ...

- Em có thể đi với anh đến Boston và Washinton DC, và ở với anh tại New York.

- Còn Chicago thì sao? – Nàng vẫn còn cười.

- Họ cũng xếp đặt chương trình cho em đi nữa à?

Nick ngạc nhiên hỏi.

- Vâng.

- Vậy em có đi với anh không?

- Em có thể suy nghĩ được không?

Anh chờ nàng thật lâu, không biết nên nói gì. Cuối cùng anh quyết định nắm lấy cơ hội.

- Không, em không có quyền suy nghĩ, anh rất cần em. Hãy nhờ Tillie đến ở với Tygue.

- Nó đã nhận lời mời của anh cuối tuần này, nó muốn rủ Joey cùng đi.

- Tuyệt vời! Anh không để ý dù nó có mang theo khủng long hay không. Anh chỉ muốn biết em có đi New York với anh không?

- Vâng, được rồi. Anh có vui không?

- Rất vui!

Cả hai cùng cười.

- Nick?

- Cái gì, em yêu?

- Anh có về nhà không?
- Em muốn nói ngay bây giờ à?
- Vâng.

Anh có nhiều công việc để giải quyết... và một người đàn bà mà anh yêu.

- Anh sẽ về ngay.

17. Chương 23 - 24

CHƯƠNG 23

- Kate?
- Gì anh? – Nàng dựa vào vai anh ngủ trên máy bay.

Họ đã trải qua cuối tuần ở trong căn nhà ở Santa Barbara, Tygue cùng đi với Joey. Tối chủ nhật Nick chở nàng đi Los Angeles với anh để thứ hai cùng đi New York. Đây là lần đầu anh không đi cùng Jasper, anh muốn được một mình với nàng. Anh nhìn đồng hồ, còn một giờ nữa học sẽ đáp xuống New York. Anh hôn trán nàng và nắm tay nàng.

- Kate, anh yêu em.

Nàng mở mắt nhìn anh mỉm cười.

- Em cũng yêu anh. Máy giờ rồi anh?
- Giờ của chúng ta là hai giờ. Giờ New York là năm giờ, chúng ta sẽ đến New York lúc sáu giờ.
- Ồ! Trời ơi!
- Cái gì?

Nàng nhìn anh hơi hốt hoảng.

- Em đã quên nói với Licia là em sẽ đi New York. Nếu chị ấy gọi điện thoại và Tillie nói em đã đi rồi, chắc chị ấy sẽ kinh ngạc lắm.
- Chị ấy chắc sẽ phản đối?

Anh rất muốn gặp nhân vật quan trọng thứ hai trong cuộc sống của nàng ngoài Tygue ra.

- Em đã nói cho chị ấy biết về anh chưa?

Kate lắc đầu chậm chạp. Nàng không hiểu vì sao. Có thể nàng sợ những giây phút thần tiên này sẽ biến mất và Licia biết sẽ làm cho cuộc sống của nàng khó khăn hơn với sự mất mát nếu anh bỏ đi.

- Chưa, em chưa nói.
- Anh muốn gặp chị ấy. Chị ấy có vẻ là một nhân vật đặc biệt. không biết chị ấy có thích anh không?
- Em nghĩ có.

Anh nhìn xuống và thấy vẻ nghiêm trang trong mắt nàng, anh kéo nàng sát hơn.

- Nhiều lúc trông em thật trầm ngâm, Kate. Một ngày nào đó nỗi buồn sẽ không còn vương vấn trong em nữa.

Khi nàng trầm ngâm, anh biết nàng đang nghĩ về Tom.

Nàng thật hạnh phúc bên anh nhưng nó không thể tồn tại vĩnh viễn được, Tom cũng đã nói những điều hứa hẹn như vậy, và nàng đã không ngờ được mọi việc lại kết thúc nhanh như thế.

- Em sợ New York lắm à?

- Thỉnh thoảng.

Họ sẽ ở tại khách sạn Regency chỉ cách xa khách sạn của Jasper ba dãy phố. Nick muốn ở chỗ khác vì sợ Kate cảm thấy khó chịu.

- Anh đã thuê hai phòng riêng cho chúng ta.

- Anh nói thật không?

Nàng tỏ vẻ thất vọng làm anh bật cười.

- Đừng lo. Hai phòng ăn thông với nhau, chúng ta có thể sử dụng một phòng làm văn phòng. Anh đề phòng có một phóng viên nào đó chụp được tin em đang ở với anh. Như vậy chúng ta chỉ tình cờ ở chung khách sạn thôi.

- Làm sao anh có thể nghĩ ra được tất cả những điều đó? Phòng riêng để che chở cho thanh danh của em. Còn điều gì anh không nghĩ ra được nữa không? – Đó là lý do tại sao anh vẫn còn tồn tại được trong chương trình của Jasper trong nhiều năm qua.

Họ trao nhau nụ cười và nhìn xuống thành phố. Trời vẫn còn sáng.

- Trời sắp sửa nóng khủng khiếp rồi đấy! Em có mang quần áo mỏng không?

Nàng cười khi nhận lấy tấm khăn anh đưa cho nàng.

- Em mang theo những gì em có sẵn. Em không có thì giờ mua sắm gì cả.

Khi họ xuống phi trường ở New York, nàng mới hiểu được cái nóng mà Nick mô tả. Nàng chưa bao giờ đến New York giữa mùa hạ. Đã sáu giờ chiều mà cái nóng vẫn như nung.

Nick đã xếp đặt để họ được đón ngay tại phi trường. Mọi người trông nóng nẩy, mặt đỏ ửng và tái xanh chứ không hồng hào khỏe mạnh như ở California. Đã lâu lắm Kate mới nhìn thấy đông người như thế. Nàng cảm thấy khó thở khi họ rẽ đám đông để đi ra cổng phi trường.

- Thật ngạc nhiên là tất cả không chết vì thiếu không khí. Em chưa bao giờ thấy đông người như thế này phải không?

Nàng lắc đầu.

Người tài xế đã chờ họ ngay tại cổng phi trường. Anh ta mở cửa, chiếc xe có máy điều hoà không khí và Nick dìu nàng vào xe. Nàng cảm thấy dễ chịu ngay. Xe tiến thẳng về phía thành phố.

Mọi vật đều dường như bình thường hơn khi nàng đến đây nghỉ lễ Phục sinh với bố mẹ nàng lúc nàng mười bảy tuổi. Tom không bao giờ để nàng đi New York với anh. Anh ghét nó, và thường ở ngoài thành phố với bạn bè. Bây giờ nàng có thể hiểu vì sao.

Nàng nhìn những dòng xe cộ không dứt trên đường đến khách sạn. Ngay cả tại đại lộ Park Avenue, xe cộ di chuyển như điên dại.

- Làm sao họ có thể chịu đựng được thành phố này.

- Anh không biết. Tốt hơn em không nên để ý đến nó hoặc yêu nó.

Nhưng thật điên rồ là nàng cũng bắt đầu yêu nó. Nàng bắt đầu yêu sự sống động của nó. Bỗng nhiên nàng muốn bước ra khỏi xe và đi bộ. Nhưng nàng sợ nếu nói điều đó với Nick, anh sẽ nghĩ là nàng điên.

Họ đến khách sạn Regency, người gác cổng vui vẻ chạy ra tiếp Nick và nàng. Ở đây họ biết anh, anh ký giấy thuê phòng rồi họ đưa anh và nàng lên phòng.

Phòng của anh là một phòng đôi rộng có một cửa thông sang phòng khách của nàng. Họ quyết định sử dụng căn phòng của nàng làm “nhà” của họ, Kate nhìn quanh phòng khi chân nàng vừa đặt trên tấm thảm dày.

Mọi thứ trông thật đáng yêu, căn phòng giống như bức tranh màu nước của Anh, nhìn ra quang cảnh tuyệt đẹp của thành phố.

- Em có muốn uống gì không?

Anh tháo cà vạt và mỉm cười nhìn nàng. Anh đã nhờ cô thư ký đặt trước bàn ăn tại nhà hàng Caravelle lúc chín giờ tối nay. Như vậy họ có thời gian nghỉ ngơi và uống giải khát tại khách sạn, nhưng nàng lắc đầu.

- Chuyện gì thế, Kate? Em muốn gọi cho Licia bây giờ à?

- Không.

Nàng cũng chưa muốn gọi cho Tygue.

- Vậy em muốn làm gì?

Anh ngồi xuống cạnh nàng và ôm vai nàng, nàng bỗng bật cười.

- Em muốn đi dạo.

- Ngay bây giờ à?

Bây giờ bảy giờ nhưng trời vẫn còn oi bức.

- Trong cái nóng như thiêu này à?

Nàng gật đầu một cách thú vị làm anh bật ngửa ra sau và cười lớn. Anh chợt hiểu, Kate sau nhiều năm sống ẩn dật, bỗng nhiên thấy trẻ lại và ham mê cuộc sống mới.

- Được rồi, Kate. Chúng ta đi. Em có muốn thay đổi quần áo không? Nàng lắc đầu. - Thế thì chúng ta đi.

Họ đi dạo dọc theo đại lộ Madison. Nàng vừa đi vừa nhìn ngắm các cửa hiệu một cách thú vị. Rồi họ đi đến công viên Trung Tâm, nơi đây mọi người vẫn còn chơi đùa trên bãi cỏ.

- Em thích thành phố này.

Nàng hít sâu làn không khí ô nhiễm và thở ra một cách thích thú làm Nick bật cười.

- Anh nghĩ anh vừa tạo ra một con quái vật.

Nhưng anh thích nàng như lúc này, nàng thật sống động. Đáng lẽ nàng phải được hưởng những năm tháng qua như thế. Anh rất vui mừng vì anh được cùng nàng chia sẻ những giây phút vui tươi này. Anh nhìn đồng hồ. Đã quá tám giờ, họ đã đi qua gần hai mươi dãy phố và uống mọi thứ. Kate nhìn thành phố ban đêm với vẻ say mê và anh nhìn nàng với niềm vui sướng.

- Chúng ta về khách sạn để sửa soạn bữa ăn tối nhé?

- Chúng ta sẽ ăn tối ở đâu?

- Trong một nhà hàng sang trọng nhất phố.

Nàng tươi cười suốt quãng đường trở về khách sạn. **CHƯƠNG 24**

- Cô là cô Harper?

Người đàn bà trong bộ đồ đen đắt tiền bước vào phòng và chìa tay về phía nàng. Kate xúc động nắm tay cô ta và sửa lại áo đầm.

- Cô sẽ được thấu hình trong một phút nữa.

Đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện trên truyền hình New York và nàng thấy run khủng khiếp. Nhưng nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng, sáng nay nàng đã thử tập dượt với Nick tất cả những gì nàng sẽ nói trong chương trình hôm nay. Nàng mặc chiếc áo đầm nàng mới mua ở Carmel. Chiếc áo màu đỏ làm nổi bật làn da rám nắng của nàng. Nàng đeo mấy thứ nữ trang mà Felicia đã mua cho nàng tại châu Âu năm ngoái. Mái tóc nàng vuốt về phía sau. Nàng hy vọng trông nàng giống một văn sĩ. Cô đã sẵn sàng chưa?

- Tôi nghĩ là tôi đã sẵn sàng.

Cô ta mở cửa và Kate bước ra.

Trong chương trình hôm nay, cùng với nàng còn có ba người đàn bà nổi tiếng khác. Một người là đại diện cho Liên Hiệp Quốc, một vị luật sư nổi tiếng quốc gia, và một người vừa được giải thưởng Nobel về hóa sinh. Nàng cảm thấy muốn nghẹt thở khi nhìn thấy họ.

Audey-Bradford, người tổ chức chương trình hôm nay mỉm cười nhìn nàng và bắt đầu phỏng vấn nàng.

- Cô cảm thấy như thế nào khi viết những quyển sách bán chạy nhất.

- Tôi phải công nhận rằng tôi cảm thấy vô cùng xúc động.

Audrey mỉm cười nhìn nàng và đặt câu hỏi tiếp theo.

- Theo chỗ chúng tôi biết thì quyển sách thứ ba của cô đã bán trên năm mươi ngàn cuốn trong năm tuần lễ. Đó là cuốn sách bán chạy nhất phải không?

- Vâng, tôi nghĩ thế.

Qua vài phút đầu bối rối, nàng ngạc nhiên thấy nàng lấy nàng lấy lại bình tĩnh nhanh chóng và chương trình thú vị làm sao.

Kate vẫn còn cảm giác lâng lâng khi gặp Nick để ăn trưa.

- Chào Nick, em đã quá sợ.

Nàng kể cho anh, nàng đã bị căng thẳng ra sao và về những người đàn bà nổi tiếng mà nàng được xếp cùng một chương trình với họ.

- À! Chờ một phút. Hãy bình tĩnh đã nào. Em có thành công trong chương trình này không?

- Anh không xem em à? – Nàng giận dỗi hỏi.

- Em yêu, anh đã định ngồi trong phòng của Jasper để xem chương trình của em. Bất ngờ ba điện thoại cùng reo một lúc. Đồng thời anh phải xếp đặt cho chương trình tối nay. Vì thế anh đã không xem được chương trình của em. Nhưng anh chắc chắn là em rất lộng lẫy. Anh nhìn nàng trong khi nàng cố gắng giấu vẻ thất vọng.

- Tuy nhiên Jasper nghĩ em sẽ thích trở lại trong chương trình này lần nữa. Có thể vào cuối tuần này?

Ở New York anh là một con người khác, một nhà sản xuất phim, một người điều khiển các chương trình truyền hình. Anh không có cả thời gian để xem nàng xuất hiện lần đầu tiên trên truyền hình New York. Anh lấy ra một cuốn sổ nhỏ để ghi chép vài điều quan trọng. Người bồi vào báo anh có điện thoại.

- Anh phải trả lời điện thoại trong mười phút. Anh xin lỗi, có những ngày anh bận suốt từ sáng đến tối.

Anh lại nhìn đồng hồ.

- Quỳ thật.

- Chuyện gì thế anh?

- Có lẽ anh phải rời em trong khoảng hai mươi phút. Anh có khoảng gần bốn mươi công chuyện để bàn với Jasper trước tối nay.

Nàng không có quyền đòi hỏi ở anh nhiều. Họ ở đây vì công việc chứ không chỉ để vui chơi.

- Anh rất tiếc đã bỏ lỡ chương trình của em, Kate. Anh hứa lần tới anh sẽ xem dù có điện thoại quan trọng đến đâu đi nữa.

- Được rồi, em tha thứ cho anh.

Họ hôn nhau rồi uống sâm banh. Họ đã uống hết cả chai trong vòng nửa giờ và nàng hơi say.

Nàng trở về khách sạn để ngủ cho bớt say. Mãi đến chín giờ sáng nàng mới thức dậy đón xe taxi đến phim trường gặp Nick. Họ đi ăn trưa và trở về khách sạn. Chuông điện thoại reo vang. Kate trả lời điện thoại.

Nàng hy vọng là Licia gặp nàng hay Jasper gọi Nick. Nhưng không phải, đó là Tillie. giọng nàng bỗng hốt hoảng. Nick chạy đến bên nàng định hỏi nhiều câu hỏi nhưng nàng ra lệnh cho anh im lặng.

- Trưa nay? Được rồi! Tôi sẽ xem tôi có thể làm gì?

Nàng cúp điện thoại, với vẻ cau có rồi thở dài.

- Quỷ thật.

- Chuyện gì thế?

- Tygue té hàng rào ở nông trại Adams và gãy tay. Họ nghĩ nó có thể bị chấn động não, vì thế họ giữ nó ở nhà thương suốt đêm hôm qua. Bà ta nói đã cố gọi cho chúng ta tối hôm qua nhưng chúng ta không có nhà. Bà ta không dám nhắc lại vì sợ em lo. – Bà ta đưa Tygue vào bệnh viện nào vậy? Họ chắc nó không bị chấn động não không?

Nick lo lắng nhìn Kate nhưng nàng cười lắc đầu.

- Không, nó ở Santa Barbara và đã khỏe lại. Nó có thể về nhà chiều nay, nhưng tay bị bó bột.

Nick nhìn đồng hồ.

- Để anh đưa em ra máy bay. Em có thể về đến nhà lúc hai giờ.

18. Chương 25 - 26

CHƯƠNG 25

Tay Tygue bị bó bột làm nó cảm thấy ngứa ngáy. Nàng đã lên thăm Tom hai lần. Trông anh mệt và yếu dần. Anh khóc thật nhiều khi nàng từ biệt anh. Mọi người đều cần nàng, Nick vừa gọi điện thoại đến báo tin anh sắp từ New York về. Nàng có hai chương của cuốn truyện mới để khoe với anh.

- Tillie, chị có thể ở với Tygue thêm hai tiếng đồng hồ nữa được không?

- Chắc chắn được.

- Mẹ đi đâu vậy?

Tygue trông lo lắng khi nhìn nàng mặc chiếc áo đầm đỏ mà nàng mặc ở New York.

- Mẹ đón chú Nick.

Mặt thằng bé sáng lên.

- Chú Nick về rồi hả mẹ?

Nàng gật đầu mỉm cười.

- Con đi với mẹ được không?

Nàng nghĩ một lúc rồi gật đầu.

- Được rồi.

Nàng biết anh sẽ vui mừng khi gặp Tygue. Nàng bảo nó thay quần áo.

Nửa giờ sau họ ra xe. Tygue mang giày cao bồi và đội mũ mà nó ưa thích. Nàng cũng cảm thấy thích thú khi mặc chiếc áo đầm đẹp. Nàng đã chán quần Jeans và áo sơ mi cũ.

Họ phải mất ba giờ rưỡi mới đến phi trường và họ đến vừa kịp máy bay hạ cánh. Họ chạy ra cổng phi trường vừa lúc Nick xuống máy bay.

Tygue gọi lớn tên anh, Kate đứng bất động nhìn anh. Mới chỉ một tuần không gặp anh mà nàng tưởng chừng như nhiều năm qua.

- Chào Tygue!

Anh bế bổng Tygue.

- Chúng cháu mang cho chú một món quà.

- Cái gì thế!

- Bức hình cháu đang cỡi Brownie. Mẹ bảo để trưng trên bàn của chú.

- Thật tuyệt vời!

Anh vòng tay quanh vai Kate.

- Chào, em yêu!

- Em nhớ anh khủng khiếp.

Anh ôm chặt nàng hơn để trả lời và quay sang hỏi chuyện Tygue.

- Cháu cũng nhớ chú nữa, Joey và cháu có thể cỡi Brownie bằng một tay.

- Đó là ý kiến hay.

Họ nói chuyện huyền thuyên suốt đường từ sân bay về nhà. Bert cũng vui mừng được gặp lại anh.

- Bây giờ cả nhà đã ở nhà.

Tygue nói câu đó một cách vui vẻ làm Kate cảm động muốn khóc, nó thật gần bó với Nick.

- Cháu biết ngày mai chúng ta sẽ làm gì không?

Tygue lắc đầu không nói gì.

- Chúng ta sẽ đi Disneyland!

- Thật không chú?

Nó không giấu được niềm vui làm Kate và Nick bật cười.

- Cả ba chúng ta cùng đi.

Kate bước đến vòng tay quanh cổ anh.

- Làm sao anh có thể thu xếp thì giờ được, Nick?

- Jasper đi miền nam nước Pháp trong một tuần. Vì thế anh là của em suốt tuần này? Nếu em có thể chịu đựng được anh.

- Nick, em mới chính là người đàn bà hạnh phúc nhất.

- Không, anh mới là người đàn ông may mắn nhất.

Cuộc hành trình đến Disneyland thật hoàn toàn. Ba ngày sau họ trở về, mệt và vui. Nick ở nhà Kate một ngày và rồi họ đi nghỉ ở Santa Barbara vào cuối tuần. Vì thế nàng không lên thăm Tom suốt tuần đó. Nhưng nàng cũng yên tâm vì Tom đã có ông Erhard chăm sóc kỹ lưỡng. Nàng phải có cuộc sống của riêng nàng.

Tygue rất buồn khi tuần lễ vui vẻ đã chấm dứt.

- Chú sẽ đến thăm cháu cuối tuần tới, Tygue.

- Nhưng cháu muốn gặp chú sớm hơn.

Nick sẽ ở đó hàng đêm, nhưng Tygue không bao giờ biết được điều đó.

Hôm sau Nick đến nhà Kate lúc bảy giờ. Lúc đầu nàng ngạc nhiên, nhưng khi nhìn vẻ không vui trên gương mặt anh, nàng thấy lo lắng. Nhưng anh nhất quyết không nói gì chờ đến lúc Tygue đi ngủ.

Khi vừa đóng cửa phòng Tygue, Kate vội hỏi.

- Nói đi Nick, em không thể chờ lâu thêm nữa.
- Chương trình của Jasper sẽ rời về San Francisco.
- Khi nào?
- Trong sáu tuần nữa.
- Như thế thì sao? – Nàng không hiểu.
- Như vậy phải mất đến năm sáu tiếng đồng hồ để đến đây. Anh không thể lái xe mỗi sáng và mỗi chiều để đến đến đây. Nàng thở phào và mỉm cười, ôm anh trong vòng tay.
- Đó là điều mà anh đã lo lắng à? Em tưởng anh đã bị sa thải.
- Có thể lắm.

Anh nghĩ suốt ngày đến chuyện thôi việc.

- Anh điên rồi à? Đó là việc làm quý giá.
- Anh sẽ không bao giờ được gặp em nữa. Điều đó không thành vấn đề với em sao?

Kate mỉm cười.

- Như vậy em sẽ đi San Francisco gặp anh, có được không?

Anh nhắm mắt và mở ra với một nụ cười mệt mỏi.

- Em làm điều đó vì anh ha, Kate?
- Chắc chắn rồi. Hay điều đó làm phiền anh?

Có thể anh không muốn như thế, anh muốn được tự do. Và nàng cũng muốn thế. Họ vẫn còn tự do.

Anh hỏi:

- Còn nhà này thì sao?
- Chúng ta có thể đến đây nghỉ cuối tuần. Chúng ta sẽ xin cho Tygue theo học một trường nào đó.
- Em nói thực đó chứ hả Kate?

Anh vẫn còn chưa tin điều đó nhưng nàng tỏ ra nghiêm trang.

- Vâng, dĩ nhiên là em nói thực.
- Ồ! Trời ơi, Kate.

Anh ôm chặt nàng trong vòng tay. Những tuần lễ lo lắng đã qua. Họ sắp sửa có một cuộc sống hoàn toàn mới bên nhau. **CHƯƠNG 26**

Gót giày của Kate kêu vang trong căn phòng trống không. Đó là một căn phòng rộng nhìn ra vịnh. Phía trái là cầu Golden Gate Bridge. Trước mặt là hòn đảo Angel.

‘Thật là một cảnh thần tiên’.

Kate gật đầu vui vẻ, nhưng không nói gì. Cảnh thật đẹp và hùng vĩ, nhưng nó gợi lại không gian mà nàng đã chia sẻ với Tom.

- Ồ! Nick, em yêu ngôi nhà này biết bao.
- Anh cũng thế. Thật thú vị có em và Tygue loanh quanh trong nhà.

Kate sửa anh với giọng nghiêm trang.

- Và Bert nữa chứ!
  - Xin lỗi. Và Bert nữa. Nhưng Brownie thì không được. Anh đã hỏi thuê chuồng ngựa ở công viên. Brownie sẽ được ở trong chuồng ngựa rất thoải mái. Giá tiền thuê chuồng ngựa cũng bằng giá tiền thuê căn nhà này.
  - Ồ! thật đắt kinh khủng. Có lẽ chúng ta nên để nó ở lại Santa Barbara.
  - Chúng ta không thể làm như thế được. Anh có thể lo liệu được mà. Nàng bỗng bối rối.
  - Em sẽ tự lo liệu cho em được.
  - Không, anh mong được cung cấp cho em.
  - Nhưng anh chưa cưới em mà, chúng ta chỉ mới sống với nhau.
  - Đó là quyền quyết định ở em, chứ không phải ở anh. Tygue là trách nhiệm của anh nếu em muốn, nhưng em là của anh. Anh sẽ không để em trả tiền thuê nhà.
  - Nhưng như thế dường như không công bằng.
  - Tùy em. Nhưng anh vui sướng được cung cấp cho cả Tygue nữa nếu em đồng ý.
- Anh nhìn nàng một cách nghiêm trang nhưng nàng lắc đầu.
- Nick, tại sao anh luôn luôn tốt với em như thế?
  - Bởi vì em xứng đáng được như thế và vì anh yêu em.
- Anh ngồi xuống cạnh nàng.
- Anh sẽ làm hơn thế nữa nếu em cho phép.
  - Làm hơn thế nữa là làm gì?
  - Hôn nhân.
- Anh nói nhẹ nhàng và nàng nhìn đi nơi khác.
- Nhưng em chưa nghĩ đến điều đó phải không?
- Nàng chưa nói gì với anh về Tom, nhưng anh hy vọng nàng sẽ nói.
- Nick nhìn nàng chăm chú chờ đợi, cuối cùng nàng ngược mắt nhìn anh.
- Em rất tiếc, Nick. Nhưng em không thể nghĩ đến hôn nhân... em không thể.
- Nàng nói như thể có một điều gì tan vỡ trong nàng.
- Em vẫn còn thương nhớ người chồng cũ phải không?
- Anh không muốn làm nàng đau khổ, nhưng anh không thể để sự việc mãi như thế này được.
- Không, em đã nói với anh, anh ấy đi rồi.
  - Nhưng em vẫn còn giữ liên lạc với anh ấy phải không?
- Nàng định nói không, nhưng rồi nàng gật đầu.
- Về một vài phương diện nào đó.
  - Em không thể sống mãi như thế được, Kate.
  - Em biết. Nhưng em nghĩ em sẽ không bao giờ lấy chồng nữa.
  - Thật buồn cười.
- Anh thở dài và đứng lên.
- Chúng ta có thể nói về chuyện đó sau này.

Tygue yêu trường mới của nó. Ngay cả cuốn truyện mới của Kate cũng tiến triển tốt đẹp. Nàng chắc chắn sẽ viết xong trước Giáng Sinh. Truyện “Mùa bóng đá cuối cùng” được tái bản lần thứ năm.

Felicia là người khách đầu tiên của họ. Sau bữa cơm tối, họ cùng quây quần trong phòng khách, cô nhìn Nick một cách thân thiện. Nick nhìn đồng hồ nói.

- Thưa quý bà, tôi lấy làm tiếc vô cùng là tôi phải xin phép rời quý bà lúc này.

Họ ăn tối sớm, vì thế Kate và Felicia có nhiều thời gian để trò chuyện.

- Anh sẽ về nhà sau chín giờ. Chúng ta có thể chơi bài hay anh sẽ đưa cả hai đi uống gì đó.

Nick ôm Felicia và hôn Kate. Một lát sau họ nghe tiếng xe Ferrari phóng đi.

Felicia hỏi nàng.

- Có gì mà người đàn ông này không làm cho em không, Kate?

- Em không thể nghĩ ra điều gì cả.

Nàng nói với vẻ hết sức hài lòng.

- Em xứng đáng được như thế, Kate. Anh ấy là con người tuyệt vời.

Cô ngừng một lúc, rồi nhìn lên như ngụ ý muốn hỏi điều gì làm Kate phải nhìn đi nơi khác.

- Nick vẫn không biết phải không?

Kate hiểu là Felicia muốn ám chỉ Tom. Nàng nhìn cô rồi lắc đầu với một vẻ đau buồn.

- Em không đi thăm Tom nữa à?

- Dĩ nhiên vẫn còn. Làm sao em có thể không đi thăm anh ấy được. Em sẽ nói với anh ấy như thế nào? Em đã tìm được người khác, em sẽ già từ anh? Em không thể không thăm anh ấy khi anh ấy còn sống.

- Em sẽ nói với Nick chứ?

- Em không biết.

Nàng nhắm mắt một lúc rồi mở ra nhìn ra cửa sổ.

- Em nghĩ em nên nói. Nhưng em không hiểu tại sao em chưa nói. Có lẽ chưa đúng lúc.

- Em nên nói nếu không anh ấy sẽ không hiểu em đi đâu?

- Đi dạy học.

- Nick không thắc mắc gì về chuyện đó à? – Licia tiếp.

- Chị muốn nói Nick không hỏi em tại sao lại đi dạy học quá xa như vậy à?

- Anh ấy có hỏi nhưng em không nói sự thực, vì em cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

- Tại em không muốn lựa chọn đó thôi. Chị nghĩ rồi Nick sẽ hiểu.

- Anh ấy không hiểu, chị Felicia ạ! Anh ấy muốn lấy em, có con cái và sống một cuộc sống bình thường. Làm sao anh có một cuộc sống bình thường nếu kết hôn với người đàn bà đã có gia đình. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không chịu đựng được chuyện đó?

Nàng nhắm mắt lại để suy nghĩ.

- Vậy em nghĩ là sẽ không nói à? Nhưng nếu cuối cùng anh ấy tự tìm ra sự thật thì sao? Anh ấy có quyền biết sự thật.

Felicia nghĩ Tygue cũng có quyền biết sự thật nữa. Cô đã nghĩ đến chuyện đó trong nhiều năm qua.

- Chị nghĩ em đang đùa với chất nổ nếu em không nói cho Nick biết.

Thấy Kate buồn bã, Felicia rất đau lòng.

- Chị rất tiếc, Kate. Nhưng chị nghĩ em cần nói sự thật trước khi quá muộn.
  - Được rồi, em sẽ nghĩ lại.
  - Anh ấy có thường hỏi em về những lần đi Carmel không?
  - Thỉnh thoảng. Nhưng em thường nói lảng đi.
  - Em không thể giấu Nick mãi được. Như thế không tốt. Hãy nhìn những gì anh ấy đã làm cho em, anh ấy yêu em biết đường nào, em cần nói sự thật cho Nick.
  - Được rồi. Licia, được rồi. Nhưng hãy để cho em có thời gian.
- Nàng đứng lên nhìn ra cửa sổ. Nàng biết Licia đã nói đúng. Nàng nhất quyết phải nói sự thật với anh.
- Bây giờ em có thường đi thăm Tom không?
  - Như thường lệ. Hai lần một tuần.
- Nàng thở dài khi nghĩ đến ngày mai, ngày mai nàng lại đi thăm Tom

19. Chương 27 - 28

CHƯƠNG 27

Nàng chờ đến khi xe buýt đưa Tygue đi học chạy khuất mới quay vào nhà. Nàng không muốn đánh thức Nick, nhưng khi vào bếp nàng đã thấy anh ngồi tại bàn ăn rộng.

- Chào anh, em không biết anh đã thức dậy.

Nàng nói dịu dàng khi cúi xuống hôn anh.

- Anh uống cà phê nhé?

Anh gật đầu.

- Trúng nữa chứ?

- Không, cảm ơn em. Anh tự làm lấy khi anh có thể mở mắt ra. Hôm nay em lại đi dạy à?

Nàng gật đầu, không nhìn anh mà nhìn ly cà phê nàng đang rót cho anh.

- Thời khóa biểu của em dường như thay đổi luôn?

Giọng anh có điều gì là lạ. Một sự ngờ vực chẳng? Có điều gì đó mà nàng không thích. Nàng nhìn anh.

- Tuần vừa qua em đi dạy ngày thứ hai và thứ năm phải không?

- Em không biết. Hình như thế.

Nàng bỏ đường vào cà phê cho anh và bận rộn với công việc rửa chén đĩa.

- Đến đây một phút đi em.

Tim nàng đập mạnh khi nàng bước về phía anh. Nàng chưa muốn anh biết điều gì... biết rằng nàng đang nói dối.

Nàng nhìn anh, nhưng không có vẻ gì vui tươi trong ánh mắt của anh.

- Tại sao em không cho anh biết sự thật là em làm gì ở đó?

- Anh nói đúng đấy chứ?

- Vâng.

Tim nàng đập nhanh hơn và tai nàng như ù đi.

- Em đã nói với anh rồi mà. Em dạy những trẻ con và người lớn chậm phát triển.

- Em không thể tìm được việc làm tương tự ở thành phố này à? Chắc chắn ở San Francisco cũng có nhiều trẻ con chậm phát triển mà rất cần sự giúp đỡ của em. tại sao em phải đến tận Carmel?

- Em đã dạy ở đó nhiều năm nay rồi.

- Lúc đó em có gia đình chưa?

- Rồi.

Có một sự im lặng lạ lùng và nàng nhìn anh nghiêm khắc.

- Như thế thì có gì khác biệt?

- Anh không biết, Kate. Đáng lẽ anh phải hỏi em câu đó mới phải chứ?

- Như thế thì có gì khác biệt chứ? Em không làm gì phiền anh cả. Em đi lúc tám giờ và trở về lúc năm giờ, đôi khi bốn giờ rưỡi. Như vậy anh không mất mát gì cả.

Bây giờ nàng nổi giận thật sự, và nàng hoảng sợ nữa. Nàng chưa bao giờ thấy anh như thế trước đây.

- Có chứ! Anh mất mát nhiều chứ!

Anh nhìn nàng với cái nhìn lạnh lùng và giận dữ.

Anh tiếp.

- Anh mất em.

- Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ?

- Em có bao giờ nhìn vào gương khi trở về không?

Nàng nhìn anh chăm chăm và không trả lời.

Anh tiếp:

- Trông em như một hồn ma, mệt mỏi, rã rời và buồn bã. Tại sao em lại tự hành hạ em như vậy?

Anh nhìn sâu vào mắt nàng một cách nghiêm khắc nhưng không tìm được câu trả lời. Nàng không nói gì mà bước ra khỏi nhà bếp. Đáng lẽ nàng nên đến bên anh, ôm và hôn anh. Như vậy sẽ tốt hơn, nhưng nàng không làm thế. Nàng sẽ nói với anh sự thật khi nàng muốn, nàng không thích bị ai ép buộc. Hai ngày đó trong tuần là hai ngày thiêng liêng. Chúng là ngày của Tom.

- Em sẽ về lúc năm giờ.

Nàng đứng ngoài cửa trước nói vào, không muốn đến gần anh vì sợ anh sẽ ngăn nàng đi hay tệ hơn nữa đòi hỏi nàng nói sự thật. Tại sao anh lại thức dậy sớm như thế. Mọi chuyện đều dễ dàng nếu anh còn ngủ. Nàng ngáp ngừng một lúc rồi nói.

- Em yêu anh.

Nàng nghe anh bước nhẹ ra khỏi nhà bếp và bước vào phòng ăn. Anh đứng quay lưng ra vịnh nhìn nàng.

- Em nói thật không, Kate?

- Anh biết em yêu anh lắm mà.

Nàng bước chậm về phía anh và ôm anh.

- Nick, em yêu anh rất nhiều.

Anh cũng ghì chặt nàng một lúc rồi buông nàng ra, anh hỏi.

- Vậy nói cho anh về Carmel đi.

Anh cầu mong nàng nói cho anh biết bây giờ. Anh phải giả vờ như không biết trong bao lâu nữa. Nhưng Kate chỉ nhìn anh với đôi mắt to buồn bã.

- Chúng ta đã nói về Carmel rồi mà Nick.

Mắt nàng không rời mắt anh.

- Rồi à? Thế tại sao anh không thấy dễ chịu khi em đi đến đó. Anh còn có thể nói gì hơn nữa.

- Không có gì đáng để anh lo ngại đâu.

- Không à? Kate. Anh không làm em lo lắng nếu mỗi tuần anh đi đâu đó mà không nói với em à?

Nàng im lặng một lát rồi nhìn đi nơi khác.

- Nhưng em có nói với anh mà Nick. Anh đã biết tại sao em đi.

Anh muốn nói cho nàng biết anh đã hiểu sự thật, nhưng có lẽ nên để nàng tự nói.

- Không sao em hãy quên nó đi, chúc em có một ngày vui vẻ.

Anh bước trở vào nhà bếp. Nàng đứng đó tự hỏi không biết có nên bước đến bên anh. Nhưng nàng không thể.

Nàng bước ra khỏi nhà, cảm thấy như đang lê đôi chân bị xiềng. Nàng có nên đi không, hay nên trở lại nói cho anh biết sự thật? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh xa nàng. Nhưng khi nổ máy xe, nàng quyết định không nghĩ đến anh nữa. Nàng phải đi thăm Tom. Nàng chưa thể nói với anh sự thật. **CHƯƠNG 28**

Trời mưa như trút khi nàng từ Carmel trở về San Francisco. Ở Carmel cũng mưa to. Tom trông thật xanh xao và không thể ăn được nhiều, nhưng bác sĩ nói anh vẫn ‘bình thường’

Nàng bước vào nhà, thở dài khoan khoái, mới chỉ bốn giờ hai mươi. Tygue học đến năm giờ mới về. Không thấy bóng dáng chiếc Ferrari đâu. Thật may mắn, không phải giải thích, xin lỗi, trò chuyện để lấp liếm sự lo lắng và nỗi phiền muộn. Thật khó đối diện với Nick sau mỗi lần như vậy. Anh cũng ghét thế! Nhưng anh luôn luôn thấy rõ mọi điều.

Nàng bỏ đôi giày ướt, treo dù rồi lại thở dài, ngồi xuống chiếc bàn trong nhà bếp và gục đầu trên hai bàn tay.

- Chào, Kate.

Giọng nói sát bên nàng làm nàng giật bắn mình, đôi mắt sợ hãi.

- Ô! Xin lỗi em.

Bàn tay Nick mở rộng ôm lấy thân mình nàng đang run rẩy. Nàng không nói được lời nào. Nàng tưởng anh chưa về. Nhưng anh ngồi xuống nhìn nàng chăm chú.

- Anh làm em hết hồn.

Nàng gượng cười nói.

- Em tưởng anh chưa về. Hôm nay công việc của anh thế nào?

Anh trông nghiêm khắc lạ lùng anh bước về phía tủ, không bận tâm trả lời câu hỏi của nàng.

- Trà nhé?

- Vâng, có chuyện gì không ổn hả anh?

Nàng không thích thấy anh như thế này. Anh làm nàng nhớ lại vẻ mặt của cha nàng khi nàng nói với cha về Tom.

Nàng nhắc lại.

- Có chuyện gì không ổn hả anh?

Anh vẫn không trả lời, mãi sau anh mới nói.

- Không, không có gì cả.

Anh quay sang nhìn nàng, tay cầm tách trà. Anh đã đun nước sôi, vậy mà khi vào nhà bếp nàng không để ý, có lẽ vì nàng quá mệt.

- Anh nhớ em.

- Em cũng nhớ anh thật nhiều.

Anh gạt đầu và cầm thêm tách trà thứ hai.

- Chúng ta lên lầu đi em.

- Vâng.

Nàng cầm tách trà và theo anh lên lầu. Anh ngồi trên ghế mà anh thích. Anh đặt tách trà xuống và giang hai tay về phía nàng. Nàng bước đến và quỳ gối bên chiếc ghế.

- Em yêu anh, Nick.

- Anh biết, anh cũng yêu em hơn bất cứ ai khác.

Anh nhìn xuống nàng, mỉm cười mệt mỏi và thở dài.

- Chúng ta cần nói chuyện, anh có nhiều chuyện để nói. Anh không biết bắt đầu từ đâu, nhưng có lẽ bắt đầu từ chỗ chúng ta vừa nói. Anh yêu em. Anh đã chờ đợi em thật lâu để em nói sự thật nhưng em đã không nói. Vì thế đây là lúc chúng ta ngồi bên nhau và làm ọi việc sáng tỏ. Điều làm anh buồn nhất là em không tin anh.

Nàng cảm thấy máu trong người nàng như đông cứng lại.

- Anh nói không đúng. - Giọng nàng đau khổ.

Tim nàng đập mạnh vì sợ hãi, anh muốn nói gì. Anh đã biết sự thật. Làm sao biết được, hay ai đã nói cho anh biết?

- Anh nói đúng. Nếu em tin anh, em đã nói cho anh biết về Carmel. Về Tom.

Nàng như tê liệt. Mãi sau nàng mới nói được.

Chuyện gì về Tom?

Nàng đặt tách trà xuống với đôi bàn tay run rẩy.

- Anh không biết nhiều, Kate. Anh chỉ có một vài sự nghi ngờ mơ hồ lúc đầu. Tại sao em biết nhiều về bóng đá trong truyện của em. Anh tìm hiểu đôi chút và biết em đã lấy Tom Harper, cầu thủ chuyên nghiệp đã tự sát, nhưng không chết và bị... anh không biết dùng từ gì cho đúng, nhưng được đưa đến Viện an dưỡng ở Carmel sau thời gian điều trị lâu dài ở nhà thương. Anh không thể tìm ra tên của Viện an dưỡng đó. Nhưng anh biết Tom không chết, và anh nghĩ bây giờ có lẽ anh ấy vẫn còn sống. Anh đoán đó là lý do em hay đến Carmel để thăm Tom, chứ không phải dạy những đứa trẻ chậm phát triển.

Anh có thể hiểu điều đó, Kate, anh có thể chấp nhận điều đó. Nhưng anh không hiểu tại sao em không muốn chia sẻ đó với anh. Em không nói cho anh sự thật sau nhiều tháng như thế. Đó là điều làm anh đau khổ.

Nước mắt nàng tuôn rơi, khi anh ngừng nói, nàng thẫn thốc hỏi anh.

- Tại sao anh không nói với em là anh đã biết chuyện.

- Đó là điều làm em bận tâm bây giờ à?

Anh bỗng nhiên trở nên giận dữ. Nàng lắc đầu và nhìn đi nơi khác.

- Không, em... em chỉ không biết nói gì?

- Nói cho anh biết sự thật đi, Kate. Bây giờ Tom như thế nào, anh ấy có còn yêu em không? Anh có quyền biết những điều này. Anh đã không nói cho em biết là anh đã biết bởi vì em phải tin anh để tự nói ra mọi chuyện. Nhưng em đã không tin anh. Bây giờ anh phải hỏi em.

- Em nghĩ em đã cố gắng để không mất anh và Tygue.

- Và có lẽ cả em nữa.

Anh quay đi và nhìn ra vịnh.

- Vâng, có lẽ cả em nữa. Em yêu anh, Nick. Em sợ mất anh, Tom biết em khi em còn bé, cho đến khi tai nạn xảy ra... Bây giờ Tom là một đứa bé.

Anh ấy như một đứa bé, Nick. Anh ấy chơi đồ chơi, vẽ hình, anh ấy chỉ lớn hơn Tygue một tí. Anh ấy thường khóc... anh ấy cần em. Em không thể để anh ấy một mình.

- Anh không đòi hỏi em làm như thế? Kate. Anh chỉ muốn biết thôi. Anh muốn nghe tự em nói ra điều đó. Anh ấy sẽ như thế này mãi à?

- Vâng, sẽ không bao giờ anh ấy bình phục được.

- Làm sao em có thể chịu đựng được?

- Anh ấy cho em tất cả. Anh ấy là tất cả những gì em có từ khi bố mẹ em từ em. Bây giờ em chỉ cho anh ấy một vài giờ một tuần.

Nàng nói một cách buồn bã khi nàng nhìn anh.

- Anh hiểu điều đó.

Anh đến bên nàng, vòng tay ôm vai nàng.

- Đó là điều em phải làm. Anh tôn trọng điều đó. Anh mong là anh có thể giúp em làm cho việc đó dễ dàng hơn.

- Bây giờ điều đó không còn khó khăn với em nữa. Hay ít nhất không còn làm em xúc động nhiều nữa.

- Felicia có giúp em không?

- Vâng, chị ấy thật tuyệt vời, chị ấy giúp em trong mọi việc. Chị ấy vào phòng sanh khi em sanh Tygue.

Nàng mỉm cười một mỗi, nhưng cảm thấy dễ chịu hơn. Bây giờ anh đã biết mọi điều, không còn bí mật gì nữa. Không còn sợ anh biết sự thật.

- Bố mẹ em không liên lạc với em sau khi anh ấy... sau khi tai nạn à?

- Khoảng một lần. Họ đã quyết định dứt khoát từ khi em đến sống với Tom.

- Tygue không biết phải không?

- Không, Felicia nói em phải cho Tygue biết sự thực, một ngày nào đó. Dù sao bây giờ còn “quá sớm”.

Nick gật đầu và nhìn nàng một cách lạ lùng.

- Anh có thể hỏi em câu này được không, Kate?

- Dĩ nhiên.

- Em có còn... em vẫn còn yêu Tom chứ?

Anh cần biết điều đó.

Giọng nàng đầy ngạc nhiên khi nàng trả lời anh.

- Vâng, em yêu anh ấy như yêu một đứa con nít, như yêu Tygue. Anh ấy không còn là người đàn ông nữa, Nick.

- Anh xin lỗi đã hỏi điều đó.

- Không, anh không có lỗi gì cả. Anh có quyền biết mọi điều. Em nghĩ thật khó mà hiểu được. Tom không còn là một người đàn ông dễ yêu nữa. Bảy năm qua em đi thăm Tom, bởi vì anh ấy đã tốt với em, trước đây em đã yêu anh ấy và bởi vì Tygue là con anh ấy.

Bỗng nhiên nàng khóc.

- Nhưng em yêu anh, Nick. Em yêu anh... như... em chưa bao giờ yêu anh ấy.

- Ồ! Em yêu. Anh xin lỗi.

Anh ôm nàng sát vào người, nhưng nàng nhẹ đẩy anh ra.

- Em đã sợ từ khi quyển truyện của em thành công. Em sợ mọi người sẽ biết em là ai? Và khi anh nói biết chơi bóng đá, em sợ muốn chết.

Nàng nhìn lên anh, mỉm cười gượng gạo.

- Điều buồn cười là anh biết Tom không rõ lắm. Anh ấy đã lên tới đỉnh khi anh vừa bước vào làng bóng đá. Anh ấy là một chàng trai rất dễ mến.

- Vâng. – Nàng buồn bã trả lời.

- Điều gì đã làm anh ấy hành động như thế?

- Anh ấy nghe phong phanh họ định khai trừ anh ấy khỏi bóng đá. Anh ấy không có gì khác trong cuộc sống ngoài bóng đá. Anh ấy không biết làm gì để kiếm tiền. Anh ấy muốn mọi thứ cho Tygue nên muốn ở lại bóng đá thêm một mùa nữa. Anh đã đọc báo và biết phần kết thúc.

Nick gật đầu.

- Anh ấy có biết gì về Tygue không?

- Anh ấy không hiểu gì cả. Em đã thăm anh ấy trong suốt thời kỳ có mang Tygue. Em nghĩ anh ấy chỉ tưởng là em mập ra.

- Tom có nhiều tiến triển trong những năm qua không?

- Không. Ngoại trừ trong một vài tuần qua. Sức khỏe anh ấy giảm sút nhiều.

Anh ôm sát nàng hơn.

- Anh rất tiếc về chuyện này.

- Em thì không. Bây giờ mọi việc đã rõ ràng. Nhưng anh biết em sợ gì không? Em sợ khi anh biết, anh sẽ không để em đi thăm Tom nữa. Em không thể làm như thế, Nick. Em nợ anh ấy cho đến khi anh ấy chết.

- Đó là lý do duy nhất mà em đã làm thế phải không, Kate? Vì em “nợ” anh ấy phải không?

Nàng lắc đầu.

- Không, còn nhiều lý do khác nữa. Bởi vì em đã yêu anh ấy, bởi vì những gì chúng em đã cùng chia sẻ với nhau... vì Tygue... em không thể không đi thăm anh ấy. Em không nghĩ có ai hiểu được điều đó, kể cả anh. Điều đó có ý nghĩa gì không?

- Có ý nghĩa thật vĩ đại, Kate. Anh không có quyền lấy đi điều đó của em, Kate. Không ai có quyền.

- Nhưng anh có thể sống với điều đó được không?

- Bây giờ thì mọi việc đã rõ ràng giữa chúng ta thì anh có thể. Anh quý trọng những gì em đang làm.

Nàng thở dài.

- Nó không cao cả, như anh nghĩ đâu. Đôi khi nó làm em mệt mỏi và em ghét nó.

- Nhưng em vẫn còn tiếp tục thôi, đó mới là vấn đề.

- Em phải tiếp tục làm điều đó, Nick.

- Anh hiểu.

Anh nhấp một tí trà, nàng thở dài rồi như chợt nhớ ra điều gì, nàng hỏi anh.

- Anh còn nhớ bữa tiệc trà mà anh dẫn em đến sau chương trình của Jasper ở Los Angeles chứ?

Anh gật đầu.

- Gã sau rượu đã nói điều gì làm em hoảng sợ phải không? Anh ta biết hết à?

- Không biết rõ lắm. Anh ta nói với em về một cầu thủ tên Joe hay Jim. Anh ta hỏi em muốn nói về cầu thủ đó trong truyện của em phải không? Dĩ nhiên em hoảng sợ.

- Tại sao em không đổi tên?

- Em nghĩ làm như thế không tốt đối với Tom.

- Còn Tygue, em tính sao, em không thể giấu nó mãi được. Em có muốn cho Tygue gặp bố nó không?

- Không bao giờ. Điều đó sẽ làm cho Tygue đau khổ. Đó không phải là một người cha, mà là một đứa bé. Tốt hơn cứ để như thế này cho đến khi nó lớn đủ để hiểu.

Nàng ngừng lại và bỗng nghe có tiếng nước nở. Tygue đã đứng ở cửa.

- Con đã nghe hết...

Tygue đã về nhà được nửa giờ và nó đã nghe hết. Mặt nó tràn trề nước mắt.

Cả hai cùng đi về phía nó nhưng nó vội chạy xuống lầu.

- Hãy để con một mình... để con một mình...

20. Chương 29 - 30

CHƯƠNG 29

- Tygue vui rồi chứ?

Nick nhìn nàng buồn bã khi nàng từ phòng Tygue bước ra. Đã sáu giờ rưỡi, nàng đã ngồi với nó thật lâu trong phòng. Nick chờ ở ngoài.

- Em nghĩ nó vui rồi. Thật khó mà nói chuyện với nó. Dù sao, nó đã thiếp ngủ.

Nàng trông thật mệt mỏi.

- Em đã nói sự thật. Em không còn cách nào khác.

Đứng ở ngoài cửa anh cũng đã nghe gần hết.

- Nó nói nó định lên lầu để báo cho em biết nó đã về và nó tình cờ nghe chúng ta nói chuyện về Tom.

Nàng vào phòng ngủ của họ và Nick theo sau: Họ đóng cửa, Kate mệt mỏi ngồi xuống giường khi anh đưa cho nàng một liều thuốc.

- Tom là một người tốt. Tygue có quyền biết về cha của nó. Bây giờ nó đã biết. Mọi việc dường như dễ dàng hơn cho em.

Nàng ngồi xuống, rồi ngáp ngừng mãi mới nói.

- Còn nhiều lý do khác làm em không muốn nói cho Tygue biết cha nó là ai và làm gì.

- Anh hy vọng đó không phải là những lý do xấu xa.

- Có lẽ những lý do đó không tốt. Em muốn Tygue hoàn toàn là của em. Em không muốn nó... như Tom.

Nick chờ đợi.

- Em không muốn nó yêu hình ảnh Tom Harper, một cầu thủ đã một thời lừng lẫy, em sợ Tygue có thể làm một điều gì đó để làm sáng chói lại tên tuổi của cha nó?

Nàng mỉm cười nhìn Nick.

Nhưng như thế không đúng, Nick. Điều tốt hơn là nó nên biết. Một ngày kia có lẽ em cũng sẽ nói với nó về bố mẹ em. Em đã để nó tưởng mọi người thân thuộc của em đều đã chết.

Nàng thở dài.

- Và ngay bây giờ nó ghét em vì đã nói dối nó, nhưng em nghĩ rồi nó sẽ nguôi ngoai. Nó có anh.

Nàng mỉm cười với anh, vòng tay ôm anh.

- Dù sao anh cũng không phải là cha nó, Kate.

- Điều đó không thành vấn đề. Anh đã cho nó nhiều hơn hầu hết những người cha khác. À! Tối nay anh có phải đi làm không?

Nàng nhìn đồng hồ ngạc nhiên hỏi. Nhưng anh lắc đầu.

- Không, anh đã gọi xin nghỉ khi em ở trong phòng với Tygue.

Nàng mỉm cười và nằm duỗi thẳng trên giường.

- Em rất mừng. Em đang mệt tưởng chết được.

Anh nhìn xuống nàng.

- Anh yêu em, Kate.

Nàng nhìn anh âu yếm và bỗng ngồi bật dậy.

- Ô! Anh yêu, em xin lỗi. Anh có đói không?

- Không, anh không thể ăn được.

Anh kéo nàng nằm xuống trong vòng tay anh và cảm thấy thân thể nàng truyền sang anh một sức sống mới. Anh nói với nàng anh muốn có một đức con.

- Khi em mang bầu, anh sẽ đi Tahiti với Tygue.

- Nàng nói đùa với anh.

- Để em đi xem Tygue thế nào?

Một giây sau nàng trở lại, mặt tái mét như xác chết.

- Tygue đi rồi.

Nàng lặng lẽ đưa anh tờ giấy mà Tygue đã viết cho nàng. **CHƯƠNG 30**

Trong tờ giấy mà Tygue để lại trên bàn, nó viết nguệch ngoạc mấy chữ sai chính tả.

- Con đi tìm cha yêu quý của con.

Nick nhìn Kate khi họ cùng đọc lại tờ giấy. Họ muốn bàn bạc trước khi cảnh sát đến. Họ sẽ không nói gì về Tom. Điều đó chẳng giúp ích gì. Người cảnh sát nhìn Nick và Kate.

- Ông không phải là cha nó à, ông Water Man?

- Không, nó là con của bà Harper. Nhưng Tygue và tôi rất gần gũi nhau.

- Ông bà có biết cha nó ở đâu không? Như thế sẽ dễ dàng để gọi điện thoại báo cho ông ấy biết?

Kate hoảng sợ và Nick lắc đầu.

- Cha đứa bé chết trước khi nó sinh ra.

- Nó giận ông à?

Người cảnh sát nhìn Nick.

- Không, mà cũng có thể nó giận tôi. Chúng tôi vừa mới đến San Francisco.

- Nó có tiền không?

Kate lắc đầu.

- Tôi nghĩ là không.

- Nó có mang theo gì không?

- Có, con gấu bằng lông.

Mắt nàng tràn trề nước mắt khi nói điều đó.

- Nó là một con gấu màu nâu lớn, với chiếc nơ đỏ.

Nàng nhìn xuống Bert, nó đang vẫy đuôi làm nàng khóc to hơn.

- Cháu bé mặc gì?

Nàng chạy ra phòng ngoài và không thấy chiếc áo mưa.

- Chiếc áo mưa màu vàng. Và có lẽ quần Jeans và giày cao bồi.

- Có ai quen trong thành phố mà nó có thể đi đến đó không?

- Felicia.

Nàng chạy đến bên điện thoại, nhưng không có ai trả lời. Nàng buồn bã đưa người cảnh sát số điện thoại của Felicia, của Tillie và của Joey.

Nàng nhìn Nick một cách đau khổ.

- Em nghĩ nó có thể tìm đến Carmel.

Người cảnh sát hỏi.

- Nó có biết ai ở đó không?

- Không, nhưng nó thích nơi đó.

Nàng nắm chặt tay Nick nhìn người cảnh sát gấp cuốn sổ lại. Nàng vội hỏi ông ta.

- Anh sẽ làm gì bây giờ?

- Chúng tôi cần vài bức hình của cháu, chúng tôi sẽ lục soát quang vùng này cho đến khi tìm ra cháu.

Họ mang hàng tá hình của Tygue.

- Chúng tôi chỉ cần một hay hai tấm.

- Kate gật đầu chào và nói cảm ơn khi họ ra về trong cơn mưa.

- Chúng tôi sẽ gọi cho ông bà từng giờ một để báo tin.

- Cảm ơn.

- Xin ông bà chờ bên điện thoại.

Nàng quay sang Nick với vẻ tuyệt vọng.

- Ô! Trời ơi, Nick, chúng ta làm gì bây giờ?

- Chúng ta hãy làm như họ nói chờ bên điện thoại.

- Em không thể... ồ... Nick, em không thể. Nó có thể bị bắt cóc, em đi tìm nó đây. Nó có thể bị...

- Ngừng lại.

Anh nắm vai nàng và ghì chặt nàng trong vòng tay.

- Chúng ta không thể làm gì khác hơn được. Hãy bình tĩnh chờ đợi.

Nàng nhìn Nick một cách tuyệt vọng.

- Đó là lỗi của em, Nick... Tất cả đều là lỗi của em.

- Im đi, Kate. Đó không phải là lỗi của em.

Anh muốn nói đó là lỗi ở anh đã khơi lên câu chuyện trưa nay. Nhưng không ích gì để cho cả hai phiên trách chính họ bây giờ. Tất cả những điều mà họ phải làm là đưa được Tygue về, nói hết cho nó nghe về cha nó, cố gắng giải thích tại sao Kate không nhắc đến cha nó. Và họ sẽ yêu đứa bé hơn bao giờ hết.

- Đáng lẽ em nên nói cho nó lâu rồi, như vậy chuyện này không xảy ra.

- Dù sao bây giờ nó biết rồi, chúng ta sẽ sẵn sàng đương đầu.

- Nhưng nếu có chuyện gì không may xảy ra cho nó thì sao?

- Không có chuyện gì đâu, Kate. Hãy tin anh đi.

Sở cảnh sát gọi cho họ từng giờ như đã hứa nhưng vẫn chưa có tin gì. Đã nửa đêm khi họ gọi được cho Felicia. Nick cố gắng giải thích ngắn gọn cho Felicia trong khi Kate chỉ ngồi nhìn hình Tygue.

- Tôi sẽ đến ngay.

- Như vậy thì tốt quá! Chị đã giúp Kate trong nhiều hoàn cảnh khó khăn.

Cô ngáp ngừng mãi mới quyết định nói.

- Nick. Tôi rất vui mừng là anh đã biết mọi việc... Kate không thể giấu mãi được.

Nick gật đầu lặng lẽ cúp máy.

Felicia đến ngay và họ ngồi bên nhau, uống cà phê cho đến năm giờ sáng.

Lúc năm giờ rưỡi, cảnh sát gọi lại. Nick chạy lại nghe.

- Chúng tôi đã tìm được cháu bé.

- Ở đâu?

- Ngay đây.

Người cảnh sát nhìn xuống đứa bé.

Nick hét lớn vào phòng.

- Họ đã tìm thấy Tygue.

Rồi anh hỏi lại vào điện thoại.

- Cháu có khỏe không?

- Khỏe, tuy hơi xanh.

- Cháu nó đã ở đâu thế?

- Ngồi tại trạm xe buýt. Nó đang nhờ một người nào đó đưa nó đến Carmel. Chúng tôi sẽ đưa cháu về nhà trong mười phút nữa.

- Hãy chờ. Cho tôi nói chuyện với cháu một chút được không?

Anh định đưa máy cho Kate. Người cảnh sát trở lại một phút sau.

- Cháu nói cháu quá mệt để nói chuyện.

Lát sau người cảnh sát đưa Tygue vào nhà. Nó chờ cho người cảnh sát từ giả ra về mới quay lại nói với họ.

- Con sẽ đi kiếm cha lần nữa.

- Cái gì?

Nick cố gắng giúp nàng giữ bình tĩnh.

- Con sẽ đi tìm cha. Con muốn gặp cha.

Nàng ngồi xuống thở dài và nhìn nó.

- Con không thể làm điều đó được.

Nó nhìn nàng với vẻ cương quyết.

- Con sẽ làm, mẹ.

- Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau.

Nàng đưa nó về phòng của nó. Nàng chờ nó ngủ mới quay về phòng.

Lúc chín giờ rưỡi, lúc nàng còn đang ngủ thì chuông điện thoại reo:

- Stu đây.

- Quyển truyện thế nào?

- Mang lại cho tôi và chị một gia tài khổng lồ. Đó là lý do tôi gọi chị vào giờ này. Chị sẽ có một chuyến du lịch khác.

-Ồ! Không. Lại do Nick xếp đặt phải không?

- Một tuần ở New York. Nhà xuất bản muốn chị đến đó.

-Ồ! Không thể.

- Chị phải đi. Họ đang đưa sự nghiệp chị lên cao.

- Tôi đã nói với anh rồi mà. Tôi không thể.

- Tôi nói chị phải.

- Tại sao anh đã làm thế?

- Tôi làm thế vì chị không còn sự chọn lựa nào khác cả, Kate? Hỏi Nick đi. Anh ấy biết điều đó có ý nghĩa như thế nào?

- Được rồi, để tôi xem. Từ bao giờ đến bao giờ?

- Trong ba ngày nữa sẽ khởi hành. Cô sẽ ở New York một tuần.

- Tôi sẽ làm hết sức.

- Tôi sẽ gọi lại cô sau.

- Được rồi.

Nàng quá mệt mỏi để tranh luận. Nàng nằm xuống gối và cố gắng suy nghĩ.

- Ai gọi vậy em?

- Stu Weinberg.

- Có điều gì không ổn hả?

Nàng gạt đầu.

- Anh ta gọi báo cho em nhà xuất bản đã đặt trước cho em một chuyến du lịch đến New York trong một tuần.

- Khi nào?

Nick sửng sốt.

- Em sẽ đi trong ba ngày nữa.

- Anh sẽ giết hắn.

Anh cố giữ bình tĩnh, ngồi xuống và lấy tay vuốt tóc.

- Em không thể đi được.

- Anh ta nói em phải đi vì chuyến đi này do nhà xuất bản tổ chức.

- Anh chẳng cần biết ai tổ chức cả. Em biết rõ là lúc này em không thể đi được nữa mà. Em có nói với hắn thế không?

- Em nói để em còn xem đã.

- Em muốn nói là em sẽ đi phải không?

- Em không biết. Em không nghĩ được điều gì cả. Em không biết em sẽ làm gì trong ba ngày tới.

- Trong ba ngày tới em phải cố mà giải thích mọi điều với Tygue.

- Vâng, nhưng... hãy để em một mình.

- Bây giờ chả còn vui thú gì để làm một bà mẹ nữa phải không? Em bắt đầu yêu chính mình rồi phải không?

Nàng cố gắng kèm mình để không tát vào mặt anh.

- Làm ơn để em yên được không? Anh muốn gì nào?

- Anh muốn em phải tức tởm. Em có một đứa con đang bị khủng hoảng. Nó không cần em đi du lịch đây đó một cách vui vẻ.

- Còn sự nghiệp của em thì sao?

- Đó là điều em cảm thấy cần bây giờ hả, Kate?

Một phút như điên cuồng, nàng định trả lời vâng, nhưng không dám. Giọng nàng bỗng trở nên chịu đựng.

- Em cần một thời gian để suy nghĩ. Thế thôi, hãy để em tự giải quyết chuyện này.

- Anh không tin rằng em có thể đi New York lúc này.

- Em không nói em sẽ đi.

- Không, nhưng anh biết em sẽ đi.

- Làm sao anh biết được?

Nàng muốn ném ly cà phê của nàng vào mặt anh, nhưng nàng chỉ ngồi đó, nhìn anh giận dữ. Nàng ghét anh.

- Anh biết em sẽ đi vì em đã bị mê hoặc bởi sự thành công. Anh muốn nói cho em biết là anh rất tiếc là em đã xuất hiện trên truyền hình.

- Hãy nhìn số tiền em kiếm được bốn tháng qua, trên hai trăm năm chục ngàn đô la. Chính em đã kiếm được số tiền đó bằng một cuốn truyện. Tygue sẽ theo học những trường tốt nhất và sẽ học đại học bằng số tiền đó: Nó sẽ có mọi điều nó cần.

- Trừ một người mẹ.

Nói xong Nick lặng lẽ rời phòng.

Nàng cố gắng giải thích cho Tygue suốt buổi trưa, nhưng nó không muốn nói chuyện. Nàng cố gắng nói cho nó hiểu về Tom, về những chuyện đã xảy ra cho Tom. Nhưng nó mới bảy tuổi, nó không hiểu nhiều. Nàng gọi cho Tillie. Tillie sẽ đến ở với Tygue trong một tuần nàng đi New York. Mỉm cười về trễ hai đêm nay, khi

nàng đã đi ngủ, và ra ngoài suốt ngày. Nàng cố gắng giải thích mọi chuyện với Felicia, nhưng cô ấy dường như không thông cảm được. Không ai hiểu được nàng. Ngay cả Tillie cũng dường như tỏ ra lạnh nhạt khi bà ta đến. Dù sao Kate rất mừng là bà ta đã đến. Tygue cũng vui mừng khi gặp lại bà. Nick nói với nàng một cách lạnh nhạt.

- Để anh đưa em ra phi trường.
- Em có thể đón xe taxi. Em để xe của em ở nhà cho Tillie.
- Để anh đưa đi.
- Em không thể chịu đựng được chuyện trò lúc này.
- Anh không còn điều gì để nói nữa trừ một chuyện, trông em mệt mỏi quá Kate. Hãy cố giữ sức khỏe khi đến New York.
- Hai ngày qua đã quá mệt mỏi ọi người.

Trên đường đến phi trường, cả hai không nói với nhau một lời nào.

Nàng đã uống thật nhiều rượu trước khi máy bay đáp xuống phi trường New York.

Trên đường về thành phố, nàng thuê chung xe với một người đàn ông ăn mặc lịch sự và rất đẹp trai, một kiến trúc sư từ Chicago. Anh ta cùng ở khách sạn Regency.

- Khách sạn đó thật tiện nghi. Cô thường ở đó không?

Anh ta bắt chuyện một cách vui vẻ và nói huyền thuyên suốt con đường từ phi trường về thành phố. Anh ta trông thật hấp dẫn. Khi nói về cảnh đẹp của thành phố, nàng buột miệng nói nàng là văn sĩ.

- Thật là một nghề vĩ đại. Chắc cô yêu nghề văn lắm nhỉ?

- Vâng, tôi rất yêu.

Anh ta nói.

- Tôi vừa đọc một quyển truyện rất hay – “Mùa bóng đá cuối cùng”.

Nàng cười lớn.

- Cô cũng đọc nó rồi à?

- Không, nhưng chính tôi đã viết quyển truyện đó.

Anh ta nhìn nàng ngạc nhiên pha lẫn thú vị.

- Thật à? Nó là một quyển truyện tuyệt vời.

- Tôi sẽ gửi tặng anh một cuốn lần tới.

Anh ta lập tức rút danh thiếp và trao cho nàng.

- Tôi chờ đợi cô giữ lời hứa, cô Harper.

Bây giờ anh ta đã biết tên nna. Nàng cất tấm danh thiếp khi họ đến khách sạn.

21. Chương 31 - 32

CHƯƠNG 31

Nàng ngáp ngừng một lúc rồi bước vào quán rượu. Nàng gọi một ly Whisky và nghe thấy người đàn ông đứng bên cạnh nàng gọi Capari Sô-đa. Anh ta nói tiếng Ý.

Bỗng anh ta quay sang nàng làm nàng đỏ mặt và ngạc nhiên.

- Ồ! Chính là anh.

Đó là người đàn ông thuê xe chung với nàng về khách sạn, kiến trúc sư từ Chicago tới.

- Tôi sống ở Rome trong bảy năm.

Rồi anh ta đưa tay cho nàng bắt và giới thiệu tên.

- Philip, Philip Wells. Tôi có thể mời cô ngồi cùng bàn được không?

- Rất vui lòng.

Anh ta kéo ghế cho nàng và họ ngồi xuống cùng bàn. Nàng cố để không nghĩ về Nick lúc này. Nàng gọi chuyện.

- Anh sống ở Rome khi nào?

- Cách đây mười năm, khi con chúng tôi còn nhỏ. Con gái tôi sinh ở đó. Đó là một thành phố thật tráng lệ.

- Anh có thường về thăm Rome không?

- Một hay hai lần một năm. Tôi có nhiều công tác ở Paris và London hơn ở Rome.

Câu chuyện thật thú vị và dễ dàng trong suốt buổi ăn tối. Nàng kể cho anh ta nhiều câu chuyện vui về San Francisco và anh ta kể nàng những chuyến phiêu lưu ở nước ngoài.

Khi chia tay anh ta hỏi nàng.

- Cô sẽ ở thành phố này bao lâu.

- Tôi ở đây đến cuối tuần.

- Tốt, chúng ta có thể gặp nhau lần nữa. Trưa ngày mai nhé?

- Tôi rất vui. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

Anh ta nhìn nàng cười vui vẻ.

- Để xem... Quo Vadis nhé?

- Nó ở đâu..?

- Ở đầu đường này. Nó rất thú vị.

Anh ta nắm tay nàng khi họ cùng bước vào thang máy và nhìn nàng một cách say đắm.

- Chào tạm biệt, Kate.

Giọng anh ta trêu mếu làm nàng run rẩy.

- Tôi sẽ gặp cô ngày mai.

- Tạm biệt.

Nàng mỉm cười khi bước vào phòng. Nàng thay quần áo, đi nằm. Sáng hôm sau họ gọi nàng lúc sáu giờ để báo tin chương trình của buổi phát hình sẽ bắt đầu lúc bảy giờ rưỡi. **CHƯƠNG 32**

Nàng đến Quo Vadis vào buổi trưa. Philip đã chờ nàng.

- Xin lỗi tôi đến hơi trễ.

- Không sao. Tôi cũng vừa mới đến.

Anh ta giúp nàng cởi chiếc áo khoác, để lộ chiếc cổ trắng ngần làm anh ta muốn hôn cổ nàng, nhưng bây giờ thì chưa.. để sau này. Mắt họ gặp nhau và nàng đỏ mặt quay đi. Người bồi đưa họ đến một cái bàn khuất trong góc. Philip nắm tay nàng làm nàng hơi ngạc nhiên một chút nhưng nàng không rút tay lại. Đường như có một luồng điện truyền sang người nàng.

Philip mỉm cười nhìn nàng khi anh đốt một điếu thuốc. Anh ta có vẻ là một người sành điệu. Nàng ngồi nhìn anh và mắt nàng bỗng chú ý đến một người đàn ông ngồi xa phía bên kia. Tim nàng muốn ngừng đập, nàng như không tin vào mắt mình. Nhưng không thể làm được, người đàn ông đó chính là cha nàng. Nàng đã không gặp ông mười hai năm rồi.

Philip thấy mặt nàng trắng bệch, mắt mở rộng. Anh lo lắng hỏi.

- Có chuyện gì thế, Kate?

Nàng không nhìn anh, trả lời.

- Xin lỗi, tôi thấy một người quen.

Cha nàng không thay đổi nhiều. Ông chỉ gầy hơn một chút và tóc bạc hơn. Ông đang ngồi bên một cô gái trẻ vào trạc tuổi nàng. Nàng tự hỏi không biết người đàn bà này là ai? Mẹ nàng đâu?

Nàng quên cả Philip, nhưng anh vẫn chú ý đến vẻ mặt biến sắc của nàng.

- Kate, em có muốn chúng ta đi khỏi nơi đây không?

Anh ra hiệu cho bồi tách tiền, nhưng nàng lắc đầu và đứng lên bước ra khỏi bàn.

- Tôi sẽ trở lại ngay.

Nàng bước chậm đến bên bàn cha nàng đang ngồi, nhìn ông mãi mới thốt lên được một tiếng.

- Bố!

Ông nhìn lên khi nhận ra nàng, ông tỏ vẻ xúc động. Ông chậm chạp đứng lên, liếc nhìn người đàn bà bên cạnh. Nhưng ông không ôm nàng. Họ đứng nhìn nhau, như bị ngăn cách bởi thời gian.

- Kate.

Nàng gạt đầu im lặng, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Ông cũng khóc, nhưng không biết nói gì.

- Bố đã đọc truyện của con.

- Thật hả bố?

- Quyển truyện thật tuyệt vời.

Lại một người hâm mộ. Nhưng có lẽ ông chỉ giả vờ thích thôi.

- Kate. Bố rất tiếc về mọi chuyện.

Nàng nhìn kỹ cha, ông còn rất khỏe, mặc dầu đã có tuổi và có vẻ là một người giàu sang.

- Bây giờ Bố sống ở New York. Còn con?

- Con chỉ đến đây trong vài ngày vì công việc.

Nàng bỗng nhìn xuống người đàn bà đang ăn trưa với cha nàng và nói.

- Tôi rất tiếc đã làm gián đoạn bữa ăn trưa của cô. Chúng tôi đã không gặp nhau lâu lắm rồi.

Cô gái trả lời nho nhỏ như thể rất thông cảm họ.

- Tôi biết.

Cô ta muốn nói với Kate là cô ta rất tiếc. Cha nàng bối rối nhìn cô ta. Cô ta trẻ hơn cả Kate.

- Kate, bố... Bố xin giới thiệu với con vợ của cha. Ames, đây là Kaitlin.

- Kaitlin – Ông gọi tên một nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết của nàng vừa viết.

Vợ của bố... Nàng nhắc lại nho nhỏ và nhìn ông đầy ngạc nhiên.

- Bố và mẹ đã ly dị à?

- Không, Kate. Mẹ con đã chết!

Nàng gật đầu. Nàng không còn khóc được nữa.

- Con hiểu.

- Bố đã cố tìm con để báo tin cho con, nhưng không biết con ở đâu cả.

Rồi ông cố gắng hỏi điều mà ông không muốn hỏi.

- Tom đã...

Nàng lắc đầu để cắt lời ông.

- Không, anh ấy vẫn còn sống.

- Như thế chắc hẳn rất khó khăn. Hay con...

Ông vẫn nhớ mọi điều ông đọc trên báo.

- Vâng, con vẫn còn đi thăm anh ấy, bố ạ! Anh ấy là chồng của con.

- Con có cháu nào không?

- Một cháu trai, cháu đã được bảy tuổi.

Nàng liếc nhìn người đàn bà, rồi quay sang hỏi cha:

- Còn bố?

- Chúng tôi cũng có một đứa con trai hai tuổi.

Ông chỉ vào chiếc ghế trống.

- Con có vui lòng ngồi ăn chung với bố không?

Kate lắc đầu.

- Không. Cảm ơn. Con thật sự... phải đi.

Ông đưa tay bắt tay nàng.

- Chào bố.

Nàng bước đi vài bước, rồi quay lại và thấy vợ ông đang khóc. Nàng lặng lẽ bước trở lại với Philip. Anh đã trả tiền cách đây mười phút và ngồi nhìn họ.

- Mọi việc đều ổn chứ?

- Vâng. Chúng ta đi thôi.

Anh nắm tay nàng và họ rời nhà hàng. Gió buốt lạnh làm nàng cảm thấy dễ chịu.

- Kate?

- Cái gì anh? - Giọng nàng khô khan.

- Anh có thể hỏi người đàn ông đó là ai không?

- Cha em. Em không gặp ông mười hai năm nay.

- Và em chỉ gặp ông một lúc như vậy thôi sao? Ông đã nói gì vậy?

- Ông nói rằng mẹ em đã mất. Ông đã tục huyền và có một đứa con hai tuổi.

Philip nhìn nàng sửng sốt. Đó là một câu chuyện không thể tin được.

- Người đàn bà đó là chị em à! Người đàn bà đang khóc ấy?

Kate lắc đầu.

- Không, đó là vợ ông.

- Trời ơi!

Họ bước đi chậm chạp và nàng bắt đầu thổn thức.

- Ông không ngay cả yêu cầu gặp lại em.

- Em có thật sự muốn như thế không?

- Nhưng ít nhất ông cũng nên yêu cầu như thế chứ.

Anh nhìn đồng hồ.

- Anh có cuộc họp lúc ba giờ. Bây giờ là ba giờ năm mươi phút. Em nghĩ em có khỏe không? Chúng ta sẽ nói chuyện vào bữa ăn tối. Anh ôm nàng và mỉm cười.

- Em có vui lòng ăn tối với anh không?

- Vâng, chắc chắn em rất thích.

Nàng cần có một người nào đó để nói chuyện.

- Em rất tiếc đã làm anh bận tâm vì tất cả những chuyện đã a. Em thường không có thói quen làm phiền muộn người lạ.

- Anh rất tiếc khi nghe em nói như vậy.

- Tại sao?

- Anh không nghĩ chúng ta vẫn còn là những người xa lạ. Anh hy vọng là em xem anh như một người bạn.

Anh vòng tay quay vai nàng, nàng thở dài.

- Em cũng hy vọng thế!

Anh chợt dừng lại và ôm chặt nàng rồi hôn nàng. Nàng hôn trả lại anh.

Nàng thấy tiếc khi môi anh rời môi nàng.

- Chúng ta ăn tối lúc bảy giờ nhé!

Nàng gật đầu và xúc động vì những việc vừa làm.

Anh có một sức lôi cuốn lạ lùng. Nàng tự hỏi không biết anh có thường làm thế không? Và nàng biết là có.

- Vâng.

- Anh phải tạm biệt em ở đây.

Anh hôn nhẹ lên má nàng và đón một chiếc taxi. Anh ngồi vào xe vẫy nàng và nói.

- Gặp lại em tối nay.

Nàng bước chậm về khách sạn.

Khi nàng chờ thang máy, nàng nghe một người nào đó gọi tên nàng.

- Bà Harper! Bà Harper.

Nàng lo sợ bước về phía anh ta. Anh ta tỏ vẻ xúc động khi gặp nàng.

- Chúng tôi đã cố tìm bà khắp mọi nơi. Anh Ông Nick Waterman nhờ chúng tôi gọi mọi nhà hàng ở New York.

- Ông Nick Waterman?

Nàng nhìn xuống tờ giấy anh ta vừa trao cho nàng.

- Gọi lại ông Nick ngay. Khẩn cấp.

Nàng lên phòng để gọi về nhà.

Nick trả lời điện thoại.

- Chào. Em vừa nhận được tin. Chuyện gì thế anh?
- Em đã đi đâu vậy?
- Em đi ra ngoài.
- Với ai. Không ai biết em ở đâu cả.
- Em xin lỗi. Em đi ra ngoài ăn trưa.
- Tygue lại đi rồi.
- Ồ! Trời ơi! Từ bao giờ vậy?
- Anh không biết. Có thể tối hôm qua. Có thể là sáng nay. Tối qua Tillie đưa nó vào giường. Khi anh về nhà anh có ghé vào phòng nó. Nó rất vui. Nhưng sáng nay nó đã bỏ đi.
- Nó có để lại mấy chữ không?
- Không, lần này nó không viết gì cả. Em có thể về nhà ngay được không?

Giọng anh lo sợ và mệt mỏi, và nàng muốn gặp lại anh vô cùng.

- Em sẽ về trong chuyến bay đầu tiên đi San Francisco. Anh đã gọi cảnh sát chưa?
- Anh gọi rồi. Hãy bình tĩnh. Không sao đâu Kate, chúng ta sẽ tìm thấy nó. Anh hứa.
- Em biết. Đáng lẽ em không nên đi New York.
- Em có vất vả lắm không?

Nàng chợt nghĩ đến Philip. Trời ơi! Nếu Nick biết được thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nàng cầu mong anh sẽ không bao giờ biết chuyện này. Nàng chỉ mới hôn anh ta.

- Vâng, thật vất vả. Và em... em mới gặp lại cha em.
- Vừa mới đây à? Em ăn trưa với ông à?

Giọng Nick thật sửng sốt.

- Không. Ông ăn trong cùng nhà hàng với em. Ông đang đi với vợ ông.
- Bố mẹ em đã ly dị à?
- Không. Mẹ em chết rồi. Ông tục huyền với một cô gái rất trẻ. Họ có một đứa con trai hai tuổi.
- Quỷ tha ma bắt ông ta đi.

Chỉ nghe vậy là Nick đã muốn giết ông.

- Nó không thành vấn đề nữa. Nick ạ!... Tất cả đã qua rồi.
- Chúng ta sẽ nói về chuyện đó khi em về nhà. Hãy gọi cho anh khi biết chuyến bay.

Khi nàng gọi lại thì Nick đang bận nói chuyện với cảnh sát, và chưa có tin gì mới.

Nàng viết cho Philip mấy chữ rồi bỏ vào phong bì để trên bàn.

“Rất tiếc đã lỡ hẹn, nhưng em phải trở về San Francisco gấp. Sẽ gửi tặng quyển truyện mới khi sách xuất bản. Cảm ơn anh về tất cả những gì anh đã làm cho em. Chúc anh những gì tốt đẹp nhất. Kate.”

22. Chương 33 - 34 - End

CHƯƠNG 33

Nick đón nàng tại sân bay. Khi thấy nàng anh vội chạy lại ôm thật chặt nàng và hôn nàng.

- Họ đã tìm thấy nó chưa anh?

Anh lắc đầu.

- Chưa, nhưng họ sẽ tìm ra. Anh định đi đến Carmel.

Họ bước vội ra xe, nàng thở dài khi bước vào xe.

- Em có mệt lắm không?

Anh nhìn nàng lo lắng, nàng mỉm cười. Anh tiếp.

- Anh rất tiếc là anh đã tỏ ra giận dữ trong mấy ngày qua. Anh quá yêu em.

- Ồ! Nick – Nàng lại khóc.

Nàng nói cho anh nghe về cha nàng.

- Cha em có nói là ông rất tiếc ông đã hành động như thế với đứa con độc nhất của ông.

Đã sáu giờ khi họ chạy dọc theo bờ biển. Bất thành linh, Kate kéo mạnh tay áo Nick.

- Dừng lại, Nick... em thấy thoáng chiếc áo vàng.

Trời đã gần tối nhưng nàng thoáng thấy chiếc áo vàng của Tygue.

- Đâu?

- Đằng kia, gần những cây đuông kia.

Nàng chạy nhanh lại phía có chiếc áo vàng. Tygue đang đứng đó. Nó đứng im lặng, nhìn nàng. Nàng bước từ từ về phía Tygue, giang hai tay và ôm chầm lấy con. Nàng không nói gì, nó khóc trong lòng nàng. Nàng mừng là đã trở về và Nick đã đi theo đường này.

Nàng nghe tiếng Nick bước về phía họ, giang tay ôm cả hai mẹ con và nói nhẹ nhàng với Tygue.

- Chào Tygue. Cháu có sao không!

Tygue gật đầu và nhìn lên Nick.

- Cháu muốn đi Carmel. Cháu phải đi gặp cha cháu.

- Mẹ hiểu, con yêu.

Nàng xoa đầu Tygue và gật đầu.

- Mẹ sẽ đưa con đi gặp cha. Chúng ta sẽ đi vào ngày mai.

Tygue gật đầu, hài lòng.

Nick hỏi nàng.

- Em muốn làm gì, Kate? Em muốn trở về thành phố hay ngủ đêm tại Carmel?

- Anh không phải đi làm à?

Nick lắc đầu.

- Không. Anh sẽ lại cáo bệnh.

- Jasper sẽ giận dữ.

- Không sao. Chúng ta nên gọi cho cảnh sát để báo cho họ biết.

Nàng gật đầu và nhìn Tygue.

- Đúng vậy và chúng ta ở lại Carmel đêm nay.

Lúc Tygue ngủ gục trong tay nàng, Nick nhìn nàng lo lắng hỏi:

- Em định đưa Tygue đi thăm Tom thật à?

Nàng gật đầu.

- Em có muốn anh đi cùng không?

- Em rất thích anh đến đó. Nhưng em nghĩ không nên để Tom gặp anh, có thể anh ấy sẽ bấn loạn hoặc sợ hãi. Có lẽ mình Tygue là quá đủ.

- Anh mong em có đủ can đảm để vượt qua sự khó khăn đó.

- Mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

Anh hôn nàng. Anh bế Tygue vào khách sạn. Nó vẫn chưa thức dậy.

Nàng vừa chớp mắt được mấy tiếng đồng hồ thì trời đã sáng. Nàng nhìn quanh sửng sốt, nắng đã tràn khắp phòng.

- Nick?

Anh ngồi phía bên kia giường nhìn nàng cười. Anh đã uống xong một tách cà phê.

- Tygue và anh đã ăn sáng rồi.

- Khi nào?

- Cách đây gần nửa giờ.

- Trời ơi! Mấy giờ rồi anh?

- Gần chín giờ.

- Tygue thế nào anh?

- Nó bình thường và không nói gì. Nó đói muốn lắm.

Nàng cúi xuống hôn Nick rồi đi vào phòng bên kia thăm Tygue. Nó đang ngồi im lặng bên cửa sổ với chú gấu bông trên tay, nàng bước nhẹ nhàng đến bên nó và ngồi xuống.

- Chào con. Willie thế nào?

- Nó vẫn mạnh mẽ ạ! Sáng nay nó rất đói.

- Vậy à?

Nàng cười và kéo tay Tygue sát vào người, nó làm nàng nhớ lại cách đây nhiều năm khi chỉ có hai mẹ con sống với nhau.

- Con đã sẵn sàng cho ngày hôm nay chưa?

Nàng hiểu nàng muốn nói gì và gật đầu.

- Có lẽ đây là một điều khó khăn nhất mà con phải đối phó, Tygue. Cha con không giống như các người cha khác.

- Con biết.

- Cha con giống như một đứa bé con. Nhưng là một đứa bé con bệnh hoạn.

Cha không thể bước đi được, phải ngồi trong chiếc xe lăn, và cha không nhớ gì cả.

Nó trông mệt mỏi và không vui.

Nàng ngáp ngừng mãi mới nói.

- Mẹ muốn con biết rằng... rằng trước khi cha bị thế này, cha rất yêu con, trước khi con sinh ra.

Tygue gật đầu và nhẹ nhàng chùi nước mắt trên mặt nàng.

- Nick có đi với chúng ta không mẹ?

Nàng nhìn Tygue.

- Con có muốn Nick đi cùng không?

Tygue gật đầu.

- Nick có thể đi cùng được không mẹ?

- Chú ấy không thể gặp Tom... cha con được, nhưng chú ấy có thể đến đó.

- Được rồi.

Nó quay mặt lên nhìn nàng.

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé mẹ?

- Để mẹ uống cà phê và thay quần áo đã.

Nó gật đầu và lại đứng bên cửa sổ.

- Con sẽ chờ ở đây.

- Mẹ sẽ làm rất nhanh.

Nick nhìn nàng khi nàng trở về phòng.

- Nó vui chưa Kate?

- Vâng, nó muốn anh cùng đi đến đó.

- Anh sẽ đi cùng.

- Anh luôn luôn tốt với mẹ con em.

- Cảm ơn em, em cũng thật tốt khi em đã nói điều đó.

Anh đưa nàng một tách cà phê và một miếng bánh mì nướng. Nhưng nàng không thể ăn được, và ngay cả uống cà phê nàng cũng cảm thấy khó khăn. Nàng không còn biết làm gì khác ngoài việc nghĩ về Tygue và cha nó. **CHƯƠNG 34 (Hết)**

Nick lái xe theo hướng Kate chỉ và dừng lại bên tòa nhà chính.

- Anh chờ ở đây nhé!

- Anh có thể đến gần hơn. Có nhiều người ở đó và sẽ không ai để ý đến anh.

Anh gật đầu và cả ba ra khỏi xe. Nàng nắm tay Tygue. Nó vẫn ôm gấu Willie. Kate đã gọi cho ông Erhard hỏi tình trạng của Tom. Ông ta trả lời Tom vẫn bình thường.

- Anh chờ ở đây nhé! Anh có thể nhìn thấy Tom từ đây.

Kate nắm tay Tygue và bước về căn nhà của Tom.

Nàng gặp ông Erhard.

- Tygue, đây là ông Erhard, ông đã chăm sóc cha con trong bao nhiêu năm qua.

- Chào Tygue, cháu có con gấu đẹp quá! Tên gấu là gì?

- Willie.

- Chúng tôi cũng có một con gấu tên Willie. Cháu có muốn xem không?

Tygue gật đầu, cố nhìn vào trong phòng. Ông Erhard đứng qua một bên và Kate nhẹ nhàng bước vào. Tom đang ở trong phòng mặc dầu hôm nay thời tiết tốt. Trông anh xanh xao như một bóng ma, chắc hẳn anh đã ở trong nhà lâu lắm rồi. Anh quay lại và thấy Tygue, Kate phải nghiêng rằng để không bật khóc. Tom là người lên tiếng trước.

- Bạn cũng có gấu Willie à! Tôi cũng có.

Anh vội đưa con gấu của anh và Tygue mỉm cười.

- Cho tôi xem con gấu của bạn đi.

Anh đưa cho Tygue con gấu của anh, và nó đưa anh con gấu của nó. Trong vài phút họ so sánh gấu với nhau.

- Bạn ăn bánh bích qui nhé!

Tom đưa cho Tygue đĩa bánh mà anh đã để dành hôm trước. Tygue đến sát bên xe lăn và Tom hỏi.

- Bạn tên gì?

- Tygue.

- Tên tôi là Tom và kia là Katie.

Anh chỉ Kate với nụ cười rộng mở. Nàng mỉm cười.

- Cô ấy thường đến đây thăm tôi. Cô ấy là một phụ nữ rất dễ thương. Tôi yêu cô ấy. Bạn có yêu cô ấy không?

Tygue lặng lẽ gật đầu.

Anh tiếp tục hỏi.

- Bạn muốn xem thuyền của tôi không?

Tygue mỉm cười gật đầu.

- Vâng. Tôi cũng có một chiếc thuyền.

- Cả hai có muốn đi dạo ra hồ không?

Kate mỉm cười khi anh lăn chiếc xe ra ngoài. Tygue đi bộ một cách hãnh diện bên cạnh anh. Đến một bụi hoa, anh ngắt hai bông hoa hồng lớn, trao cho nàng một và trao cho con trai anh một bông. Anh nắm tay Tygue hỏi.

- Tại sao bạn đến thăm tôi?

Tim nàng muốn ngừng đập, nhưng Tygue nhìn anh trả lời.

- Con muốn gặp cha.

- Tôi cũng muốn gặp bạn. Hãy chăm sóc Katie.

Tygue gật đầu và nước mắt tuôn nhanh xuống má. Tom chưa bao giờ nói chuyện như thế trước đây.

- Con sẽ...

- Còn Willie? Hãy chăm sóc Willie.

Tygue không nói gì, chỉ gật đầu và bất thành lời nó nghiêng người hôn lên má Tom – Tom mỉm cười ôm nó một lát.

- Con yêu cha. – Tygue thốt lên.

- Tôi cũng yêu bạn.

Tom bật cười và Tygue cũng vậy. Anh chợt nói.

- Tôi muốn trao đổi với bạn.

- Cái gì?

- Gấu Willie. Tôi sẽ cho bạn gấu Willie của tôi và bạn đưa tôi con gấu của bạn. Gấu Willie của tôi đã mệt mỏi vì ở đây lâu quá rồi.

Mắt Tygue sáng lên như thể cha nó đã cho nó món quà quý báu nhất trên thế giới.

- Chắc chắn được.

Nó đưa gấu Willie của nó cho Tom và Tom trao cho nó con gấu của anh. Anh nói.

- Hãy chăm sóc gấu Willie cẩn thận nhé!

- Vâng, con sẽ.

Tygue lại hôn anh lần nữa và Tom chỉ mỉm cười.

- Chào tạm biệt.

Tygue nhìn anh thật lâu và bước ra cửa.

- Chào.

Kate bước ra phía Tom và đứng bên anh, ôm vai anh trong tay nàng rời cả hai cùng nhìn Tygue đang đứng ở cửa, ôm gấu Willie và mỉm cười sung sướng. Nó đã gặp cha nó. Nó đã chiến thắng.

- Chào Katie.

Có một điều gì đó trong giọng nói của anh như xé tim nàng. Nàng không thể nói tạm biệt. Tygue vẫn còn đứng ở cửa nhìn họ.

- Em sẽ trở lại thăm anh sớm.

Anh gật đầu với nụ cười im lặng. Nhưng rất hạnh phúc. Anh vẫn còn chăm chú nhìn Tygue và dõi theo họ mãi khi họ ra về.

Nàng ngồi xuống cạnh Tygue và lau nước mắt.

- Mẹ vui mừng là con đã đến thăm cha.

- Con cũng vậy.

Rồi nó đi về phía Nick vui vẻ khoe.

- Chào. Cháu có chú gấu Willie mới.

Nick nhìn sâu vào mắt Tygue và anh nhận thấy mắt nó ánh lên niềm hân hoan và một tình thương mới. Cuộc viếng thăm đã không gây ấn tượng xấu nào cho Tygue mà trái lại.

- Nó là gấu của cha cháu, cha cháu đưa nó cho cháu giữ.

- Cháu muốn nói là cha cháu cũng có một con à?

Nick nhìn Tygue một cách trù mến và nó gật đầu. Nick nhìn sang Kate, nàng vẫn còn cầm hai bông hoa.

- Em thế nào?

- Em rất vui là anh đã ở đây.

Rồi nàng ngập ngừng hỏi.

- Chúng ta hãy về thăm nhà cũ của em nhé!

- Được rồi.

Anh vui vẻ choàng tay quanh vai nàng và vai Tygue rồi cả ba trở ra xe.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-say-dam>